

Tờ Hứa Hôn

Contents

Tờ Hứa Hôn	1
1. Chương 01 - Part 01	2
2. Chương 01 - Part 02	9
3. Chương 02 - Part 01	15
4. Chương 02 - Part 02	20
5. Chương 03 - Part 01	26
6. Chương 03 - Part 02	32
7. Chương 04 - Part 01	37
8. Chương 04 - Part 02	42
9. Chương 05	48
10. Chương 06	58
11. Chương 07	68
12. Chương 08	79
13. Chương 09 - Part 01	89
14. Chương 09 - Part 02	95
15. Chương 10	101
16. Chương 11	108
17. Chương 12 - Hết	118

Tờ Hứa Hôn

Giới thiệu

Còn cái tên Sơn Khương chết tiệt kia nữa. Hôn nhân gia đình đâu phải trò đùa , tại sao lại nhầm mấ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-hua-hon>

1. Chương 01 - Part 01

Tờ hứa hôn Chương 01

- Trí Nguyên! Hôm nay con có hẹn không ?

Bỏ tờ báo xuống bàn , Trí Nguyên nhìn cha dò xét:

- Có việc gì không cha ?

- Thì con cứ trả lời ba đi.

- Giờ này thì chưa có hẹn với ai hết.

- Vậy thì tốt rồi. Con ở nhà tiếp khách với ba. - Khách nào nữa vậy ba ?

- Cũng quen thôi. Bác Nam và cô con gái ghé thăm gia đình chúng ta.

Trí Nguyên kêu lên :

- Ba lại nhắc đến tờ hứa hôn nữa chứ gì ? Ngay từ đầu , con đã nói với ba rồi , con không bằng lòng. Thời buổi ngày nay mà còn giữ những quan niệm cũ kỹ, phong kiến ấy làm gì ?

- Đó là lời hứa của người lớn hai bên gia đình , của ông nội con và ông nội bên ấy đấy.

- Những lời hứa trong cuộc vui xưa như trái đất , con nghĩ ba nên bỏ đi.

- Ba không thể cãi lời ông nội con , cả bác Vũ Sơn Nam cũng thế.

- Ông nội con đã mất lâu rồi ba ơi! Hãy buông tha cho con đi !

Ông Dũng trầm giọng :

- Ông nội con rất trọng chữ tín. Trước khi mất , ông còn nhắc đi nhắc lại với ba , sau này phải kết thông gia với gia đình bác Nam. Sơn Khương là đứa cháu dâu duy nhất mà ông nội con chọn. Con là đứa cháu nội duy nhất mà ông nội con hết lòng thương yêu. Con không là ông nội con buồn , dù người đã ở nơi suối vàng.

Nhắc đến chữ hiếu nghĩa là Trí Nguyên thấy chùn lòng , nhưng anh vẫn bảo vệ ý mình.

- Lấy một người vợ mà con không hề biết , không hề hiểu , không hề yêu thì làm sao có được cuộc sống hạnh phúc ? Cho dù con bằng lòng đi nữa , biết cô gái kia có bằng lòng không ? Không chừng cô ta có người yêu rồi nữa là khác.

- Gia đình họ Vũ là gia đình gia giáo con cháu đều có cuộc sống nề nếp chứ không xô bồ xô bộn như con đâu.

Ông Dũng hạ giọng :

- Trí Nguyên à! Con đã lớn và con cũng là người có địa vị trong xã hội. Con nên tập ình một cách sống nghiêm túc một chút , đừng cặp bồ lung tung nữa. Nếu không , hậu quả không lường được đâu. Con nên nhớ , con đã có vợ hứa hôn rồi.

- Vợ hứa hôn ? Đáng lý ra ba nên nói câu chuyện này trước khi trái tim con mở ngõ.

- Bây giờ muộn ư ? Chuyện hôn ước ba đã đánh tiếng với con từ lúc con bắt đầu sự nghiệp của mình kìa.

- Thế tại sao đến bây giờ , bác Sơn Nam mới ghé thăm chúng ta ?

Ông Dũng nhăn mày :

- Con hỏi thế mà nghe được à ? Đáng lý ra chúng ta đến thăm họ mới phải. Nhưng khoảng thời gian con làm nên sự nghiệp , ba lại không có tin tức về họ , cho nên...

Trí Nguyên nhếch môi :

- Ba ơi! Biết đâu họ thấy chúng ta giàu sang nên mới cố tình nhắc lại chuyện xưa. Cô bé kia về làm dâu nhà họ Lâm , ít nhiều cũng được nửa gia tài kếch xù , có ngu mới bỏ đi.

Ông Dũng giận dữ :

- Im ngay ! Con không được xúc phạm đến họ. Nếu như họ không nhắc thì ba cũng sẽ nhắc. Họ không nghèo đâu , họ còn giàu có hơn con tưởng đấy.

Ông gần từng tiếng :

- Con nhớ đây ! Ba chỉ nhận Sơn Khương là con dâu thôi. Ngoài ra, ba không nhận bất cứ người con gái nào khác , nếu cãi lại thì coi như ba không có đứa con như con.

Trí Nguyên phẫn uất : - Ba ép con ...

- Cũng tại con thôi. Ba không làm đâu khi chọn một người vợ cho con như Sơn Khương.

Tại sao ngày nay vẫn còn những điều lỗi thời cũ kỹ ấy chứ ?

Còn cái tên Sơn Khương chết tiệt kia nữa. Hôn nhân gia đình đâu phải trò đùa , tại sao lại nhắm mắt làm liều nghe theo người lớn ? Bộ cô ta không sợ sự thật phũ phàng hay sao ?

Từ nhỏ tới lớn , Trí Nguyên không hề cãi cha điều gì , và ông luôn tôn trọng sở thích và sự tự do của anh. Thế mà hôm nay , ông cương quyết bắt anh cưới Sơn Khương.

Anh sẽ gạt đầu ngay cho cha vui lòng nếu như trái tim anh không có hình bóng Thủy Linh. Trí Nguyên thở dài , phải làm sao đây ? Tuy bướng và ngang tàng , nhưng anh vẫn không thể chống đối lại lời nói của người cha già lúc nào cũng yêu thương anh.

Lần này coi như hết đường cứu gỡ rồi , đành làm kẻ phụ tình Thủy Linh thôi.

Trí Nguyên nguyên rửa Sơn Khương. Tại sao cô không mất tích luôn đi , xuất hiện ngay lúc này làm chi để cuộc tình anh gặp sóng lớn ?

Rời bỏ Thủy Linh chắc anh sẽ điên lên. Không được. Anh yêu Thủy Linh bằng cả sự đam mê cuồng nhiệt. Trong đầu , Trí Nguyên chợt lóe lên.

- “Cưới thì anh nghe lời ba cưới Sơn Khương, nhưng nhất định cô phải chịu sự hành hạ của anh cho bỏ ghét.”

Tiếng ông Dũng vang vang : - Con nghĩ gì vậy ? Trí Nguyên giật mình :

- Dạ không.

- Cái đầu của con đấy , dùng nhiều mưu kế quá. Ba không bao giờ thay đổi ý định đâu.

Ông Dũng vừa dứt lời thì chuông điện thoại reo. Trí Nguyên nhanh tay chụp ống nghe , vì anh đang chờ điện thoại của Thủy Linh mà.

Ông Dũng nhìn con trai bằng đôi mắt sáng rực , vì ông biết ai gọi đến rồi đấy. Nhưng thôi , rồi mọi chuyện cũng sẽ dừng lại và chấm dứt thôi , vì ông tin Sơn Khương sẽ làm được điều kỳ diệu. Chính con bé sẽ làm Trí Nguyên tự động từ bỏ những lung tung của mình.

Điểm một nụ cười , ông Dũng bình thản như không nghe thấy gì. Ông làm ngơ , ngó móng lung ra ngoài cửa sổ. Gương mặt nghịch ngợm , bướng bỉnh của Sơn Khương bỗng hiện lên :

- Ô! Cháu không ngờ bác vẫn phong độ và trẻ ra ngoài sức tưởng tượng của cháu.

- Thế lúc chưa gặp , cháu nghĩ bác già lắm , phải không ?

Sơn Khương chum chim môi :

- Không giấu gì bác , lúc nghe ba cháu nói , cháu nghĩ bác là ông già sáu bảy mươi , chứ ai ngờ ... Con trai của bác ngoài ba mươi rồi mà bác không thấy già tí nào.

Cô bé nghiêng đầu :

- Bác ơi! Bác bằng tuổi ba cháu , sao bác có con lớn thế ? Có phải bác yêu sớm quá không ?

Ông Nam lên tiếng rầy con :

- Sơn Khương! Không được hỗn.

Ông Dũng can ngăn :

- Hãy để cho con bé tự do theo ý mình. Tôi rất thích cá tính của con bé , chân thật , không phô trương màu mè.

- Nhưng ...

Ông Dũng khuyến khích:

- Nè, Sơn Khương! Cháu hãy nói tiếp theo ý mình đi.

Cô bé ngập ngừng :

- Bác hứa là không giận cháu đấy.

- Được rồi.

Sơn Khương trầm giọng : span>

- Không hiểu sao mới vừa gặp bác là cháu thấy mến bác ngay. Nếu như anh Trí Nguyên mà được như bác thì cháu không sợ gì.

Ông Dũng hỏi :

- Cháu đang lo sợ à ? Mà sợ gì mới được ?

- Việc kết thông gia giữa hai gia đình , hôn nhân của con và anh Nguyên đã được ba cháu nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần. Lúc đầu , cháu lấy làm ngạc nhiên , nhưng tôn trọng yêu thương ông nội và ba nên cháu không phản đối. Ông nội đã chọn cho cháu thì chắc chắn người đó phải tốt. Nhưng bác ơi ! Hôn nhân là chuyện hệ trọng cả đời người , cháu chỉ dám cầu xin hai bác gia đình cho chúng cháu tìm hiểu nhau một thời gian rồi hãy quyết định , có được không ?

Cô bé cúi đầu :

- Cháu thì chưa có người trong mộng , chỉ sợ anh Nguyên có người yêu ... Cháu sợ lắm khi làm kẻ thứ ba ...

Ông Dũng cắt ngang :

- Lời hứa năm nào của người lớn ta là người thực hiện nên không có quyền từ chối hay không từ chối. Nhất định Trí Nguyên phải nghe lời bác chỉ nhận cháu là dâu nhà họ Lâm thôi.

- Nhưng vậy có khó xử không , hở bác ? Anh Nguyên ...

- Cháu yên tâm. Đàn ông như Trí Nguyên ở tuổi này không có bạn gái mới là điều ngạc nhiên. Nhưng lập gia đình rồi , cũng đâu vào đấy cả thôi.

- Cháu chưa gặp anh Nguyên. Anh Nguyên có dễ thương không hở bác ?

Ông Dũng nheo mắt :

- Bản sao của bác mà.

- Ồ !

- Thế nào ?

Sơn Khương e thẹn:

- Cháu chưa dám nói gì cả. Hãy để thời gian trả lời , bác nhé.

Ông Dũng vuốt tóc cô bé:

- Cháu là một cô gái xinh đẹp , ngoan hiền và thông minh. Bác tin cháu sẽ làm được những gì bác giao cho.

Ông Nam chợt kêu lên :

- Ôi, anh Dũng ! Đừng nhìn bề ngoài mà đánh giá một con người. Coi chừng anh sai lầm đó. Sơn Khương không hiền như anh thấy đâu. Tôi đang lo sợ bị mắng vồn đấy.

Cô bé xụ mặt :

- Ba nói xấu con.

Ông Dũng khề khà:

- Càng có cá tính thì càng tốt chứ sao. Như thế sẽ không bị Trí Nguyên ăn hiếp.

- Tôi chỉ sợ Trí Nguyên bị con bé này ăn hiếp thì có. Con gái , ai đời thì trường nào không thì lại thì vô bách khoa , học ngành xây dựng. Còn nữa , thêu thùa không học lại đi học võ.

- Ba ...

- Cha con gì ? Gả con cho Trí Nguyên ba đang lo sợ đây nè. Không biết ngày nào nổi nóng lên , con cho Trí Nguyên vài cú đấm ... Ôi ! Ba không dám tưởng tượng đâu.

- Vậy thì thôi , ba đừng có gả. Con cũng đang mong Trí Nguyên chê con đây nè , để ngày nào con cũng được tự do trò chuyện với bác trai mà không bị trách mắng hỗn hào.

Sơn Khương đeo cánh tay ông Dũng:

- Bác ơi ! Hay là nhận cháu làm con nuôi đi nghe.

- Đâu có được. Là dâu cũng như là con bác rồi.

- Khác chứ. Dâu chỉ phục vụ , còn con thì được không nhèo. Cháu xem phim nhiều rồi , làm dâu cực lắm.

Ông Nguyên lắc đầu :

- Sơn Khương ơi là Sơn Khương ! Con có biết về làm dâu nhà họ Lâm là phước ba đời của con không ? Đừng ở đó mà ăn nói lung tung nữa.

- Ba chỉ giỡn la con.

Ông Dũng chen vào :

- Với ai thì bác không biết , nhưng làm dâu nhà bác thì cháu yên tâm. Không phải cực nhọc mà sống rất thoải mái như nhà của mình.

Sơn Khương vỗ tay :

- Ôi ! Thế thì còn gì bằng. Hôm nào bác cho cháu đến tham quan nhà bác nghe.

- Được thôi.

- Bác hãy cho cháu thử xem anh Nguyên có biết cháu là ai không đã.

Hai ông già nhìn nhau mỉm cười. Sơn Khương quả thật trẻ con , nhưng ông Dũng vẫn tin con bé làm thay đổi được Trí Nguyên bằng những lời lẽ chân thật của mình , mà thời gian thì ông không dám khẳng định , vì ông biết trong hành trình của Sơn Khương, con bé sẽ gặp không ít khó khăn. Trí Nguyên rất cố chấp và khó khăn. Với lại , hiện tại anh là một người đang được chú ý , bảo anh cưới một con bé như Sơn Khương dĩ nhiên là không rồi. Mất mặt chết đi được ... Mà lời hứa thì không thể coi như không. Nếu ông không làm áp lực với Trí Nguyên thì không được.

Sơn Khương vừa dễ thương vừa hiểu chuyện , nhất định con bé sẽ giúp ông. Chuyện này ông phải gặp riêng con bé rồi.

Trí Nguyên gác ông nghe , anh đứng lên :

- Con ra ngoài chút nghe ba.

Ông Dũng thoát khỏi dòng suy nghĩ:

- Lời nói của ba , con vẫn không nghe ư ?

Trí Nguyên gãi đầu :

- Con có việc cần giải quyết.

Anh nhìn đồng hồ : - Ba nói bác Nam trưa mới ghé. Bây giờ chỉ mới tám giờ hơn , ba bắt con ở nhà chán chết.

Ông Dũng thở nhẹ :

- Con trưởng thành rồi , ba không cần phải nói nhiều , Con cũng hiểu. Công việc thì công việc , bạn bè thì bạn bè , nhưng nhớ đừng làm ba mất mặt đấy.

- Dạ, con biết rồi.

- Thôi , đi đi. Nhớ phải có mặt ở nhà đúng giờ để đón bác Nam.

Chỉ chờ có thế , Trí Nguyên chụp chùm chìa khóa rồi phóng nhanh ra ngoài.

Ông Dũng nhìn theo con trai. Liệu có sai lầm không khi mà con bé Thủy Linh dần chiếm trọn tim con trai ông ?

Trí Nguyên phóng xe chạy tới điểm hẹn cưới Thủy Linh. Ở bên cô , anh không còn thấy sự khó khăn hay ràng buộc gì nữa cả.

Trong cuộc sống của anh sau này , nhất định Thủy Linh không thể thiếu. Trí Nguyên mặc kệ sự không hài lòng của cha, nhưng anh cũng có quyết định cho riêng mình. Một ngày nào đó , cha anh sẽ chấp nhận thôi , chẳng lẽ ông không thừa nhận cháu của mình ?

Trí Nguyên vạch ra ình một kế hoạch. Nếu cha làm quá , anh cũng bằng lòng cưới theo ý ông , nhưng sau đó anh sẽ dẫn Thủy Linh đi bỏ lại tất cả. Chỉ cần hai bàn tay thôi , anh có thể tạo dựng lại từ đầu.

Trí Nguyên bực tức. Gia đình họ Vũ kia bao nhiêu năm bất vô âm tín , tự nhiên cái xuất hiện làm cho cuộc sống của anh đảo lộn và gặp nhiều rắc rối. Hứa hôn gì chứ ? Chỉ là những chuyện cũ , xưa như trái đất. Còn cô gái kia nữa , ế lắm sao mà đến độ phải đi coi mất chồng ?

Gặp Trí Nguyên này thì cô phải hủy hôn thôi. Hừ! Cứ chờ đấy.

Mãi mê theo dòng suy nghĩ mà Trí Nguyên không để tâm đến những chuyện chung quanh, đến khi ...

- Rầm.

Người ở một nơi , xe ở một chỗ. Trí Nguyên chồm dậy dù chân khá đau.

Cách anh không xa có hai cô gái ngồi bẹp dưới vệ đường. Một cô nhăn nhó trông đau đớn lắm.

Ồ kìa! Anh đã tông vào người ta rồi sao ? Còn số trái cây ở đâu mà lung tung thế này ?

Không suy nghĩ nữa , Trí Nguyên dựng chiếc xe lên. Anh đến bên hai cô gái :

- Hai cô có sao không ?

Cô gái đang nhăn nhó bỗng quát :

- Còn trắng sao gì nữa ? Ông chạy xe kiểu gì vậy ?

Trí Nguyên gãi đầu :

- Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý.

- Gây ra tai nạn xin lỗi là hết chuyện sao ?

Cô gái rên lên :

- Ui da !Đau quá. Chắc gãy xương rồi.

Trí Nguyên quỳnh quáng ngồi xuống :

- Để tôi xem.

Cô gái hất tay Trí Nguyên ra :

- Đừng đụng vào tôi.

Cô gái ngồi kế bên nắm tay bạn :

- Nưng theo ta đứng dậy thử xem. Nếu có sự thật thì bắt ông ta đưa vào bệnh viện ngay.

Cô gái lắc đầu :

- Đau lắm , Nam Như ơi !

Trí Nguyên đề nghị :

- Tôi đỡ cô nghen.

- Không cần.

Cô gái tên Nam Như nói :

- Ông giúp Sơn Khương vào lễ đi.

Rồi mặc cho Sơn Khương phản đối , Trí Nguyên cũng khom người bế đại cô vào trong lễ. Vừa đặt cô xuống thì Trí Nguyên bỗng la lên :

- Ui da!

Thì ra Sơn Khương đã cắn vào bắp vai của anh. Xoa xoa chỗ đau , Trí Nguyên hằm hằm :

- Sao cô dữ dần thế ?

Sơn Khương hất mặt :

- Đó là một sự trả thù đấy. Ông tông vào tôi , hiện tại chưa biết cái chân tôi như thế nào , cắn như vậy là còn nhẹ cho ông đấy.

- Cô không biết nói lý lẽ sao ? Cho dù tôi có gây ra tai nạn cho cô , cô cũng không nên hành động như vậy.

- Nhưng tôi thích thì sao ?

Trí Nguyên buông gọn:

- Ngang tàng !

Anh bực bội toan quay lưng bỏ đi thì Sơn Khương hét lên :

- Ông đứng lại ! Nếu ông không đứng , tôi la lên đó. Bớ người ta ...

Trí Nguyên nhìn Sơn Khương bằng con mắt có lửa:

- Cô muốn gì đây ?

- Làm tròn trách nhiệm của một người có lỗi.

- Được thôi.

Trí Nguyên lấy điện thoại cầm tay ra bấm số. Sơn Khương hỏi :

- Ông gọi đó đâu ?

- Bệnh viện

- Để làm gì ?

- Nhờ xe đưa cô đến bệnh viện.

Hai từ bệnh viện làm Sơn Khương nổi da gà. Cô xua tay :

- Không cần đâu.

Trí Nguyên ngạc nhiên :

- Sao vậy ? Thế còn cái chân của cô ? Không bó bột làm sao mà lành?
- im ngay đi ! Ông muốn trù ẻo tôi hả ?
- Ủa ! Không phải cô bị gãy chân sao ?

Trí Nguyên chợt hiểu :

- À ! Thì ra cô bé muốn ăn vạ.

Sơn Khương hắt mặt :

- Ừ , đúng đó thì sao ?
- Không trắng sao gì hết. Nếu cô bé không có gì thì tôi đi được rồi chứ ? Nhưng tôi cũng phải gởi một lời xin lỗi.
- Khoan đã !

Lúc này thì Nam Như mới lên tiếng :

- Tuy bạn tôi không có gì nghiêm trọng , nhưng biết đâu được lúc va chạm , cái chân kia bị trầy hay sưng tấy lên làm sao bạn tôi đến trường , rồi tiền thuốc men kia, ai chịu đây ? Chưa nói đến mớ trái cây bị dập nát , làm sao đem biếu người ta ?

Nhìn giỏ trái cây văng tung tóe, một số thì bị dập nát , Sơn Khương mím môi :

- Số trái cây ấy tôi làm quà biếu , bây giờ ông tính sao ? Mọi việc cũng do ông cả thôi. Chạy xe mà đầu óc bạn suy nghĩ Đến người đẹp. Cũng may là tôi chứ gặp phải xe tải , không chừng người nhà hốt xác ông rồi.

Trí Nguyên trừng mắt :

- Tâm hồn độc địa. Cô không nguyên rửa người khác ,cô không chịu được hả ?
- Cũng tùy người chứ. Biết phải trái khác. Người như ông , hiền hiền để ông ăn hiếp sao ?

Trí Nguyên làu bàu:

- Mới sáng sớm đã gặp xui xẻo.

Lòng bồn chồn , anh nhìn đồng hồ :

- Mớ trái cây đó bao nhiêu tiền ?
- Hai trăm ngàn.

Trí Nguyên nháy nhòm:

- Cái gì ? Cô định cắt cổ tôi à ?

Sơn Khương tỉnh bơ :

- Một ký nho mỹ : sáu trăm ngàn. Một ký táo trung quốc : hai mươi lăm ngàn. Hồng mười tám ngàn ...Đó là tôi chỉ mới tính sơ mấy loại. Không tin ông cứ vào gian hàng trái cây mà hỏi đi.

Trí Nguyên liếc ngang. Anh móc bóp lấy bốn tờ năm mươi ngàn đưa cho Nam Như:

- Đây này.
- Vẫn chưa đủ. Còn tiền thuốc cái chân tôi.

Trí Nguyên bắt đầu giận :

- Cô đừng có quá đáng nghe.
- Tôi thấy hợp lý có gì quá đáng đâu. Tính rẻ cho ông , tiền thuốc ba trăm ngàn nữa.
- Tôi không mang theo tiền.

- Vậy thì để địa chỉ với số điện thoại lại.
- Ờm hòng.

2. Chương 01 - Part 02

Sơn Khương ra lệnh :

- Nam Như ! Mi đến ngã tư đèn đỏ kia gọi hai anh cảnh sát lại đây. Ta muốn công bằng.

Nam Như dậm bước đi thì Trí Nguyên ngăn lại:

- Thôi được.

Trí Nguyên giận cứng người khi để thua hai con bé này. Nhưng cũng không thể trách ai, lỗi ở anh mà. Ai biểu chạy xe mà lo suy nghĩ để đụng phải thứ thiệt.

Thật ra, Trí Nguyên vì không phải sợ công an mà bằng lòng đưa tiền. Chỉ Tại vì...lỡ như có một tin “Giám đốc công ty địa ốc An Nguyên chạy xe gây tai nạn cho hai cô gái trẻ ” thì sao nhỉ ?

Trí Nguyên sợ lắm những tay săn tin.Họ cứ bám vào những nhân vật nổi tiếng. Thôi thì đành chịu lép họ đi.

Trí Nguyên mò bóp , nhưng hơi ơ ... Đọc cần chỉ còn đúng một trăm ngàn , vì lúc sáng đi vội vã đã không mang theo tiền. Giờ làm sao đây ?

Thấy Trí Nguyên cứ ngây người ra Nam Như hỏi :

- Sao hả đủ tiền không ? Chúng tôi không có nhiều thời gian đâu nghe.

Trí Nguyên lúng túng :

- Thú thật, tôi đã không mang đủ tiền.
- Ông còn bao nhiêu ?
- Chỉ một trăm ngàn thôi.

Sơn Khương chép miệng :

- Ít quá ! Ông có thể chấp không ?
- Tôi ...
- Cờ không thì ghi địa chỉ nhà đây.

Trí Nguyên không muốn năn nỉ tí nào vì mất mặt đàng ông lắm. Anh lấy điện thoại cầm tay ra Sơn Khương sáng mắt :

- Ông đưa cái đó cho tôi.

Trí Nguyên ngập ngừng:

- Nhưng ...
- Không nhưng gì hết. Ông không có tiền thì tôi đành giữ vật.Bao giờ đủ tiền thì gọi điện chuộc lại, tôi không tính tiền lời đâu.

Sơn Khương xòe tay:

- Nhanh lên đi !

Trí Nguyên mím môi đặt điện thoại cầm tay vào tay Sơn Khương rồi anh quay người bỏ đi nhanh.Anh không đủ can đảm nhìn nụ cười chiến thắng ấy đâu.

Hừ! Trí Nguyên rõ máy xe cho thấy anh đang rất giận. Sơn Khương nhún vai :

- Đừng tưởng mình thừa bản lĩnh.

Nam Như ái ngại:

- Làm như vậy có quá đáng lắm không ?

- Không quá đáng chút nào. Đó chỉ là cái giá mà ông ta phải trả cho sự không biết điều của mình.

Sơn Khương khoát tay:

- Đừng bận tâm đến ông ta nữa. Chúng ta về thôi. Mi có nhớ hôm nay ta phải đi viếng thăm một người không ?

- Ba chồng sắp cưới của mi chứ gì ?

Đột nhiên , Sơn Khương trầm tư :

- Tuân theo sự sắp đặt, đúng hay sai đây ?

- Ba mi đã chọn thì chắc chắn người chồng của mi không tệ đâu.

- Nhưng ta bỗng tiếc nuối một điều gì đó. Cuộc hôn nhân mà người trong cuộc chưa từng yêu.

- Thôi , mi đã chấp nhận thì đừng đặt ình câu hỏi nữa. Hy vọng người chồng của mi đừng giống như gã đàn ông vừa rồi.

Sơn Khương chấp tay :

- Chúa ơi! Lúc đó chết sướng hơn ..

Sơn Khương nắm tay bạn để đứng dậy, nhưng cô đã quỳ xuống kèm theo la tiếng rên

- Ui da!

Nam Như xem xét:

- Không xong rồi mi đã bị bông gân.

- Vậy bây giờ làm sao ?

- Về nhà bỏ thuốc chứ sao. Để ta gọi xích lô.

Nương theo tay bạn, Sơn Khương nhăn nhó, Nam Như thì chép miệng :

- Năm trăm ngàn không quá đáng tí nào.

- Ôi! Phải ngồi nhà , đúng là một cực hình.

- Chịu thôi.

Có tín hiệu của điện thoại , Sơn Khương ngơ ngác : - Cái gì vậy? - Tiếng reo của điện thoại mà người đàn ông lúc nãy đưa i đó.

- Vậy ư ?

Sơn Khương mở máy , áp vào tai. Cô chưa kịp “Alô” thì đã nghe sự giận dữ của một cô gái:

- Trí Nguyên! Anh làm cái quái gì vậy ? Sao giờ này chưa thấy anh tới ?

- ... - Anh không trả lời , anh tưởng anh ngon sao ? Thủy Linh này có khối người bu quanh đây.

À! thì ra cô Thủy Linh gì đó là người yêu của gã Trí Nguyên lúc nãy. Phen này tôi cho ông điều đứng luôn. Sơn Khương rụt rè: - Chị Oi ! Chị muốn gặp anh Nguyên hử ?

Hình như cô gái hơi sượng người :

- Cô là ai ?

- Dạ , em tên Sơn Khương.

“Cup”.

Tiếng máy nghe khô khốc, chắc hẳn Thủy Linh đang rất giận.

Sơn Khương tủm tỉm cười :

- Đang đợi ông nghe, Trí Nguyên.

Vừa bước vào phòng khách, ông Nam đã lên tiếng :

- Sơn Khương ! Con xem ai đến thăm con nè ?

Đang nằm xem báo ở ghế sa long, Sơn Khương phải bật dậy.Nhìn người đối diện, cô tròn mắt reo lên.

- A , bác Dũng ! Ông Dũng ngồi xuống quan tâm :

- Nghe ba cháu nói cháu đang bị đau ở chân à ?

Nhớ tới vụ đụng xe hôm qua, Sơn Khương vẫn còn tức tối vì cái chân đau này mà cô chẳng đi đâu được.Ở nhà thì buồn không thể tả.

Sơn Khương xụ mặt :

- Nếu không vì gã đàn ông chết tiệt kia thì hôm qua cháu đã sang thăm bác rồi.

Cô bẻ bẻ những ngón tay :

- Xin lỗi bác, hôm qua cháu đã thất hứa.

Ông Dũng dễ dãi..

- Không gì đâu.Đó cũng là chuyện ngoài ý muốn mà. Bác cháu ta vẫn còn nhiều cơ hội để gặp nhau. Lúc này bác rảnh, bác sẵn sàng đón cháu lúc nào.

Sơn Khương vò tay :

- Ôi! Thế thì hãy biết qua. Cháu sẽ đăng ký dài dài.Lúc này, bác đừng cho cháu phiền nghe.

- Không có đâu.

- Thú thật , cháu rất mê khu vườn nhà bác đấy. Chỉ nghe ba cháu kể thôi thì cháu đã thấy tiếc vì mình đã bỏ lỡ cơ hội.

Ông Dũng vuốt tóc cô bé :

- Cơ hội của cháu còn rất nhiều, và cháu cùng sẽ là chủ nhân của nó chứ không ai khác đâu.

- Thật hả bác ?

- Ừm ..

Sơn Khương yếu xìu :

- Ai biết đâu được ngày mai, và có những việc đâu phải muốn là được. Bác ơi !Cháu nghĩ việc hôn nhân của cháu và anh Nguyên, hai bên gia đình nên suy nghĩ lại và có quyết định đúng hơn để khỏi phải nuối tiếc hay ân hận điều gì.

- Việc này bác có bàn với ba cháu. Khi nào cái chân cháu hết đau, bác sẽ nói chuyện với cháu sau.Bác có một việc muốn nhờ cháu giúp đỡ , nó chỉ nằm ở trong khả năng của cháu.

Sơn Khương nhớn miêng cười :

- Ba cháu bảo cháu hay lo chuyện bao đồng. Mà thật vậy, tính cháu là lại thích xen vào chuyện chương tãi, gai mắt.Nếu giúp bác để bác không còn phải lo lắng hay nặng nề thì cháu rất sẵn sàng.

- Vậy bác cảm ơn cháu trước.

Ông Nam đang hằng để cho biết con có ông bên cạnh. Sơn Khương nũng nịu:

- Con không quên ba đâu, nhưng mà đừng ganh với bác Dũng nghe. Không hiểu sao ngoài ba ra, bác Dũng là người con rất thích nói chuyện.

- Hay thích không nhẽ ?

Ông Nam quay sang bạn:

- Chọn con bé này làm dâu dòng họ Lâm, tôi nghĩ anh nên suy nghĩ lại. Tôi đã quá sợ rồi đấy.

Sơn Khương hét lên:

- Ba ! Tại sao ba lại nói xấu con ?

Ông Nam đùa dai :

- Chuyện đụng xe hôm qua, biết đâu đi đường nghịch ngợm té bồng gân chân rồi đổ thừa cho người ta tông vào mình. Ai thì ba tin, chứ con thì không tin tí nào cả.

Sơn Khương ức lắm, cô chỉ biết nắm tay ông Dũng :

- Bác có tin là cháu nói dối việc đụng xe không ?

Ông Dũng lắc đầu :

- Không. - Vậy là được rồi, chỉ cần bác không tin là đủ.

Sơn Khương bỗng đứng dậy :

- Để cháu vào nói với Vú Hà, làm nước cho bác.

Ông Dũng ngăn lại :

- Chân cháu đang đau, không nên đi lại quá nhiều, không sẽ sưng to lên đấy.

- Nhưng ...

- Hãy để bác tự nhiên nhé.

Sơn Khương áy náy:

- Bác đừng buồn vì cháu không chu đáo nghe.

Cô nhìn xuống chân mình lắm lắm:

- Cái gã Trí Nguyên chết tiệt này báo hại mình không đi đâu được. Còn Nam Như nữa , ngày hôm nay cũng biến mất luôn.

Điện thoại reo, Sơn Khương ngồi gần đó, cô chụp lấy ống nghe :

- Alo ...

- ...

Sơn Khương buồn hui trao ống nghe cho ông Nam : - Của ba. Ông Nam lịch sự :

- Tôi xin phép.

- Anh cứ tự nhiên.

Quan sát khuôn mặt của Sơn Khương ông Dũng hỏi :

- Cháu buồn à ?

Cô bé lắc đầu :

- Không, cháu thấy mình đang cô đơn đấy chứ.

Ông Dũng ngạc nhiên :

- Cô đơn ư ?

- Bác ngạc nhiên lắm, phải không ? Nhưng thực sự là thế. Không phải một mình mới thấy cô đơn, dù cháu đang vui đùa cùng bạn, những phút chốc nào đó cháu bỗng nhiên lòng cháu cô đơn chi lạ. Và những lúc đó, cháu trong mình lẻ loi. Ông Dũng nhíu mày :

- Cảm giác ấy, cháu có từ khi nào ?

- Một vài tháng trở lại đây thôi.

- Thế cháu có thường bị áp lực gì không ?

Sơn Khương lắc đầu :

- Cháu hay suy nghĩ về hôn nhân của cháu và cũng hay tự hỏi: đồng ý như thế nào mà không đồng ý như thế nào nữa ?

Cô bé nhìn xa xôi :

- Khi cháu lớn lên, cháu đã được biết cháu không còn là con người được tự do.

Tuân theo sự sắp đặt của cha, cháu tự dặn lòng mình không nên để ý vui cười với một người con trai nào khác ... Thế nhưng ..

Ông Dũng hồi hộp:

- Sao hả ?

- Cháu lướt qua những người đàn ông si tình một cách vô tình và tàn nhẫn, nhưng trong lòng cháu lại không khoái bản khoăn về người chồng hứa hôn của mình. Anh ta như thế nào ? Có hòa nhã, dễ thương và cùng đồng ý chấp nhận cuộc hôn nhân như cháu ? Hay anh ta khó chịu lạnh lùng ? Nếu anh ta phản đối cuộc hôn nhân thì cháu phải làm sao đây ? Bác ơi ! Cháu đang rất buồn khi nghĩ đến anh ta sẽ lạnh lùng nhìn cháu bằng đôi mắt khinh khi, tàn nhẫn.

Ông Dũng đặt tay lên vai cô bé :

- Cháu đừng suy nghĩ nhiều mà tự làm mình căng thẳng. Tuy rằng cuộc hôn nhân này, nó sẽ không dễ dàng như ý muốn của bác và ba cháu, nhưng bác tin nó cũng sẽ tốt đẹp.

- Nghĩa là anh Nguyên phản đối ? - Không hẳn là vậy. Con người thường có những đam mê nhất thời. Trí Nguyên cũng có trong đó. Hãy tin tưởng bác, tất cả rồi sẽ không là trở ngại.

Ông Dũng mỉm cười :

- Đừng buồn nữa nha. Đời chẳng có gì đáng để chúng ta buồn cả, trừ khi bản thân chúng ta làm chúng ta buồn. Sơn Khương! Bác thích cháu cười hơn. Cháu không nên để buồn vẩn vơ trên khuôn mặt đẹp.

- Cháu sẽ nghe lời bác, cháu không suy nghĩ và để nỗi buồn xâm chiếm cháu nữa. Vì như anh Nguyên không thương cháu thì cháu còn có bác mà.

- Tốt.

Sơn Khương quay sang ông Nam đã lắng nghe tự bao giờ :

- Ba và bác Dũng phải ủng hộ con đây.

- Mà ủng hộ về chuyện gì mới được ?

- Con không làm việc gì sai, chỉ cần hai người luôn ủng hộ con về mặt tinh thần thì con tin sẽ có một kết quả như ý muốn.

Ông Nam ngơ ngác, cũng tỏ ông không hiểu gì, nhưng ông Dũng thì hiểu đấy. Sơn Khương thông minh, cô bé làm việc gì luôn có chủ đích. Với cá tính của cô bé, ông tin Trí Nguyên nhà ông sẽ bị đánh bại.

Sơn Khương nghiêm mặt:

- Cuộc hôn nhân giữa con và anh Nguyên, con linh cảm có điều gì đó không thuận lợi. Nhưng con xin ba và bác Dũng đừng quá lo lắng. Ngay từ đầu khi nghe , không những Trí Nguyên mà cả con cũng bất mãn về những vấn đề cổ hủ xa xưa. Nó thật sự hong hợp với thế kỷ hai mươi mốt này. Nhiều đêm suy nghĩ, con có một đề nghị như thế này. Cuộc hôn nhân kia đừng nhắc đến nữa, nếu ba và bác muốn con và anh Nguyên bên nhau thì hãy để chúng con tự tìm hiểu nhau và đến với nhau bằng tình yêu chân thật , không có sự gượng ép hay uỷ quyền nào.

Ông Dũng tham gia theo:

- Bằng cách nào ?
- Ba và bác hãy giúp đỡ để chúng con gặp gỡ nhau.
- Rồi sau đó ?

Sơn Khương mỉm cười bí mật:

- Là chuyện của chúng con. Ông Nam bắn khoản:
- Tham gia vào cuộc chơi , con cũng biết thành công và thất bại luôn đi liền nhau.

Con đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Con biết và con sẽ chấp nhận tất cả. Hạnh phúc là phần thưởng của con. Còn không , con chẳng trách ai đâu.
- Nhưng ...
- Ba đừng làm con chùn lòng chứ ?
- Ba vẫn lo sợ Sơn Khương ạ. Con là thân nữ nhi.
- Thì đã sao. Trí Nguyên cũng là chồng chưa cưới của con mà.

Sơn Khương nghiêng đầu :

- Ba lo lắng Trí Nguyên sẽ ăn thịt con ha? Vậy là ba coi thường con gái ba quá rồi.
- Ông Nam nhìn bạn :
- Anh nghĩ sao?
  - Chúng ta nên tôn trọng quyết định của Sơn Khương thì hơn.
  - Vậy ...Thôi được. Nhưng Trí Nguyên có ăn hiếp con thì con nói ba nghe.
  - Vâng.

Tuy vẫn biết Trí Nguyên là con rể trong tương lai của mình , nhưng ông Nam không khỏi lo lắng.

Là giám đốc một công ty có tầm cỡ , Trí Nguyên là sự ngưỡng mộ của nhiều người , trong đó có phái nữ lại rất đông.

Ông mến tài của Trí Nguyên, nhưng ông không hài lòng cho lắm về sự lẳng nhăng của anh.

Người đàn ông đẹp trai , giàu có , tài giỏi như Trí Nguyên, đó là , mẫu người đàn ông lý tưởng của thời đại ngày nay. Ông cũng không bất ngờ cho lắm khi Trí Nguyên có đến hai, ba cô bồ.

Vấn đề ông chú ý là cô gái mang cái tên Thủy Linh mà ông đã vô tình biết. Nghe đâu Trí Nguyên sống với cô gái này như vợ chồng. Thế ông bạn già có biết không nhỉ ?

Thủy Linh là một cô gái đẹp , sức thu hút đàn ông thật là đáng sợ. Trí Nguyên lao vào ở cô ta sẽ không có ngày dứt ra, bởi vì cô ta biết cách níu kéo.

Sơn Khương tham gia trò chơi tình cảm này, ông sợ con bé sẽ đau khổ vì Trí Nguyên.

Tâm hồn Sơn Khương còn trong sáng chưa một lần vẩn đục, còn trái tim kia lại chưa lần có vết tích.

Thực hiện lời hứa năm xưa của vị cha già , ông rất yên lòng khi giao Sơn Khương cho Trí Nguyên nếu Trí Nguyên là người đàn ông còn nguyên vẹn.

Giờ ông biết phải làm sao đây ? Ông không còn sự chọn lựa nữa rồi. Thôi thì tương lai hạnh phúc của Sơn Khương đã được định, ông chỉ biết cầu chúc cho con bé tránh được khổ đau trong tình yêu mà tìm đến hạnh phúc của mình.

Sơn Khương là một cô gái cứng rắn không yếu hèn , ông tin con bé cũng sẽ cứng rắn trong mọi tình cảm.

Sơn Khương lắc nhẹ cánh tay cha:

- Ba ơi! Ba vẫn không tin con sao ?

- Tin chứ.

- Vậy ba đừng than thở Và đừng suy nghĩ nữa. Hãy để chất xám kia còn dùng vào trong công việc của ba.

Ông Nam vuốt tóc con gái:

- Ba chúc con thành công nhé.

- Nhất định là vậy.

Có tiếng reo của điện thoại, nhưng không phải điện thoại của ba. Ông Nam lấy cái điện thoại nhỏ trong túi áo của mình ra.

Không phải.

Sơn Khương cầm cái điện thoại nhỏ đang nằm ở góc ghế xa lông.

- Của con nè.

Ông Nam ngơ ngác:

- Con mua điện thoại lúc nào vậy ?

- Điện thoại này không phải của con mà là vật cầm của một người đàn ông đang thiếu nợ con.

- Thiếu nợ ?

Cả ông Dũng và ông Nam đồng kêu lên Sơn Khương thản nhiên :

- Ba và bác đừng lạ lẫm như vậy. Chuyện tông xe hôm qua ấy.Ông ta không có đủ tiền đền mớ trái cây và thuốc men cho cái chân đau của con , nên bắt buộc con phải giữ lại cái điện thoại cầm tay của ông ta. Bao giờ đủ tiền thì gọi điện cho con để mà chuộc lại.

3. Chương 02 - Part 01

Tờ hứa hôn Chương 02

- Thì ra ... span>

Ông Dũng hỏi : - Chàng thanh niên ấy nợ cháu bao nhiêu tiền ?

- Đáng lý ra là năm trăm ngàn, nhưng ông ta đã đưa trước cho cháu hai trăm ngàn rồi.

Ông Nam không thể yên lặng :

- Chỉ có ba trăm ngàn thôi mà con giữ điện thoại của người ta , có thấy quá đáng không ?

- Không quá đáng tí nào. Mọi việc đều do ông ta cả thôi. Lái xe mà bận suy nghĩ

đến người đẹp , cũng may con chỉ bị bông gân , nếu nặng hơn ... cái điện thoại của ông ta không đủ đâu.

Ông Nam lắc đầu chào thua:

- Ba không có gì để nói nữa. Thôi , con nghe điện thoại đi.

Sơn Khương mở máy, áp vào tai:

- Alô.

Lập tức cô liền nghe một tràng:

- Cô làm cái quái quỷ gì vậy ? Sao không nghe điện thoại ?

Sơn Khương giờ điện thoại ra xa :

- Ông vặn nhỏ volum giùm tôi đi. Điếc tai quá.

- Hứ! Điện thoại của tôi còn tiền gọi không ?

- Tôi không biết nữa. Tối hôm qua tôi gọi cho bạn tôi, hai đứa nói chuyện với nhau đâu khoảng ... hai tiếng đồng hồ.

- Trời ơi!

- Sáng nay, tôi lại gọi cho nhỏ bạn hết một tiếng rưỡi nữa.

Đầu dây bên kia , Trí Nguyên hét lên :

- Đủ rồi , cô đừng phá tôi nữa. Cô có biết đồng tiền tôi làm ra cực khổ lắm không ?

- Tôi biết chứ. Đây là cái giá mà ông phải trả cho sự không biết tế nhị của mình. Nhưng nếu ông đồng không nổi thì đưa tiền lại đây, tôi sẵn sàng bỏ thí cho ông.

- Cô là một đứa con gái độc ác, chanh chua nhất mà tôi gặp trong đời. Cầu cho cô ế chồng luôn đi.

- Chuyện ấy không như ý muốn ông rồi , vì tôi đã có vị hôn phu.

- Gã nào bắt hạnh mới gặp cô.

- Vậy sao ? Cô gái nào gặp ông như kiếp trước không có tu. À! Tôi thấy có Thủy Linh gì đó cũng xứng với ông lắm chứ.

Trí Nguyên đổi giọng liền:

- Cô biết Thủy Linh ?

- Không hẳn. Vì hôm qua chị ấy có gọi điện.

Trí Nguyên giận dữ:

- Cô là con hồ ly tinh.

Sơn Khương vẫn bình tĩnh :

- Ông nói sao mặc ông. Bây giờ tôi hỏi , ông có tiền chuộc lại điện thoại không ?

- Đúng 11 giờ trưa nay , cô mang điện thoại đến quán cà phê Mây Tím chờ tôi.

Sơn Khương ngổ nghếch:

- Cà phê Mây Tím nào mới được ? Nó nằm ở số mấy ? Đường nào ?

- Phải cô không đó ? Dân thành phố gì ...hai lúa quá vậy.

- Bộ dân thành phố là biết hết các đường sao ? Mang tiếng người thành phố nhưng chưa chắc góc họ Ở thành phố. Thành phố bây giờ là dân túa xua không hà. Với lại tôi là con gái , đâu thể giống như ông , là cả khắp nơi mà biết quán này , quán nọ.

- Cô lý sự giỏi lắm.

- Không dám, ông quá khen.

- Thế có biết quán cà phê Van Khao đường Đinh Tiến Hoàng chứ ?

Sơn Khương lẩm nhẩm :

- Số mấy nhỉ ?
- Gần trường học khoa học xã hội và nhân dân đó.
- Ồ ! Thế thì tôi biết.
- Mười một giờ , tôi chờ cô ở đây.

Sơn Khương hấp tấp:

- Ồ ! Không được đâu.

Trí Nguyên hậm hực:

Trí Nguyên hậm hực :

- Cô bày trò gì nữa đây ? Nói trước, tôi không có kiên nhẫn đâu đấy.
- Nếu ông không có kiên nhẫn thì tôi cũng đành chịu. Thật ra, tôi đến không được đâu.
- Cô giận với tôi à ?
- Cái chân tôi vẫn còn bị đau, không thể đi được.
- Ai mà tin cô cho nổi.
- Cái đó tùy ông.
- Thế còn cô bạn của cô ?
- Nam Như bạn đi học.
- Hừ !Bây giờ cô muốn gì ? Cô không sợ mất ba trăm ngàn sao ?
- Tiền ấy chỉ là con số nhỏ, số tiền ông đóng cho điện thoại mới là con số lớn. Tôi còn chưa tính cái điện thoại Nokia của ông, ít nhất cũng được một triệu mấy.
- Cô giỏi lắm !
- Như vậy nhé. Ba ngày nữa , ông gọi lại đi. Biết đâu cái chân hết đau , tôi sẽ mang lại cho ông.
- Cọp!

Tiếng cúp máy khô khốc vang lên làm Sơn Khương tủm tỉm cười.

- “Ông tưởng ông là ai chứ ? ”

Quay lại, thấy khuôn mặt nghiêm nghị của ông Nam , Sơn Khương tắt ngay nụ cười:

- Con đã làm điều sai ư ?
- Không sai nhưng quá đáng. Tại sao con không trả điện thoại cho người ta ?

Sơn Khương chỉ vào cái chân mình :

- Ba thừa biết nó vẫn còn bị đau mà.
- Ba sẽ cho con tới điểm hẹn. Con có biết cái điện thoại này là phương tiện làm ăn của người ta , con giữ như vậy phải gây khó dễ cho người ta không ?

Sơn Khương bĩu môi:

- Hồng dám phương tiện làm ăn đâu, dùng nó để hẹn hò thì có.

Cô ấn ấn vào máy:

- Ba xem nè ! Toàn số điện thoại của Thủy Linh, Huỳnh Lam, Thái Hoàng, Mộ Nam... Ủa! số này quen quá vậy ta.

Sơn Khương bấm số của nhân vật có tên Mộ Nam.

Ông Nam cau mày:

- Con định làm gì nữa ?
- Điều tra. Cái tên Mộ Nam, con cũng thấy quen quen.
- Không lâu , đầu dây bên kia có người trả lời :
- Alô.
- Mi hở , Nam Như ?
- Ủ, sao tự dưng có hứng thú gọi cho ta vậy ?
- À không ! Trong máy của gã đàn ông đụng ta, có số máy giống số của mi, nên ta gọi thử.
- Mi nghi ngờ ta quen với gã khó ưa đó à ?
- Không phải ! Nè Anh hai của mi tên gì vậy ?

Nam Như ngạc nhiên :

- Sao tự dưng hỏi tên anh hai ta ! Ầ ..Hay là ..

Sơn Khương nạt ngang :

- Mi đừng có lung tung nữa. Trả lời ta đi !
- Mộ Nam.

Sơn Khương lập lại:

- Mộ Nam ư ?
- Sao , có gì đáng ngạc nhiên ư ?
- Mi còn nhớ gã đàn ông đụng ta không ?
- Ủ , rồi sao ?
- Thì tên Mộ Nam cũng có trong máy của ông ta.
- Chẳng lẽ ông ấy là bạn của anh Hai ta ?
- Ta không dám khẳng định. Có thể anh mi là bạn làm ăn của ông ấy. A ! Lúc trước, mi nói anh mi làm ở đâu ?
- Giám đốc khách sạn Tây Đô. Thôi , để biết chính xác , ta sẽ hỏi anh ta.
- Ủ.
- Còn chuyện gì nữa không ?
- Lúc này ông ta gọi đến ngõ ý chuộc lại điện thoại , nhưng ta bảo chân ta còn đau, thế là ông ta cúp máy.
- Giận dữ chứ ?
- Đương nhiên rồi. Nè! Có hỏi thì hỏi cho chính xác nghe, để chúng ta kịp đối phó. - Ủm.
- Ta cúp máy à.
- Ủm.

Sơn Khương cúp máy , cô bé nhìn cha và ông Dũng mà lung tung :

- Con xin lỗi.

Ông Nam nhếch môi :

- Ba nghĩ con nên dừng ngay trò chơi của con đi. Chanh chua và đánh đá , không hay lắm đối với một đứa con gái có giáo dục như con. Dừng để người ta nhìn con mà sợ hãi.

Sơn Khương nhỏ nhẹ :

- Con sẽ biết dừng lại đúng lúc. Đối với đàn ông mà không biết lịch sự tế nhị với phái nữ thì con để cho biết tay.

- Ba chỉ sợ con không làm được gì mà còn rơi vào vòng lẩn quẩn thì nguy to.

- Ba đừng xem thường con gái của ba chứ. Trái tim Sơn Khương không dễ dàng đập nếu không đúng đối tượng đâu. Gã Trí Nguyên ấy con không lịch sự thì sẽ gặp con dài dài.

Ông Dũng giật mình :

- Con vừa nói Trí Nguyên nào ?

- Thì cái gã tông vào cháu ấy. À.... Sơn Khương chớp mắt - Cháu quên là con trai bác cũng tên Trí Nguyên. Nhưng cháu nghĩ không có sự trùng hợp như thế đâu. Gã đàn ông này ngang tàng và nói chuyện khó ưa lắm. Với lại , ông ta cũng đã có người yêu rồi.

Thủy Linh ! Tên đẹp , chắc có lẽ người cũng đẹp.

Ông Dũng hỏi tiếp :

- Sao cháu biết Thủy Linh ?

- Cũng là chuyện tự nhiên. Ông ta đưa điện thoại cho cháu thì một lát sau có một người con gái gọi đến , trông giận dữ lắm. Cô ta hét vào máy và gọi tên Trí Nguyên nên cháu cũng mới biết được tên ông ta.

Hai người bạn già đưa mắt nhìn nhau :

“Đúng là oan gia.”

Sơn Khương có vẻ đắc ý :

- Cháu không độc ác, nhưng cầu mong chị Thủy Linh nào đó giận ông ta một trận để biết rằng muốn đấu với Sơn Khương này không phải là dễ.

Ông Dũng đặt câu hỏi:

- Nếu từ một chuyện hiểu lầm nhỏ như thế mà họ chia tay nhau thì sao ?

Sơn Khương cắn móng tay, lòng cô hơi rung động :

- Cháu không nghĩ ... sự thật như bác nói , cháu có độc ác và tàn nhẫn lắm không khi cháu vô tình chia rẽ họ ?

- Bá đặc ví dụ nếu Trí Nguyên kia là con trai của bác, là vị hôn phu của cháu , cháu nghĩ sao ?

- Cháu ...cháu không biết.

- Cháu còn lúng túng như vậy thì làm sao tham gia vào cuộc chơi. Khi đối diện với vị hôn phu mình và người tình của anh ta, cháu không biết giành ưu thế inh thì cháu sẽ thua cuộc.

- Nhưng cháu không thích tranh giành tình cảm.

- Đó không phải tranh giành mà cháu hãy thể hiện mình là một người có bản lĩnh không nhu nhược. Cháu phải cho người ta biết cháu nhường người chứ không phải là thua cuộc. Với cá tính của cháu , cháu thừa khả năng đối phó với cô Thủy Linh kia.

Sơn Khương che miệng:

- Chuyện người khác, sao bác cháu mình khai bà luận sôi nổi thế ? Gã Trí Nguyên kia có phải đau khổ thì cứ mặc gã ta đi. Con cô Thủy Linh kia cứ nghi ngờ, giận hờn vu vơ thì tự mình đánh mất tình yêu của mình , trách ai được.

Ông Nam bước tới:

- Con là nguyên nhân để họ giận hờn nhau mà còn nói thế được ư ?

Sơn Khương cãi :

- Tại gã Trí Nguyên ấy chứ không phải tại con. Nếu gã đi đường cẩn thận, không đụng vào con thì đâu có chuyện. Tất cả không qua khỏi cặp mắt thượng đế, ai làm thì phải gánh hậu quả.

- Và nếu con rộng lượng một chút thì mọi việc đều tốt đẹp, phải không ?

Sơn Khương trợn mắt :

- Ô! Sao tự nhiên ba kết tội con khi chưa biết mọi việc như thế nào ? Không chừng bằng lời lẽ đầu những kinh nghiệm Trí Nguyên không để cho Thủy Linh giận mình.

Ông Dũng tán thành:

- Sơn Khương nói cũng đúng đấy. Tuổi trẻ bây giờ giận đó rồi huê đó.

- Chỉ có bác là hiểu cháu thôi.

Ông Nam trầm mắt :

- Ba không khuyến khích con những chuyện vừa rồi nữa đâu nghe. Làm người cần phải biết tha thứ, nếu không con sẽ chẳng được bình yên.

Sơn Khương cúi đầu ngoan ngoãn :

- Con sẽ ghi nhớ lời ba dạy.

- Nói được thì phải làm cho được.

- Dạ.

4. Chương 02 - Part 02

Miệng thì nói nhưng khuôn mặt vẫn không bớt đi vẻ nghịch ngợm. Ông Dũng giấu nụ cười, nhìn đồng hồ rồi đứng lên :

- Chắc tôi phải về thôi anh Nam ạ.

- Ấy! Ở lại dùng cơm với cha con tôi chứ.

- Không được đâu. Khi khác nhé. Hôm nay tôi có hẹn với Trí Nguyên.

- Vậy thì tôi không ép.

Ông Dũng vuốt tóc Sơn Khương :

- Mau hết đau để đến trường và còn thực thi công của mình , cháu nhé.

- Dạ.

Sơn Khương lém lỉnh :

- Bác đừng quên lời hứa với cháu khi cháu muốn tham quan tổ ấm của bác nhé.

Ông Dũng cười tươi : - Cổng nhà bác lúc nào cũng chờ đón cháu. Thôi bác về nghe.

- Xin lỗi , cháu không tiền bác được.

Ông Dũng bẹo má Sơn Khương rồi mới quay lưng. Cô bé nhìn theo bóng ông lòng dào dạt niềm vui.

Câu chuyện Sơn Khương nói mấy ngày nay , Nam Như vẫn không có dịp hỏi anh trai để xem thực hư như thế nào.

Sáng ra, giờ cô đến trường thì anh Hai vẫn còn tập thể dục. Giờ cơm trưa thì hình như anh không có mặt ở nhà. Còn buổi chiều và buổi tối thì khỏi nói luôn. Anh càng không có mặt sớm với những lý do vô cùng chính đáng : Công việc gặp khách.

Nam Như thì không có thói quen thức khuya. Quá mười giờ đêm thì cô không còn chịu nổi nữa.

Mấy ngày liên tục rồi, Sơn Khương có hỏi mãi và nhất định hôm nay cô phải thực hiện cho bằng được. Bởi vì người đàn ông có cái tên Trí Nguyên làm cô thấy hiếu kỳ.

Cô lấy ví dụ, nếu như vị hôn phu của Sơn Khương cũng là cái gã Trí Nguyên khó ưa kia thì sao nhỉ ? Chắc thú vị lắm. Đến lúc đó ,Sơn Khương mặc sức mà bắt nạt.

Kết bạn không nhiều , nhưng người bạn thân và dễ mến của Nam Như từ thời phổ thông đến nay luôn là Sơn Khương.

Tuy hai gia đình không giống nhau , nhưng cả hai đều có cuộc sống hướng tới mục đích như nhau. Sơn Khương vô tư nghịch ngợm, nhiều lúc bướng bỉnh không chỗ nói , nhưng Nam Như vẫn thích cá tính ấy.

Lúc nào Sơn Khương cũng chân thành. Cuộc sống cô giàu sang, nhưng không có chút kênh kiệu hay khinh khi. Sơn Khương chan hòa và dễ gần. Cô chỉ lạnh lùng với những người đàn ông chỉ khó chịu với những người không biết lịch sự.

Sơn Khương, người bạn của Nam Như là vậy đó.Cô chưa bao giờ phản bác việc của Sơn Khương vì bạn của cô chưa làm gì sai với cô bao giờ.

Không biết sau này đời đổi thay như thế nào , nhưng Nam Như tin chắc rằng tình bạn của cô và Sơn Khương sẽ không bao giờ thay đổi. Nó đẹp và mãi đẹp như ánh bình minh.

Nam Như ngã người ra ghế xa lông. Quả hôm nay cô thật kiên nhẫn khi ngồi ở đây hai tiếng đồng hồ để chờ anh trai cô: Lý Mộ Nam chỉ để hỏi chuyện Trí Nguyên có phải là người bạn của anh không ? Rồi sau đó là chuyện của Sơn Khương.

Nam Như mơ màng nghĩ đến những điều thú vị và bất ngờ mà Sơn Khương sẽ đem tới. Cô sẽ mừng rỡ ra khuôn mặt khó coi hay dễ ghét của Trí Nguyên đây??

Còn đang miên man suy nghĩ , một bóng người lướt qua làm Nam Như nhồm đậy:

- Anh hai!

Mộ Nam giả vờ đi luôn , nhưng Nam Như nào có buông tha. Cô phóng theo giật tay anh trai lại:

- Anh hai!

Mộ Nam dừng chân:

- Gì vậy ?

- Em muốn hỏi anh một vài chuyện.

- Anh đang nghe.

- Chuyện của em không phải là đơn giản như câu chào hỏi. Anh có thể đến đây ngồi giùm em không?

Mộ Nam nhìn đồng hồ :

- Thế thì khi khác đi , anh có hẹn rồi.

- Không được. Em đã chờ anh gần một tuần rồi, không thể chờ thêm được nữa.

- Quan trọng lắm ư ?

- Có thể nó liên quan đến cuộc đời của một con người.

- Vậy ...

Mộ Nam suy nghĩ:

- Quả thật anh không có thời gian nhưng ...

Anh quyết định:

- Thôi được , anh sẽ ngồi nghe em trình bày chuyện của em.

- Cám ơn anh.

- Còn cái hẹn của anh thì sao đây ?

- Chắc họ không làm khó anh đâu.

Mộ Nam ôm vai em gái trở lại xa lông.

- Nào! Em nói đi.

Nam Như không vòng vo , không rào đón bởi tính cô là thế. Lâu rồi , không biết từ khi nào cô đã nhiễm cá tính ấy của Sơn Khương.

Nhìn thẳng anh trai, Nam Như vào thẳng vấn đề:

- Anh có người bạn nào tên Trí Nguyên không? Mộ Nam mở to mắt:

- Trí Nguyên ? Em biết cậu ấy à?

Nam Như không trả lời mà nhắc nhở :

- Anh trả lời câu hỏi của em đi.

Mộ Nam đằng hắng:

- Bạn thì anh có rất nhiều đến nỗi không đếm xuể nhưng cái tên Trí Nguyên thì vô cùng ấn tượng vì hẳn vừa là người bạn thân , vừa là giám đốc của anh.

Nam Như tròn tròn mắt:

- Có lộn không đây ?

- Há! Em mới lạ thì đúng hơn. Khi không kêu réo hỏi tên Trí Nguyên rồi bây giờ thì lạ lắm.

- Nếu đúng gã Trí Nguyên là bạn của anh thì thú vị thật đấy. Anh biết Sơn Khương, bạn em chứ ?

- Biết nhưng Sơn Khương có liên quan gì đến Trí Nguyên?

- Nói rõ “oan gia” thì đúng hơn. Gã Trí Nguyên lái xe tông vào Sơn Khương làm hư một số đồ đạc và làm nó bị bong gân chân. Sơn Khương bắt đền, xui sao hôm đó Trí Nguyên không có mang theo đủ tiền mà còn nói ngang nên buộc lòng Sơn Khương giữ lấy điện thoại di động của Trí Nguyên. Mấy hôm trước, Sơn Khương có gọi sang nói, trong tổng số điện thoại mà nhỏ ấy tra được trong đó có số của anh nên nhỏ ấy thắc mắc. Và để rõ ràng nên mới hỏi anh. Nếu như anh xác nhận là đúng thì em cũng không hề thấy áy náy về hành động của Sơn Khương đâu ..

Mộ Nam gục gặc :

- Chuyện này thì anh có nghe Trí Nguyên nói. Cậu ta than đã gặp phải dân thứ thiệt.

- Bạn anh cũng đâu có vừa. Mắng bọn em không hết lời, còn chửi Sơn Khương ác độc , nhưng rất tiếc lúc ấy bọn em không nhận ra thân phận của Trí Nguyên, nếu không ông ta sẽ chẳng nói được lời nào.

- Anh biết em gái của anh giỏi rồi.

- Đương nhiên.

Mộ Nam cốc lên đầu Nam Như:

- Anh không khen cũng không khuyến khích ủng hộ đâu nghe. Con gái dữ dần nghịch ngợm, bướng bỉnh không hay cho lắm đâu.

Nam Như bướng :

- Dữ dần, nghịch ngợm cũng tùy thuộc người. Ví như Trí Nguyên , anh chàng giám đốc của anh vậy. Hiền hiền với ông ta thì rất dễ bị ăn hiếp.

- Tụi em làm cho Trí Nguyên phát sợ thì đúng hơn.

- Ông ta đã nói với anh như vậy à ?Sao giỏi lý lẽ thế ?

- Trí Nguyên không có nói, nhưng khi nghe toàn bộ sự việc thì anh có thể đoán ra.

Nam Như bấu môi:

- Anh đừng biện hộ cho ông ta. Đàn ông dễ gây sự, em thấy khó có cảm tình. Có lỗi không muốn nhận lỗi mà còn muốn chạy tội. Cũng may Sơn Khương bị trật chân , chứ không bị gãy...

Mộ Nam nghi ngờ:

- Trí Nguyên tệ như em nói sao? Chứ như anh biết , bạn anh là người đàn ông rất có trách nhiệm. Trí Nguyên chưa bao giờ để bạn anh buồn hay giận.

- Gần nhau quá thì đâu bao giờ thấy cái lỗi , cái sai của người đó. Với lại, anh chưa đụng trợn, đụng trợn đi rồi sẽ biết. Em gái anh không bao giờ nói thêm.

Mộ Nam cười :

- Anh sẽ không tin ở một phía nào, vì như thế dễ mất lòng nhau.

- Em không ép anh, nhưng rồi anh sẽ thấy.

Mộ Nam định hỏi gì thêm, nhưng chợt chuông điện thoại reo làm anh phải đứng lại :

- Không phải điện thoại của anh đâu. Chắc cô bạn của em gọi đến để hỏi kết quả.
đấy.

Nam Như lườm anh trai :

- Anh chưa hề hay đến thế đâu.

Cô nhắc ông nghe :

- Alô.

Đầu dây bên kia là tiếng của Sơn Khương :

- Sao, thế nào rồi ?

Nam Như nhìn anh trai rồi ngẩn ngơ :

- OK.

- Nghĩa là sao ?

- Ta nghĩ mi thông minh mà.

Như sợ anh trai phát hiện , Nam Như kết thúc :

- Thôi nhé. Ta sẽ qua ngay.

Gác ống nghe, bắt gặp nụ cười như chế giễu của Mộ Nam, Nam Như đột nhiên nổi sùng :

- Cười cái gì ?

Quê quá, Nam Như đi tuốt lên lầu. Cô vừa khuất bóng ở cầu thang thì chuông cổng reo.

Mộ Nam có muốn ngồi cũng không được, vì một khi Nam Như đã giận rồi thì đừng hòng ...

Tiếng chuông reo dồn dập, Mộ Nam không thể suy nghĩ gì thêm. Anh đứng dậy , miệng không ngớt lầu bầu :

- Ai mà gọi cổng kỳ cục vậy ?

Cánh cổng sắt được mở ra , Mộ Nam chưa kịp nhận ra ai thì từ ngoài, chiếc xe máy đã vọt vào bên trong một cách thật nhanh. Tiếp theo đó là một câu hỏi đầy xúc xược :

- Ê! Mày hẹn tao, tại sao để cho tao chờ dài cổ, còn mày vẫn ung dung ở nhà hả , nghĩ là sao ?

Mộ Nam khép cổng:

- Mày đến đâu cũng mang theo cơn lốc lớn.

- Hừ! Đừng đánh trống lảng, giải thích đi ! - Mày muốn biết lý do vì sao giờ này tao ở nhà, phải không Trí Nguyên ?

- Ủ.

Chàng trai ấy đúng là Trí Nguyên. Anh ta đã chân chống xă, khoanh tay nhìn bạn. Mộ Nam ôn hòa :

- Vào nhà đi đã.

- Hừ!

Trí Nguyên hậm hực bước đi. Anh đang giận thật bởi chưa ai để cho anh phải leo cây hết gần một tiếng đồng hồ mà không hề có một tiếng gọi báo tin.

Hai người vừa ngồi xuống ghế xa long thì Mộ Nam phán ngay :

- Tính cách của mày hôm nay không giống như mọi khi. Chỉ lẽ một cuộc hẹn thôi, đâu cần mày nóng giận như vậy.

Anh hạ giọng:

- Có phải đã xảy ra vấn đề gì không?

Trí Nguyên chối phăng:

- Không có.

Mộ Nam nhìn vào mặt bạn: - Tao hơi nghi ngờ đấy, Trí Nguyên. Thằng bạn tao, nó rộng lượng lắm mà.

Trí Nguyên ngã ra xa lòng , đôi mắt anh lim dim nhìn lên trần nhà. Anh cau gắt, bức bối không phải là không có nguyên nhân.

Gần một tuần nay Thủy Linh giận anh không tiếp anh làm cho anh phải buồn chán và mang nhiều tâm sự mà ai nào có biết.

Càng nghĩ đến càng giận con bé Sơn Khương. Xe ai không va vào lại va vào xe anh cho có chuyện. Việc bồi thường anh không tính toán, nhưng xui lại là điện thoại cầm tay của anh bị con bé giữ, cũng đúng lúc Thủy Linh gọi đến tìm.

Đúng là tình ngay lý gian. Và bây giờ anh có giải thích cũng vô dụng. Không biết hôm ấy Sơn Khương đã nói gì mà Thủy Linh đã vô cùng giận dữ, và lần gặp này chắc không đơn giản rồi.

Cả tuần nay cô hoàn toàn cắt đứt liên lạc với anh , làm cho anh không thể nào tập trung được. Ăn không ngon , ngủ không yên.

Đã thế, ở nhà “ông già” lại còn nhai thêm một điệp khúc về cô vợ hứa hôn.

Úi da! Trí Nguyên muốn điên lên được , nhưng anh không thể trở thành một đứa con nghịch tử. Trong thời gian không liên lạc với Thủy Linh này đột nhiên anh rất sợ ...Sợ ba bắt anh đi xem mắt cô vợ chưa cưới. Ôi! Như thế anh còn con đường nào lựa chọn khác?

Trí Nguyên vỗ lên trán mình. Anh phải làm sao đây? Tuy Thủy Linh giận , nhưng anh không thể rời bỏ cô, nhưng anh cũng hơi chùn lòng trước sự phần nộ của ba.

Thương con thì rất thương , nhưng ba anh sẽ không bao giờ lấy chuyện quyết định của mình. Anh đã từng thử, nhưng vô dụng.

Hình như trong đôi mắt của ba anh thì Sơn Khương là một cô gái hoàn hảo nhất và không có cô gái nào có thể so sánh.

Ngày tháng bình lặng trôi qua , anh cứ tưởng cuộc đời như thế là hạnh phúc , nhưng nào ngờ Sơn Khương xuất hiện thì đảo lộn tất cả. Anh muốn nguyên rửa Sơn Khương, Sơn Khương...

Cái tên ấy bỗng làm cho anh gợi nhớ. Sơn Khương, cô gái đã gây cho anh bao rắc rối cũng trùng tên với cô vợ hứa hôn gì đó của anh.

Chúa ơi! Nếu hai người là một thì sao nhỉ ?Trí Nguyên không dám tưởng tượng đâu.

- Em đến nhà bạn đây.

Trí Nguyên nói trong trẻo của cô gái làm Trí Nguyên thoát khỏi dòng suy nghĩ. Anh mơ?

mắt anh, cũng vừa lúc cô gái lướt qua anh.

Mộ Nam gọi:

- Nam Như! Lại đây anh giới thiệu bạn anh nè , để mai mốt trách móc không biết ai.

Cô gái quay lại làm Trí Nguyên sững người. Thì ra em gái Mộ Nam là cô gái đi chung với Sơn Khương hôm ấy. Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Mộ Nam nắm tay em gái:

- Trí Nguyên! Bạn thân của anh , cũng là người đàn ông mà em vừa hỏi đến.

- Chào ông.

Nam Như gật đầu chào khách mà khuôn mặt lạnh lùng không mấy thiện cảm cho lắm.

Không để ý đến bầu không khí ấy, Mộ Nam quay sang bạn:

- Nam Như, em gái tao.

Trí Nguyên lịch sự:

- Chào cô bé. Hân hạnh được làm quen.

Nam Như mím môi:

- Không dám. Tôi nghĩ tôi không có cái hân hạnh đó đâu..

Trí Nguyên xối lỗi:

- Cô bé định đi đâu à ?

- Tôi đến chỗ Sơn Khương. Ông có nhắn gì không?

- Cho tôi gửi lời thăm cô ấy, chúc cô ấy mau lành bệnh.

- Thay mặt Sơn Khương, tôi cảm ơn ông. Thế ông không có ý định lấy lại điện thoại nữa à ?

Trí Nguyên gãi đầu, anh không ngờ cô bé nói chuyện ấy trong lúc này. Còn đang lúng túng chưa biết phải làm sao thì Nam Như lại tiếp lời:

- Ông không nhắn , tôi cũng sẽ nói. Yên tâm đi. Chân Sơn Khương chưa hết đau thì chính tôi mang điện thoại trả cho ông. Chúng tôi không cần ông phải bồi thường cho chúng tôi nữa. Mấy hôm nay như thế cũng đã quá đủ rồi, xin phép.

Nam Như đi ra ngoài , Mộ Nam nhìn theo:

- Cái con bé này...

Anh hất mặt:

- Mà ý hiểu gì chưa ?

Trí Nguyên chợt quạu:

- Mà ý vui lắm khi em gái mà ý kể tao chứ gì.

- Ô! Tao là người ngoài cuộc trong câu chuyện của mà ý. Ai biết mà ý đắc tội với mỹ nhân chi.

- Sợ tao xui nên mới gặp phải em mà ý và cô nàng Sơn Khương. Cả tuần nay tao luôn phiền phức và khổ sở.

- Liên quan đến Nam Như và Sơn Khương ư ?

- Chỉ là một phần. Ba tao không hề bỏ qua chuyện hứa hôn năm xưa, cho thấy ông rất cương quyết. Còn Thủy Linh...

Trí Nguyên bỏ lửng câu nói làm Mộ Nam nôn nóng:

- Thủy Linh sao? Cô ấy đã gặp chuyện gì ?

Trí Nguyên uể oải:

- Cô ấy giận tao, không liên lạc với tao cả tuần nay.

- Lý do?

- Tại cô em của mà ý và cô bạn Sơn Khương tất cả. Tự nhiên trả lời điện thoại để Thủy Linh hiểu lầm. Và tao nghĩ sự hiểu lầm ấy trầm trọng rồi.

5. Chương 03 - Part 01

Tờ hứa hôn Chương 03

Mộ Nam tỉnh bơ:

- Thì càng hay chứ sao?

Trí Nguyên đấm bạn:

- Phải mà ý không đó ? Tao đang gặp khó , mà ý không có lấy một câu an ủi hay động viên mà còn vui mừng, đúng là thằng bạn tồi.

- Chứ mà ý thử nghĩ đi. Mà ý cặp bồ với Thủy Linh có đi đến kết quả gì không? Trong khi bác Dũng đã nhất quyết không bao giờ chọn Thủy Linh. Bên hiếu , bên tình, mà ý chọn đi. Nếu mà ý dám bỏ tất cả để chung sống với Thủy Linh thì lấy danh phận một thằng bạn thân , tao cũng thành thật khuyên mà ý. Hãy nên dừng lại và sáng suốt trong suy nghĩ một chút. Thủy Linh chưa phải là cô gái để mà ý sống dờ chết dờ đâu.

Trí Nguyên chưng hửng nhìn bạn:

- Tại sao mà ý nói vậy? không phải ngày đầu mà ý ủng hộ tao sao?

- Tao không chối cãi, nhưng hình như đó là một sai lầm của tao. Tao thấy mà ý nghe lời bác Dũng chấp nhận cuộc hôn nhân định sẵn không chừng vậy mà mà ý hạnh phúc.

Trí Nguyên gằn giọng:

- Mà ý đã thấy gì và đã nghe gì ?

Mộ Nam lắc đầu:

- Tao không nghe , không thấy gì hết. Linh tính báo cho tao biết chuyện tình của mày và Thủy Linh sẽ không được kết quả như ý muốn, giống như có duyên mà không nợ.

- Tao không tin.

Mộ Nam nhẹ giọng:

- Là bạn thân của mày, tao đâu muốn thấy mày không vui. Nhưng mày cũng đừng tang tóc quá, lỡ có té ngã sẽ đứng dậy không nổi đâu. Tao không hề phê phán Thủy Linh, cũng chưa hề có ý kiến trong chuyện tình cảm của mày. Trí Nguyên! Hãy suy nghĩ cho thật kỹ, đừng để phải ân hận cả đời.

Ngừng một chút, anh tiếp:

- Không nên trách bác Dũng , càng không nên nguyên rủa cô gái vô tội kia. Hãy tự đặt mình vào mọi trường hợp mà cư xử cho đúng một con người.

Trí Nguyên ôm lấy đầu:

- Cả tuần nay tao không có cách giải quyết nào cả.

- Đừng quá căng thẳng , không khéo mọi việc sẽ rối tung lên. Nghe tao, mọi việc cứ để tự nhiên rồi từ từ mà giải quyết. Bây giờ Thủy Linh giận mày chắc chắn cô ấy sẽ không gặp mày. Đừng liên lạc nữa thì tự động cô ấy tìm mày thôi. Hãy cứng rắn lên, phải để mình là một người đàn ông quan trọng trong lòng một người phụ nữ nào đó. Còn việc cô vợ hứa hôn này cứ nghe ba mày nói , đừng có ý “phản bác”. Từ từ tìm hiểu cô ấy đi. Nếu mày là một người đàn ông thông minh thì cô gái đó sẽ tự động từ hôn trong vui vẻ mà không nói lời trách cứ. Mà đúng là duyên nợ thì không ai mùng hơn nữa.

Trí Nguyên suy nghĩ lời bạn. Có lý đấy chứ. Chỉ có cách ấy mới vẹn toàn thôi.

Nếu anh buồn thì Thủy Linh sẽ có cơ mà hành hạ anh. Bắt đầu từ bây giờ , anh sẽ không quan trọng vấn đề nữa. Nếu Thủy Linh yêu anh thật lòng thì cô sẽ không ghen với một lời chào hỏi vu vơ.

Trí Nguyên siết tay bạn:

- Cám ơn mày.

- Không có gì. Chỉ là lời triết lý của những kẻ ngoài cuộc thôi.

- Nhưng nó rất có ích với tao hiện tại.

Mộ Nam khoát tay:

- Mọi cái sẽ không quan trọng nếu chúng ta đơn giản nó.

- Nếu tao được như mày thì không có gì phải phiền não.

- Ấy! Mày thấy vậy chứ chưa chắc đã như vậy đâu. Mỗi một con người, có một linh hồn, một cuộc đời. Chúng ta không thể nào thay đổi cho nhau. Nếu mày đang gặp khó khăn về vấn đề gì đó thì hãy coi đó chỉ là một sự thử thách. Vượt qua nó có được thì coi như mày đã thành công.

Trí Nguyên thở dài:

- Tao ước gì con tim tao còn nguyên vẹn.

- Nhưng rất tiếc, phải không?

Mộ Nam tiếp lời:

- Mày đã từng nói. Đó là lý lẽ của con tim thì đừng nên suy nghĩ. Một khi nó đã rung động thì không có gì chế ngự. Cái chính yếu là mày xác định đó có phải là tình yêu chân thành hay không ? Mày cũng biết, đam mê dục vọng dễ đẩy con người đến đau khổ và tuyệt vọng.

Anh nhìn ra ngoài:

- Làm người, ai cũng có cái khó riêng. Mày đang gặp phiền phức trong sự lựa chọn tình cảm, nhưng còn tao thì đang buồn bã trong cô đơn. Đời là thế đấy. Ít khi được công bằng.

Trí Nguyên nhún vai:

- Ai ai cứ tưởng tao là người hạnh phúc nhất trên đời, nhưng họ có biết đâu đằng sau sự hào nhoáng , danh vọng ấy là một chuỗi dài phiền não. Mà có biết tao luôn ước tao là một con người hoàn toàn tự do trong cuộc sống không bị ràng buộc bởi danh lợi hay địa vị nào.

- Được đấy chứ. Lúc ấy , trừ phi mày không còn là Lâm Trí Nguyên.

- Bởi vậy mọi cái không như mình muốn.

Mộ Nam chột la lớn:

- Tại sao chúng ta lại đem phiền toái cho chúng ta vậy chứ ? Một ngày nghỉ cũng không được thanh thản. Trí Nguyên ! Chúng ta thử không gò ép để chúng ta tự do xem.

- Bằng cách nào?

Mộ Nam kéo tay bạn:

- Đi với tao đến chỗ này.

- Lại ngồi quán nữa ư ? Gần hai tiếng đồng hồ trong cây ngoài ấy, tao thấy chán lắm rồi. Suốt một tuần đối diện với máy tính, giấy tờ, ngày nghỉ thì chẳng có gì mới mẻ và thú vị. Ngán đến tận cổ.

Mộ Nam mĩa mai:

- Đi với tụi tao thì mày thấy chán. Có Thủy Linh bên cạnh , mày cũng đâu cần thiết đến tụi tao làm gì , phải không? Cúp điện lấy đèn dầu ra xài đơ3, đó cũng là quy luật của tự nhiên. Nói thật mày đừng giận nghe , Thủy Linh đã làm ày thay đổi quá nhiều.

Trí Nguyên nhăn nhó:

- Mày đang trách tao?

- Không , tao chỉ ày thấy để mày tự suy nghĩ lại những việc mày làm. Nhưng dù sao tao cũng không giận mày đâu.

Trí Nguyên xối lỗi:

- Nếu tao có gì sai thì cho tao xin lỗi nghe. Là bạn bè , tao cứ tưởng mày thật sự cảm thông.

- Vậy bấy lâu nay, tao không cảm thông mày sao? Nếu không cảm thông , tao đã rời khỏi khách sạn Tây Đô rồi.

- Tao hiểu.

Trí Nguyên chấm dứt buổi nói chuyện buồn chán và lắt léo:

- Bây giờ đi đâu?

- Mày không ca thán thì theo tao. Nhưng tao nói trước , đó không phải là chỗ ăn nhậu đâu.

- Chẳng lẽ mày đưa tao vô chùa để tịnh tâm ?

Mộ Nam phá lên cười:

- Chưa đến lúc. Nơi này sẽ làm ày thư thả tâm hồn và quên đi bầu tâm sự.

- Thế ư ? Chỉ nghe thôi đã thấy hấp dẫn.

Trí Nguyên sốt sắng:

- Bỏ xe ở nhà đi, tao chở mày.

- Không ép à nha.

Trí Nguyên tròng mắt:

- Mày muốn gì nữa ?

- Ngồi sau lưng tổng giám đốc, tao thấy mình chưa được cái vinh hạnh đó đâu.

- Mà...

Mộ Nam né cái đám của bạn. Anh vọt lẹ ra sân. Giờ anh mới phát hiện cái nắng gay gắt đã bắt đầu.

Đập mạnh lên vai bạn, Nam Như hét:

- Tao nói nãy giờ , mà có nghe gì không?

Đang thả hồn theo suy nghĩ , Sơn Khương giật mình , ngơ ngác:

- Mà nói gì ?

Nam Như tức tối:

- Thì ra nãy giờ lời tao như nước đổ lá môn. Mà ...Biết vậy, tao không thèm giúp đỡ cứ để mà sống trong thắc mắc mà tao thấy hay hơn.

Sơn Khương nhìn bạn phì cười:

- Mà đang giận tao đấy à ?

- Hứ!

Nam Như quay chỗ khác, khuôn mặt hầm hầm. Biết bạn giận, Sơn Khương xởi lởi:

- Mà đừng giận tao nữa , tao xin lỗi nhé. Những gì mà đã nói với tao, tuy không nghe được nhiều nhưng cũng nghe được ít.Mà đang nói về cái gã Trí Nguyên, bạn anh mà chứ gì?

Cô thở dài:

- Vấn đề ấy tự nhiên không còn hấp dẫn với tao nữa, cái tao đang quan tâm và đau đầu đó là vấn đề hôn nhân của tao. Câu chuyện tao cứ tưởng chừng như đơn giản , nhưng thật sự nó không đơn giản như tao nghĩ. Cho đến bây giờ , nửa tháng trời qua rồi, tao vẫn chưa tiếp xúc được với Trí Nguyên, xem con người anh ta như thế nào. Vậy mà tao đã từng hứa với bác Dũng, tao vô dụng quá.

Nghe tâm sự của bạn , quên mất sự giận hờn, Nam Như quay lại cô an ủi:

- Thời gian còn rất dài, mà buồn làm gì ?

- Nhưng tuổi xuân con người cũng có thời gian. Tao không thể dấn thân vào trò chơi này mãi được.

Nam Như gục gặc:

- Mà nói cũng phải. Biết đâu lúc biết được anh ta , mà đã già mất rồi.

Sơn Khương chép miệng :

- Đáng lý ra ngay từ đầu, tao không nên bày ra cái trò chơi này. Tao vô cùng mạo hiểm khi vô tình biết Trí Nguyên không phải là người đàn ông bình thường. Anh ta có địa vị trong xã hội và rất là tài giỏi. Với lại , tao đã từng suy nghĩ , cuộc hôn nhân do hai bên gia đình định đoạt kết quả rất là mong manh.

Nam Như tròn mắt:

- Mà nghĩ được như vậy tại sao mà vẫn tham gia?

- Sự bốc đồng của tuổi trẻ và sự háo thắng của tao đã khiến tao không thể quay đầu lại. Nam Như trầm ngâm:

- Còn có cách nào khác không ? Tao giúp gì được ày đây?

- Hiện tại có lẽ tao không cần, nhưng thời gian sau thì không nói trước được. - Tao lúc nào cũng sẵn sàng. Thấy mày mỉm cười trong hạnh phúc thì tao cũng hạnh phúc lây.

Nam Như hỏi:

- Thế mà mày có biết chút thông tin gì về anh ta chưa? Chẳng hạn như lý lịch đời tư hay quan hệ bạn bè , công việc làm ăn ...

Sơn Khương chống cằm:

- Cũng không nhiều , cũng không ít. Anh ta tên là Lâm Trí Nguyên, ba bốn tuổi, hiện đang là tổng giám đốc công ty An Nguyên. Thông minh , tài giỏi nhưng không loại trừ căn bệnh tự cao. Bạn bè thì đông và bạn gái cũng không thể nói không, chỉ bấy nhiêu thôi.

Nghe bạn nói, Nam Như đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Chẳng lẽ trùng hợp đến như vậy ? Bạn của anh Hai Nam Như cũng cái tên Lâm Trí Nguyên. Cũng làm tổng giám đốc công ty An Nguyên. Sự thật như vậy thì khổ cho Sơn Khương rồi.

Gã Trí Nguyên tông vào Sơn Khương hôm nào cũng đồng thời là vị hôn phu của nhỏ. Trí Nguyên rất đào hoa, hiện tại có bồ tên Thủy Linh đang làm mọi người bàn tán. Cô ả kia cũng không vừa , và vào Trí Nguyên đại gì mà buông ra, vì anh ta đúng là

mẫu người đàn ông lý tưởng.

Nhìn bạn, Nam Như nên tiếng thở dài. Nói thế nào với Sơn Khương đây? Sự thật lúc nào cũng làm cho người ta đau lòng , nhưng không nói thì không được. Thà để Sơn Khương biết trước để đỡ ngỡ ngàng và cách đối phó cũng dễ dàng hơn.

Nam Như ngập ngừng rồi thôi, bởi cô không biết vào đề như thế nào. Thấy vậy, Sơn Khương ôn tồn:

- Mày muốn nói gì với tao, phải không?

- Ừ. Câu chuyện của tao sắp nói có thể làm mày ngỡ ngàng.

Sơn Khương khuyến khích: - Mày cứ nói đi, tao không đến nỗi đâu. Có phải câu chuyện liên quan đến Lâm Trí Nguyên không?

Nam Như gật đầu:

- Ừ.

Sơn Khương thúc hỏi:

- Còn không mau nói lẹ.

- Gã Trí Nguyên mà mày nói ...cũng chính là gã Trí Nguyên tông vào mày hôm nọ đấy.

Sơn Khương trợn mắt:

- Đây là sự thật ư ?

- Ừ, tao cũng vô tình biết thôi. Trí Nguyên là sếp của anh Mộ Nam và cũng là tổng giám đốc công ty An Nguyên.

Sơn Khương thở nhẹ:

- Trời cao sao giỏi trên người.

- Bây giờ tao khuyên mày như thế nào đây? Tiếp tục hay là bỏ cuộc? Trí Nguyên là một người đàn ông đáng sợ đấy. Tao không phủ nhận là ông ta rất giỏi, nhưng ông ta rất đào hoa và có người yêu rồi. Lấy những người chồng đào hoa là khổ cả một đời. - Thế theo mày , tao có nên tiếp tục không?

- Đó là quyết định của mày. Nhưng theo tao, mày nên giáp mặt hai bên gia đình nói lên suy nghĩ của mày xem gia đình có ý kiến gì không ? Nếu không thì mày nên hủy bỏ hôn ước đi. Có như thế mày mới không mất tuổi xuân.

Hủy bỏ hôn ước ư ? Không phải ngay từ đầu mình đã không ủng hộ cuộc hôn nhân này ư ? Bây giờ có cơ hội để từ chối , tại sao mình còn chần chừ ? Mình muốn gì đây?

Sơn Khương không thể hiểu nổi mình. Phải chăng cô đang mâu thuẫn với bản thân?

Cô đã từng hứa với bác Dũng , hứa một cách chắc chắn về việc tìm hiểu con người Trí Nguyên và thay đổi suy nghĩ của anh để anh thấy một tình yêu đích thực. Bây giờ thì sao ? Con người thật của Trí Nguyên không làm cô nao núng bởi bản tính của cô thích khám phá những gì bí ẩn và lạ lùng. Thế nhưng Trí Nguyên đã có người yêu , cô không thể tàn nhẫn khiến họ phải chia tay nhau.

Sơn Khương vỗ vào trán mình, cô còn cách nào để chọn lựa không? Bác Dũng , Trí Nguyên. Hai người làm tôi khó xử quá. Có khá nhiều tự ái, chỉ sợ Trí Nguyên làm cho cô bẽ bàng.

Với ai chứ? Trí Nguyên thì không cần phải nói. Sự việc hôm đựng xe cũng cho cô thấy rõ , anh ta không phải là con người dễ tiếp xúc.

Bản lĩnh của mi đâu Sơn Khương ? Từ nào tới giờ , mi chưa hề chùn lòng trước khó khăn nào thử thách nào. Nếu hôm nay mi bỏ cuộc , chắc chắn sẽ có người nhìn mi bằng đôi mắt khác.

Thôi thì đã phóng lao thì cứ theo lao đi, Có thất bại mới có thành công mà.

Nam Như khều bạn:

- Mà đang nghĩ gì thế?

Sơn Khương mím môi:

- Tao quyết định không bỏ cuộc. Tao sẽ tham gia trò chơi này đến cùng. Gã Trí Nguyên ấy không còn cơ hội nữa đâu.

- Mà không lo sợ Trí Nguyên đã có người yêu à ?

- Không. Nếu ông ta chưa có người yêu thì đâu có chuyện gì để nói. Lời dặn dò của bác Dũng hôm nào , tao không thể làm ngơ.

- Tự mày chuốc lấy phiền phức ày , tao không còn ý kiến. Chỉ mong mày đừng vướng vào cái thứ chết người ấy. Lâm Trí Nguyên không thương hại mày đâu.

- Yên tâm , tao không chắc chắn điều gì , nhưng tao sẽ cố gắng để không đau khổ vì gã ấy.

- Tốt.

- Có thể tao sẽ tìm hiểu người yêu của Trí Nguyên trước.

Đôi mắt Nam Như băng quơ, bỗng dừng lại có một cặp nam nữ tay trong tay rất tình tứ. Cô bất ngờ lắc mạnh vai bạn:

- Mà nhìn kìa!

Sơn Khương có vẻ đau, cô nhăn nhó:

- Mà không thể nào nhẹ nhàng với tao được sao Nam Như? Lúc nào cũng mạnh bạo, sau này chàng trai nào chịu nổi mày đây?

Không để ý đến câu nói móc họng của bạn , Nam Như chỉ:

- Lâm Trí Nguyên kìa.

Sơn Khương giật mình:

- Linh dữ vậy sao? Mới nhắc đã có mặt rồi. Ông ta đâu?

- Đang ở chỗ không cách xa chúng ta mấy.

Nhìn theo tay chỉ của bạn , Sơn Khương cau mày khi nhận ra Trí Nguyên đang rất tình tứ cùng người tình.

Sơn Khương lẩm bẩm:

- Có phải cô nàng mà mình đã từng nói chuyện qua điện thoại không? Nếu vậy , hôm nay hai người không may rồi.

6. Chương 03 - Part 02

Sơn Khương đứng dậy, tiến đến chỗ đôi tình nhân. Chưa biết bạn định làm gì nhưng Nam Như cũng hơi hoảng , cô chạy theo.

- Mà làm gì hở?

Sơn Khương nhếch môi:

- Mà muốn biết ư ? Hãy chờ đợi đi.

- Không được Sơn Khương! Mà không nên đụng mặt với họ.

Sơn Khương trấn an:

- Chỉ là những câu chào hỏi lịch sử của người đã từng quen biết nhau thôi, mà đừng lo lắng.

- Nhưng...

- Đừng can thiệp nữa. Đây là cơ hội tốt nhất để tao tiếp xúc với Trí Nguyên.

Sơn Khương bước đi một cách tự tin. Thoáng chốc, cô đã đứng trước mặt đôi tình nhân.

Nở nụ cười dễ thương nhất, Sơn Khương chào hỏi như thân thiện từ lúc nào :

- Anh Nguyên ! Rất vui khi gặp anh ở đây.

Trí Nguyên há hốc khi nhận ra cô gái đánh đá hôm nọ. Trời ơi ! Oan gia hay sao ấy ?

Nghe tiếng cô ta qua điện thoại, Thủy Linh đã giận gần nửa tháng. Mới làm hòa được hai ngày thì bây giờ cô ta lại xuất hiện. Sơn Khương ! Cô muốn gì đây ?

Trong khi Trí Nguyên ngỡ ngàng và với hàng loạt câu hỏi trong đầu thì cô gái đứng cùng anh vừa ngạc nhiên vừa tức giận. Thì ra đây là cô bạn gái của Trí Nguyên. Cô ta vừa trẻ vừa xinh đẹp và đáng yêu. Vậy Trí Nguyên đâu có đau khổ vì cô. Không có cô , anh vẫn có hàng loạt cô gái khác mà.

Sơn Khương hơi dắc ý khi nhìn khuôn mặt của đôi tình nhân. Một cuộc chiến sẽ bùng nổ chứ chẳng chơi. Để có một đoạn phim hay, Sơn Khương phải nhập vai cho thật đặt. Cô dài giọng nũng nịu:

- Trí Nguyên! Anh mời có bạn của anh sang kia với tụi em đi.

Ánh mắt cô gái lên tia lửa giận, Trí Nguyên ôm lấy vai người yêu:

- Thủy Linh! Đừng nghe cô ta nói.

Cô ta tên là Thủy Linh à ? Được thôi, gặp Sơn Khương này rồi , không những ghen mà còn tức nữa.

Sơn Khương hất mặt:

- Chị đừng nghe anh ta nói và đừng tin vào lời anh ta thì đúng hơn. Anh ta không thuộc loại đàn ông chung tình đâu. Anh chỉ giả vờ đau khổ để chúng ta chùn lòng rồi sau đó vẫn đi đường năm , đường bảy.

Cô làm khuôn mặt buồn bã:

- Bản thân tôi đã từng tin Trí Nguyên một cách tuyệt đối, nhưng sau đó thì sao ?

Anh ta luôn lừa dối tôi. Trái tim của con người đào hoa như anh không biết là bao nhiêu ngàn.

Trí Nguyên quát:

- Cô im đi!

Sơn Khương chột khóc:

- Tại sao anh không cho em nói ? Anh sợ người ta biết sự thật về anh chứ gì? Vậy thì anh đừng lừa dối trái tim người khác. Anh độc ác lắm , anh tàn nhẫn lắm.

- Cô ...

Hay thật! Không biết nước mắt ở đâu sẵn có mà tuôn ra ào ào. Sơn Khương thấy hả dạ lắm, nhưng cô hơi lo sợ với khuôn mặt đanh lại của Trí Nguyên.

Anh ta mím môi, cho thấy anh ta rất giận dữ trước tình cảnh này. Dù có giải thích , cô người yêu của anh ta cũng không bao giờ tin.

Lau khô những giọt nước mắt, Sơn Khương mím môi:

- Em đã suy nghĩ rồi , em sẽ không làm khó dễ anh đâu. Trái tim người đàn ông như anh, em không còn lạ. Thôi thì anh cứ mặc rong chơi đi , nếu khi nào thấy mỏi chân rồi quay về , em sẽ năn nỉ bác để bác không còn giận anh nữa.

Nắm tay Thủy Linh một cách thân mật, Sơn Khương nói :

- Đừng tin vào người đàn ông đa tình , chị nhé.

Sơn Khương quay lưng bỏ đi. Cùng như lúc cô chọc đến Trí Nguyên tức điên người , nhưng không thể nào gọi cô lại vì như thế càng hiểu lầm nặng nề hơn.

Thủy Linh cũng quay phắt người đi, nhưng Trí Nguyên đã chặn lại:

- Em tin lời con bé đó sao?

Thủy Linh hất tay Trí Nguyên ra:

- Đừng đụng vào tôi. Cô ta không nói, tôi cũng biết được bản tính đa tình của anh. Đã nhiều lần tôi tự dặn mình, yêu một người đàn ông như thế thì phải chấp nhận thôi. Nhưng tôi không thể nào chịu được khi anh hết cô này đến cô khác. Anh đã không tôn trọng tình cảm của tôi.

Trí Nguyên khổ sở:

- Yêu nhau phải tin tưởng nhau trong trái tim anh , chỉ có một mình em thôi.

- Người con gái nào anh cũng có thể nói như thế, phải không? Tin anh ư ? - Thủy Linh cười khẩy - Lúc trước thì tôi có thể nói là tin anh, nhưng bây giờ trái tim anh nhiều ngăn quá , nên tôi phải suy nghĩ lại.

- Em tin lời Sơn Khương thì em quá hồ đồ.

- Đúng. Phải tôi hồ đồ sớm hơn một chút thì tôi đâu có đau khổ. Sơn Khương! Cái

tên ấy tôi đã từng nghe rồi. Cô bé xinh đẹp và trẻ trung hơn sự tưởng tượng của tôi , anh cũng biết chọn đấy.

Trí Nguyên vỗ đầu:

- Nói sao em mới chịu hiểu cho anh đây? Sơn Khương là cô gái anh đã vô tình đụng phải, cô ta ăn vạ với anh và đòi giữ điện thoại cầm tay của anh. Đúng lúc ấy , em gọi điện tới thì đương nhiên em nghe tiếng cô ta rồi.

- Một khi người ta đã phạm sai lầm thì lúc nào cũng tự biện hộ ình. Rất tiếc sự , biện hộ của anh bây giờ không còn tác dụng với tôi nữa.

Trí Nguyên bắt lặc:

- Thôi được , em không tin anh nữa thì anh cũng đành chịu. Nhưng anh cho em biết , em sẽ rất hối hận đấy.

Thủy Linh hất ặt:

- Em cũng nghĩ vậy. Nhưng em đang rất cần thời gian để kiểm lại sự kiên nhẫn và sự bao dung rộng lượng của mình.

- Anh sẽ không ép em.

Thủy Linh làm một cử chỉ dứt khoát để chấm dứt câu chuyện:

- Em về đây. Không phiền anh đưa em đâu.- Cô còn thông thêm một câu- Hy vọng chúng ta sớm tìm lại những ngày đầu.

Thủy Linh đi rồi, Trí Nguyên ôm đầu, ngồi phịch xuống ghế đá. Vì đâu mà chuyện tình anh nên nổi ? Tại ai, hay là số kiếp của anh như thế?

Tình yêu kia tưởng chừng như bình lặng , nào ngờ sóng gió lại nổi lên giữa chừng.

Trí Nguyên mím môi, tất cả cũng vì con nhỏ đồng danh Sơn Khương cả. Kiếp trước anh đã nợ nần gì cô , tại sao cô cứ theo phá phách anh mãi?

Trời ơi! Anh giận đến nỗi muốn tìm cô mà “thanh toán” cho xong. span>

Anh nghĩ rằng:

- Sơn Khương! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa nhé. Nếu không , tôi sẽ không tha cho hành động của cô hôm nay đâu.

Nếu ai đó biết được tổng giám đốc công ty An Nguyên thất tình và đang đau khổ thì sao nhỉ ? Ôi! Còn mặt mũi nào để nhìn mọi người và bạn bè chứ?

Không được , phải chứng tỏ mình là người đàn ông trong mắt bao cô gái, phải lấy lại phong độ của mình. Thất tình thôi, đâu phải là đánh mất cả cuộc đời , mất tất cả.

Không có Thủy Linh, anh vẫn làm việc , vẫn sống và vẫn có thể đón hàng ngàn cô gái trong vòng tay mà.

Tự ái của người đàn ông không cho anh lụy vì tình nữa. Bất cần đi, anh sẽ là người đàn ông quyến rũ nhất.

Mặc cho Trí Nguyên ngồi đó với bao suy nghĩ. Đằng kia, hai cô gái trẻ đang chụm đầu với nhau.

Nam Như ái ngại:

- Mày có thấy làm như vậy là quá đáng không? Trí Nguyên không phải với mày, nhưng Thủy Linh thì vô tội. Tao thấy lần này Trí Nguyên khó lòng mà năn nỉ Thủy Linh.

Sơn Khương hất mặt lên:

- Thì càng tốt chứ sao? Mục đích chính của tao là muốn họ rời nhau kia mà.

- Nhưng mày làm vậy, liệu Trí Nguyên có nghe lời cha , bằng lòng cưới mày không hay càng hận mày thêm?

- Tao không cần biết , bởi Trí Nguyên cưới tao hay không cưới tao cũng không quan trọng. Cái chính là ông ta đừng quan hệ với Thủy Linh nữa, Bác Dũng không thích.

- Thì ra tất cả những gì mày làm điều vì bác Dũng?

Sơn Khương chau mày:

- Chứ mày nghĩ tao gì cái gì ?

- Mà đẹp trai, vẻ đàn ông của Trí Nguyên không làm mày chút gì xao xuyến sao?

Sơn Khương bĩu môi:

- Chuyện đó đừng nói với tao. Tao đồng ý tham gia cuộc chơi không vì gã đẹp trai đâu, mà tao muốn thử chính mình.

- Thử chính mình hay thử con tim mình?

- Sao cũng được. Nói cho cùng , bao giờ Trí Nguyên điều đứng , tao mới dừng tay.

Nam Như chép miệng :

- Tao thật không dám đảm bảo , chỉ sợ mày đầu hàng Trí Nguyên quá sớm. Ông ta mất Linh thì vẫn còn những cô gái đeo khác, ông ta không biết chung tình là gì đâu.

Sơn Khương cắn môi :

- Dù thế nào, tao cũng muốn thử.

- Vậy thì hãy tham khảo thêm với ba chồng tương lai đi. Nếu không, mày thua cuộc là cái chắc.

Sơn Khương có vẻ dăm chiêu :

- Tao thật là nông nổi khi nhận nhiệm vụ này. Chuyện xảy ra , Trí Nguyên căm ghét tao là cái chắc. Nhưng điều tao lo sợ là Trí Nguyên không muốn nhìn thấy mặt tao. Đến lúc ấy, tao làm sao mà tiến lên ?

Nam Như kể tai bạn bỏ nhỏ. Nghe xong, Khương sáng mắt :

- Ôi! Mày đúng là thông minh. Có như thế , Trí Nguyên mới không nghi ngờ tao là vợ hứa hôn của ông ta. Được rồi, cảm ơn mày nhiều nghe. Có bác Dũng, Trí Nguyên sẽ không dám ăn hiếp tao đâu, vì ông ta cũng thuộc con có hiếu.

Nam Như xoay người làm vài cái động tác, xong cô đứng dậy :

- Mọi việc coi như tạm ổn đi. Bây giờ kiếm cái gì bỏ bụng cái đã, tao sắp xỉu rồi đây nè.

Khương xem đồng hồ :

- Ôi! Trưa đến như thế ư ?

Cô hấp tấp :

- Về nhà tao đi, trưa nay, vú Hà có món bún riêu đãi chúng ta.

Nam Như vỗ tay :

- Thế thì tuyệt quá !

Hai cô gái trẻ rời khỏi công viên, bỏ lại Trí Nguyên nơi đó trong cô đơn.

oOo

- Thúy My! Hôm nay con không đến tòa án à ?

Vừa ngồi xuống ghế xa long đối diện với con gái , ông Dũng vừa hỏi.

Thúy My buông tờ báo đang cầm trên tay nhìn cha lễ phép :

- Dạ không. Khoảng một tuần nữa, con MỚI trở lại tòa án sau một chuyến thúc tể dài.

Thúy My hỏi :

- Hình như ba có chuyện gì muốn con giúp, phải không ?

- Ừ.

Ông Dũng nhìn lên cầu thang :

- Anh hai con đã đi làm chưa ?

- Dạ rồi, đi từ sớm lặn.

Ông Dũng thở dài :

- Anh con vẫn bỏ ngoài tai lời nói của ba, luôn theo ý mình, bảo ba làm sao ăn nói với người ta đây ?

Thúy My nhíu mày :

- Ba đang trách anh hai về chuyện hôn ước ấy à ?

- Người ta là con gái đức hạnh, đâu thể lãnh sự phũ phàng được. Anh Hai con muốn làm ba tức chết mới được hay sao ?

Thúy My nắm tay ông Dững như xoa dịu :

- Đừng vội nóng giận , ba à. Từ nhỏ đến giờ, anh Hai chưa bao giờ cãi ba cả. Anh hai nổi tiếng là một đứa con ngoan. Con nghĩ anh hai không bỏ ngoài tai những lời nói của ba đâu, có lẽ anh Hai có lý do.

Ông Dững gạt ngang :

- Lý do gì ? Chuyện hôn ước giữa hai bên gia đình Lâm- Vũ, ba đã nhắc anh Hai con từ năm năm rồi, đâu phải mới đây. Thế mà, nó vẫn cứ như không, lại tưởng ba đùa. Đùng một cái, quen và yêu cô gái tên Thủy Linh nào đó, đánh trống lảng bỏ mặt ba với những cuộc gặp gỡ. Anh hai con chẳng xem ba là gì nữa rồi, coi tình yêu nặng hơn tình mẫu tử.

- Không có đâu ba.

- Con đừng bênh vực anh hai con nữa. Mới hôm qua, ba nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần chuyện dùng cơm với Nam và Sơn Khương , thế mà anh hai con có để tâm đâu , tuy bác Nam và Sơn Khương không nói , nhưng ba cũng có thể đoán được họ rất là buồn và thất vọng. Thúy My, con bảo ba phải làm sao đây ?

- Anh hai cũng thật không phải. Chỉ là những bữa cơm bình thường thôi, vậy mà ...

Thúy My nhìn người cha già, tóc bạc theo mỗi tháng mà vẫn chưa yêu lòng khi con mình đã khôn lớn và trưởng thành. Cô xúc động :

- Con làm gì để giúp ba trong lúc này đây ?

Ông Dững ngã người ra xa long với đôi mắt buồn bã :

- Ba biết anh hai con bây giờ là một người có địa vị trong xã hội, chuyện ép duyên như ngày xưa thì không thể nào. Ba chỉ yêu cầu Trí Nguyên nên tiếp xúc và tìm hiểu Sơn Khương. Gia đình họ Vũ đâu bắt buộc chúng ta phải cưới. Sơn Khương đứng ra xin phép ba để hai người tự tìm hiểu nhau và chỉ đến với nhau khi yêu nhau chân thật. Con thấy đó, người ta đã nói như vậy, anh hai con còn muốn gì nữa.

Ngừng một chút, ông nói tiếp :

- Thật ra, ba chỉ thích Sơn Khương là cháu của ba thôi. Nhưng vì lời xin chân tình của cô bé ba và bác Nam, đành chấp nhận để Sơn Khương phiêu lưu trong tình cảm của Trí Nguyên.

Thúy My tò mò :

- Sơn Khương là một cô gái như thế nào hả ba ? Sau chuyến đi thúc tể về, con cũng nghe chị Bình kể lại, nhưng cũng chưa nhiều lắm.

- Ba của con đã chọn thì không chê vào đâu được. Ngoài xinh đẹp, Sơn Khương là một cô gái vô cùng dễ thương, hòa đồng , thông minh và hơi lý lắc một chút. Sơn Khương nhỏ hơn con khoảng ba, bốn tuổi gì đó.

- Nghe ba nói thì con đã hình dung ra được một Sơn Khương hoàn hảo rồi. Nếu đem so ra thì Thủy Linh làm gì bằng cô bé, vậy tại sao anh hai không bằng lòng?

- Trí Nguyên đã bị u mê trong những lời rất ngọt ngào rồi. Bao lần hẹn là bao lần làm ba sẽ mặt với bác Nam. Họ càng tự nhiên và thông cảm thì ba thấy càng có lỗi với họ.

Thúy My hỏi:

- Anh hai chưa gặp mặt gia đình bác Sơn Nam lần nào hả ba?

Ông Dững đánh giọng:

- Càng nhắc, ba càng tức chết đây nè, lần đầu họ đến thăm thì anh hai con viện cớ ra ngoài rồi mất tích luôn, đã thế còn gây tai nạn cho Sơn Khương, báo hại cô bé không đi đâu được.

- Sao ba biết?

- Thì nghe con bé kể lại trong sự giận dữ là ba biết ngay, nhưng mà Sơn Khương cũng đâu có tệ. Con bé quỷ trách nhiệm và giữ lấy điện thoại cầm tay của anh con , làm Thủy Linh giận gần nửa tháng trời.

Thúy My mỉm cười :

- Con bắt đầu thích tính cách của Sơn Khương rồi đấy. Ba kể tiếp đi.

- Lần thứ hai, hẹn trong buổi cơm gia đình. Mới đầu, tưởng đâu cả Trí Nguyên và Sơn Khương đều vắng mặt. Nhưng ngờ đâu, lát sau Sơn Khương về, dẫn theo một cô bạn khá xinh. Trong cuộc nói chuyện , vô tình ba lại biết thì ra họ đùa giỡn như thế nào mà Thủy Linh dùng dùng nổi giận. Ba nghĩ phen này chắc gãy à.

- Mấy hôm nay, con cũng thấy anh hai buồn bã và luôn trầm tư.

- Như thế cũng tốt. Cô Thủy Linh nào đó, ba không bao giờ hài lòng. Đây là dịp để Sơn Khương và Trí Nguyên có cơ hội tìm hiểu nhau.

- Cũng chưa chắc đâu ba giận hờn vu vơ rồi hòa mấy hồi.

Ông Dũng nhú mồm:

- Con nói vậy là ý gì?

- Anh Hai có buồn thật , nhưng là mấy ngày trước kia, chớ sáng nay thì đã vui vẻ yêu đời trở lại rồi.

- Nó đã làm hòa với Thủy Linh ?

- Đâu chỉ với Thủy Linh mới cho anh hai con niềm vui. Nếu đã là những mối tình không vĩnh cửu thì nhanh chóng lãng quên và dễ dàng tìm đến mối tình mới. Đó là thú vui của những kẻ đào hoa.

- Như thế thì nguy hiểm lắm.

Thúy My mỉm cười :

- Ba chớ lo, anh hai con sẽ chẳng bị u mê trong tình yêu đâu. Những mối tình vu vơ của tuổi trẻ không đáng bận tâm , trừ phi anh hai đã tìm được một nửa của chính mình. Con dám chắc một nửa của anh ấy cũng chưa có. Trước Thủy Linh anh hai cũng có một vài mối tình nhưng tưởng được bền lâu , nhưng cuối cùng cũng chia tay trong êm đẹp. Bây giờ cũng vậy , với Thủy Linh cũng chẳng có gì đáng nói.

7. Chương 04 - Part 01

Tờ hứa hôn Chương 04

- Ba thấy anh hai con nặng tình với Thủy Linh lắm.

Thúy My gạt phăng:

- Nhưng Thủy Linh không phải là đối tượng của anh hai.

Ông Dũng vẫn chưa hết lo:

- Ba vẫn chưa yên tâm khi anh hai con vẫn còn lăng nhăng với nhiều cô gái khác.

- Cái gì cũng phải từ từ ba ạ. Không phải bỏ là bỏ được đâu, tất cả đều cần vào thời gian. Với lại con muốn xem bản lĩnh của Sơn Khương, cô bé có khả năng thay đổi được anh hai không?

Nói đến Sơn Khương là mắt ông Dũng lấp lánh niềm vui:

- Khi con gặp Sơn Khương , con cũng thích như ba vậy.

- Ba làm con nôn nóng muốn gặp Sơn Khương ngay bây giờ.

- Vậy thì gọi điện thoại đi.

Thúy My nhắc ông nghe:

- Số mấy hả ba?

Ông Dũng chưa kịp đọc thì chuông cổng reo, ông nhìn con gái:

- Con ra mở cổng đi, xem ai vậy? Chị Bình đi chợ rồi.

Thúy My gác ống nghe:

- Làm mất hứng hết trơn.

Cánh cổng vừa được mở ra , một giọng trong trẻo vang lên:

- Chào chị, Cho em hỏi , có bác Dũng ở nhà không ạ?

Thúy My nhìn cô gái trước mặt, một cô bé thì đúng hơn. Nét đẹp giản dị cộng với sự dễ thương , pha lẫn hồn nhiên làm cho Thúy My có cảm tình ngay. Cô hỏi giọng nhẹ nhàng.

- Em muốn gặp ba chị?

Cô bé reo lên:

- Chị là Thúy My ?

Thúy My ngạc nhiên mở to mắt :

- Sao em biết chị?

- Bác Dũng vẫn luôn nhắc.

- Vậy em là ...

- Vũ Sơn Khương.

- Ô! Em trẻ đẹp và dễ thương hơn sự tưởng tượng của chị đó nghe.

Thúy My mở rộng cánh cổng:

- Em mang xe vào đi. Ba chị đang ở phòng khách và vừa nhắc đến em.

Sơn Khương không màu mè, cô đề máy và vọt thẳng vào trong sân. Đặt chân chống xe , cô đứng đợi Thúy My.

- Em rất thích vườn hoa nhà chị nhưng rất tiếc, em không phải là chủ của nó.

Thúy My nửa đùa, nửa thật:

- Có gì đâu mà khó. Nếu em trở thành thành viên của gia đình họ Lâm thì em là chủ của nó rồi.

- Nói thì nói, nhưng nó không dễ như lời nói của mình đâu. Ước mơ chỉ là ước mơ mà chị.

- Nếu ta quyết tâm thì ước mơ kia cũng sẽ thành sự thực thôi. Em nghĩ lời chị có đúng không?

Sơn Khương tủm tỉm cười:

- Em phải đấu tranh thi thố với bao nhiêu người mới vào được nhà họ Lâm đây ?

- Em đã được hai người trong ban giám khảo ủng hộ rồi, chắc chắn em sẽ đậu thôi.

Sơn Khương run vai:

- Chỉ một giám khảo không hài lòng là thấy khó khăn rồi. Nhưng thôi , chỉ mới bắt đầu cuộc thi, kể thắng bại cũng chưa biết , em sẽ kiên nhẫn cho đến kết quả cuối cùng.

- Chị là người đầu tiên ủng hộ em.

- Cảm ơn chị.

Sơn Khương lại câu chuyện:

- Lần em ghé thăm bác Dũng không gặp chị. Nghe bác nói chị đang đi thúc tề gì đó. span>
- Ủ, chị được cử đi Anh hai tháng.

Cô bé nghiêng đầu:

- Chị học luật , chắc chị nói chuyện hay lắm.
- Như em đã nghe rồi đó, có hay ho gì đâu. span>
- Tại chị dẫu nghề đó thôi.

Thúy My nắm lấy tay Sơn Khương:

- Em mới là giỏi và bản lĩnh đấy nè. Cả anh hai chị, người đàn ông được xem là khó khăn mà cũng phải lép vế. Em cừ lắm!

Sơn Khương cong môi:

- Gặp việc , gặp người chớ em hay ho gì. Với lại, Trí Nguyên là người có lỗi nên em mới bắt bí được.

Thúy My xỉ vào trán Sơn Khương:

- Em lợi hại thật đó, làm anh hai chị phải đóng gần ba triệu tiền điện thoại.

Sơn Khương giật mình:

- Nhiều đến thế ư ? Chắc là Trí Nguyên giận em lắm?
- Giận thì có giận, nhưng không bằng chuyện em làm Thủy Linh hiểu lầm , và cô ta còn đòi chia tay. Sơn Khương cúi mặt, xoắn xoắn hai tay vào nhau:
- Hôm ấy, em cũng không cố ý.Tự nhiên thấy hai người bên nhau , em chỉ làm theo ngẫu hứng , không ngờ trở nên tệ hại. Thúy My à ! Chắc em không tham gia trò chơi này nữa đâu. Làm cho người ta đau khổ em thấy áy náy lắm.
- Cui kìa! Ai giận thì mặc ai. Em làm điều đó theo yêu cầu chứ đâu phải tự ý em.

Sơn Khương thở nhẹ:

- Trò chơi tình ái rất nguy hiểm, tự nhiên em sợ em phải đau khổ vì nó.

Thúy My nheo mắt:

- Em sợ em yêu Trí Nguyên ư ? Không phải hai gia đình đã từng mong điều ấy sao?
- Em ...Không dễ dàng có được con tim của Trí Nguyên đâu, chị à. Hiện tại, ông ta rất ghét em.

Cô ngần ngừ:

- Tuy em có bướng bỉnh và đánh đá thật , nhưng em cũng là con gái, chẳng lẽ em cứ đi tìm Trí Nguyên hoài? Như thế người ngoài nhìn vào , họ sẽ không ngần ngại xì xầm đâu. Thúy My gục gặc : - Em lo lắng điều ấy cùng đúng. Để chị bàn với ba giúp em.Còn vấn đề con tim của anh Nguyên thì em yên tâm, vẫn chưa ai chiếm được đâu. Đàn ông đa tình chỉ là chuyện bình thường của thế kỷ.

Thúy My hỏi:

- Em học tới đâu rồi ?
- Đang theo học ngành xây dựng trường đại học bách khoa.
- Thế thì được rồi. Chị và ba sẽ giúp em vào công ty An Nguyên.
- Để làm gì ?
- Vào đó, em mới có thể thường xuyên tiếp xúc với anh Nguyên thôi. Hiện công ty đang tuyển trợ lý và kỹ sư. Em làm trợ lý cho Trí Nguyên nhé ?

Sơn Khương cắn môi :

- Liệu có được không ? Em vẫn còn đi học.
- Ba chị và phó giám đốc Thái Hoàng sẽ sắp xếp cho em.
- Em sợ Trí Nguyên sẽ không đồng ý.

Thúy My đặt tay lên vai cô bé :

- Chẳng còn cách chọn lựa nào khác đâu, nhưng có điều em sẽ gặp khó khăn khi làm việc chung với anh Nguyên. Anh ấy không phải là ngụy quân tử trả thù cá nhân, chỉ là ảnh rất nguyên tắc và không hề xử sự theo tình cảm.
- Em không sợ.
- Thế thì được rồi, thôi, chúng ta vào trong đi , để ba chị chờ.

Sơn Khương và Thúy My bước song song nhau, hai người như đã thân thiết từ lâu. Vào đến phòng khách, khuôn mặt ưu tư lo lắng của Sơn Khương không còn nữa, thay vào đó là nụ cười rạng rỡ trên môi. Cô bé rất tự nhiên sà xuống, ôm cánh tay ông Dũng.

- Cháu chào bác. Bác khỏe không ?
- Khỏe. Thế còn cháu ?

Cô bé vung tay :

- Bình thường và còn làm được rất nhiều việc.

Ông Dũng hỏi:

- Sáng nay cháu không đến trường à ?
- Có chứ, nhưng được nghỉ. Về nhà thì buồn, lang thang rồi cũng chán, nên con ghé thăm bác.

Cô bé nheo mắt :

- Không ngờ được tài nổ với vị luật sư trẻ Lâm Thúy My, cũng có nghĩa là cháu đã có thêm đồng minh.

Thúy My mắng yêu:

- Em lém lỉnh thật đó Sơn Khương. span>

Ông Dũng vui vẻ:

- Vậy là hai chị em biết nhau rồi phải không?
- Dạ, chị Thúy My rất là dễ thương. Nếu để cháu gặp chị ấy sớm thì cháu đâu có buồn và sử dụng thời gian một cách vô nghĩa.
- Cháu định làm gì nào ?
- Theo chị My học hỏi, thú vị lắm đấy. Bác cũng biết cháu rất thích khám phá những cái lạ, bí ẩn và khó hiểu.

Thúy My xen vào:

- Chị đâu có gì hay ho đâu. Sao em không theo anh Nguyên ấy ?

Sơn Khương run vai:

- Nếu được thì em đâu có chột vật và tự biến mình thành con lật đật. Xem vậy chứ thật sự không dễ ăn.

Thúy My bắn khoăn:

- Chị thấy em sẽ đánh mất sự vô tư của mình đấy, Sơn Khương à. Mọi việc đã tạo nên áp lực cho em.

Sơn Khương lắc đầu :

- Áp lực không phải là không có, cái chữ yêu là em cần sự ủng hộ.

Cô bé quay sang ông Dũng :

- Có lẽ cháu không nên nói điều này với bác, khi cháu đã gạt đầu tự mình đưa ra vấn đề giải quyết này. Nhưng bác ơi! Cháu đã gặp sự không ổn rồi. Cháu thấy mình trở nên mệt mỏi khi làm một việc mà chưa biết kết quả như thế nào. Cháu... Ông Dũng quan tâm:

- Đã xảy ra chuyện gì với cháu ư ? span>

Sơn Khương liếc Thúy My. Nhận thấy cái gạt đầu khuyến khích, cô bé mím môi: - Là chuyện của Trí Nguyên ấy.

- Trí Nguyên ăn hiếp cháu ?

- Vấn đề ấy thì chưa. Nhưng cháu không muốn Trí Nguyên càng ngày càng hận cháu, căm thù cháu khi cháu cố tình đem đến cho anh ta những phiền phức và sự hiểu lầm tai hại. Bác ơi! Cháu muốn có một sự dung hòa nào đó.

Sơn Khương cúi đầu :

- Đã không còn cơ hội, nếu bây giờ Trí Nguyên gặp cháu thì anh ấy sẽ giết cháu ngay.

- Không đến nỗi như vậy chứ ?

Thúy My góp phần:

- Là sự thật đó ba. Anh hai đang giận Sơn Khương đến xương tủy. Nhưng cũng rất may là anh hai vẫn chưa biết Sơn Khương là vợ sắp cưới của mình.

- Hiện tại không nên nói gì cả, cứ để sự việc tiến triển đi. Ba nghĩ Trí Nguyên không đến nỗi nào đâu. Anh hai con là người có học.

- Con chỉ sợ anh hai giận quá làm tổn thương đến Sơn Khương. Cách tiếp xúc và tìm hiểu như vậy, không nên kéo dài.

- Con có cách nào khác không?

Thúy My đề nghị:

- Ba đưa Sơn Khương vào An Nguyên làm đi. Theo con biết, hiện tại công ty của anh hai đang tuyển thêm trợ lý và kỹ sư. Sơn Khương có thể trở thành trợ lý giám đốc với vốn kiến thức và trí thông minh của mình. Thêm tiếng nói của ba , anh hai sẽ không làm khó dễ khi ba đưa Sơn Khương vào công ty đâu.

Ông Dũng có vẻ suy nghĩ, rồi ông quay sang hỏi Sơn Khương:

- Cháu thấy sao ? span>

Sơn Khương ngập ngừng:

- Công việc gì thì cháu có thể làm. Nhưng còn cái chức vụ trợ lý ấy, cháu không nhận đâu. Cháu chưa học khóa trợ lý , vào công ty chỉ thêm chơ vờ.

- Tưởng chuyện gì, chưa biết rồi từ từ sẽ biết. Cháu thông minh , bác tin cháu vào vai trò ấy được. Với lại, chỉ có trợ lý , cháu mới thường xuyên làm việc với Trí Nguyên.

- Cháu...

- Đừng từ chối nữa. Lối đề nghị của Thúy My rất là hay. Để chiều nay bác nói chuyện với Trí Nguyên, cháu cứ chuẩn bị hồ sơ theo nguyên tắc đi nhé. À! Cháu cứ về tham khảo ý kiến của ba cháu và đợi tin của bác.

- Dạ.

Sơn Khương cười thầm. Phen này Trí Nguyên đừng hòng mà quát lại cô.

Cô biết muốn trở thành một trợ lý của tổng giám đốc phải có bằng cấp đẳng hoàng. Cô nhất định không để Trí Nguyên coi thường.

Trong hồ sơ xin việc, cô sẽ kèm theo bằng cấp mà cô nhận ở tối kỵ. Chắc có lẽ không ai ngờ được Vũ Sơn Khương đã từng tốt nghiệp đại học nước ngoài. Theo học đại học bách khoa là vì về Việt Nam buồn quá, cô hứng thú học thêm thôi.

Cô không khoe khoang, nhưng để Trí Nguyên có cái nhìn khác về cô. Cô không phải là con bé vô tích sự, cũng không ai mơ anh như những người con gái khác. Anh đừng tưởng anh có giá mà làm cao. Sơn Khương này để cho anh thấy, nó không hề cần anh mà chỉ vì lời hứa thôi.

Cái ghế trợ lý công ty An Nguyên đâu khó khăn gì với cô. Không phải rất nhiều công ty mời cô làm việc sao ? Nhưng cô đã từ chối, bởi vì cô rất muốn biết vị hôn phu của mình là người đàn ông như thế nào thôi.

Trí Nguyên xem ra cũng được đấy, nhưng rất tiếc là hơi cứng đầu, thêm vào bản tính đào hoa muôn thuở của người đàn ông. Lãng nhăng tình ái là không chấp nhận được.

Nói ra cô rất ích kỷ làm chứ chẳng chơi. Nếu yêu, cô chỉ muốn người yêu mình của riêng mình thôi. Nhưng làm sao được khi người đàn ông tài giỏi kia là của nhân loại.

Sơn Khương thở nhẹ. Trò chơi chưa chấm dứt mà cô đã thấy ngao ngán.

Tiếp xúc với nhiều loại đàn ông để rồi cuối cùng chẳng ai là đối tượng.

Trí Nguyên ơi là Trí Nguyên ! Tôi nào nợ nần ông đâu mà cứ vạ vào ông mãi thế. Tìm hiểu ông để rồi tôi thêm thất vọng chứ chi ? Ông chẳng có một điểm nào tốt cả, trừ tài năng và trí thông minh.

Nói thiệt nghe, tôi cầu mong ông có lỗi với một người con gái nào đó, âu cũng là cách giải quyết tốt đấy.

Thấy Sơn Khương tự nhiên tư lự. Thúy My lên tiếng:

- Em vẫn còn băn khoăn điều gì , phải không?

Sơn Khương lắc đầu:

- Dạ không.

Cô bé chống cằm:

- Câu chuyện tưởng chừng như là trò chơi, nhưng nó hoàn toàn là sự thật. Nếu đem câu chuyện này kể ra, người có tin không ?

Thúy My quay sang ông Dũng:

- Tin không ba ?

- Tin chứ, vì đó là chuyện của nhà họ Lâm mà, bao giờ cũng là sự thật.

- Nhưng hình như nó cũng là điềm ẩn tượng nhất.

8. Chương 04 - Part 02

Cả ba người cùng cười. Sơn Khương chớp mắt:

- Một mái ấm gia đình và cuộc sống giản dị là ước mơ của bao người.

Ông Dũng vuốt tóc cô bé:

- Tuổi cháu còn nhỏ mà cháu đã thông hiểu lý lẽ đời thường. Rồi bác tin cháu sẽ thành công và cái thành công ấy đem đến cho cháu hạnh phúc.

- Bác cũng giống như ba cháu , tin rằng cháu hạnh phúc. Nhưng hiện tại , cháu thấy cháu đang mệt mỏi.
- Kết quả là sự trả công cho ngày tháng cháu gieo trồng.

Thúy My nắm tay cô bé:

- Không được bắn khoản nữa. Mọi. việc rồi cũng sẽ dễ dàng nếu chúng ta đơn giản nó. - Vâng.

Thúy My đứng dậy:

- Bây giờ đi với chị.

Cô bé ngơ ngác:

- Đi đâu ?
- Ra chợ mua đồ về nấu bún riêu ăn.

Sơn Khương vỗ tay:

- Tuyệt quá! Đây là món khoái khẩu của em.
- Vậy ư ? Sao trùng hợp vậy ? Anh hai chị cũng thích bún riêu đấy.

Sơn Khương bấu môi:

- Con trai ăn qua vặt, bản tính y chang như con gái , khó chịu lắm.
- Chị thấy không phải vậy. Anh hai chị có những sở thích giống em. Điều đó cho thấy hai người rất xứng đôi , sinh ra để dành cho nhau.
- Ôi, cái con bé này! Nhưng cô sẽ không đưa ra lời giả thuyết nữa, nếu không con bé sẽ biện hộ đến chiều chứ chẳng chơi.

Thúy My khoát tay :

- Giống thì giống cũng không có gì quan trọng , phải không ? Cái chữ yêu hiện tại là bao tử, chậm trễ là nó đánh lô tô mất thôi.
- Vậy thì nhanh đi chị. Em có cái tật đói bụng rất là xấu.

Thúy My nói với ông Dũng:

- Con ra chợ Với Sơn Khương nghe ba.

Sơn Khương vòng tay lễ phép:

- Thưa bác, cháu đi. - Ừm.

Ra tới ngoài sân, tiếng Sơn Khương vẫn còn léo nhéo bên tai:

- Thúy My! Chị Chờ em đấy.

Ông Dũng mỉm cười hài lòng, Ít ra cũng như vậy chứ. Sơn Khương thông minh và đáng yêu, mới gặp lần đầu mà Thúy My tỏ ra mến và ủng hộ.

Ông hy vọng điều ông mơ ước sẽ trở thành sự thật. Và bây giờ , tất cả cần ở thời gian.

o0o

Đang suy tư bên dòng khói thuốc , Trí Nguyên giật mình bởi tiếng gọi Khá lớn của em gái:

- Anh hai! Ba gọi anh kìa.

Trí Nguyên quay lại trừng mắt :

- Em không còn cách nào gọi khác hơn sao ? Với lại, anh đâu có điếc mà phải la lớn lên như vậy.
- Em biết chứ. Nhưng đó là cách tốt nhất trong những lúc tâm hồn anh đi hoang.

Thúy My bước hẳn vào phòng anh , mùi thuốc lá làm cô phải hắt xì liên tục:

- Anh định tự tử bằng thuốc lá sao anh hai ?
- Ai nói ?

- Anh xem này. Trong phòng anh chẳng có mùi gì khác ngoài mùi thuốc lá. Còn nữa nghe - Thúy My chỉ những bao thuốc nằm lẫn lóc trên bàn và cái gạt tàn thuốc đầy ắp đầu lọc - Anh hút, anh không sợ nám phổi anh sao ? Đã biết nó nguy hiểm , tại sao không tránh?

Trí Nguyên nhún vai:

- Với anh bây giờ chẳng có gì nguy hiểm chẳng có gì làm anh sợ cả. Nếu được chết bây giờ thì hay biết mấy.
- Anh đừng có nói vậy. Cha mẹ cho anh nên vóc nên hình, bộ muốn chết là chết sao ? Cái gì làm anh coi rẻ mạng sống của mình hơn làm một người con hiếu thảo ?

Thúy My nhìn anh trai:

- Chẳng lẽ Thủy Linh đã tác động lớn với anh như vậy ? Cổ khiến anh không tha thiết gì cả.
- Cô ta chẳng điều khiển được anh đâu.
- Nhưng tại sao lúc nào anh cũng ưu tư và nhiều tâm sự ?

Trí Nguyên xoay một vòng:

- Em muốn biết ư ?
- Nếu có thể, em sang sẽ cùng anh.
- Không ai có thể giúp anh cả, ngoại trừ một người.
- Ai ?
- Vợ hứa hôn của anh. Cô ta tự động hủy hôn ước, anh mới hết nặng nề.

Thúy My vỗ lẽ:

- Thì ra anh suy tư trầm lắng cũng vì chuyện này à ? Anh không hài lòng người vợ ba chọn cho anh sao ?
- Hôn nhân cần phải có tình yêu. Anh không thể cưới một người vợ mà chẳng có chút tình cảm nào. Anh đã nhiều lần nói với ba, nhưng ba nào có nghe thấy.

Thúy My tiếp lời:

- Cho nên anh cố tình cặp bồ lăng nhăng, khiêu khích bên gia đình cô gái ấy, phải Không ? Anh hai! Tại sao anh không chịu khó suy nghĩ một chút ? Tại sao anh làm ba thất vọng ? Anh có biết những việc anh làm chẳng những không ảnh hưởng đến ai mà chỉ làm cho ba la tức giận thôi. Mấy ngày nay, ba lạnh lẽo đi nhiều, anh không thấy sao ? Trời ơi! Đi tới đâu, người ta cũng ca ngợi giám đốc Nguyên , nhưng mà ca ngợi trong sự chế giễu và mỉa mai. Nào là nữ hoàng tình ái Thủy Linh đã làm Lâm Trí Nguyên sụp đổ. Nào là ...Ba xấu hổ Lầm đó anh hại.

Trí Nguyên vung tay:

- Tất cả đều phía.

Thúy My thở dài:

- Bịa đời khó mà bịt miệng, trừ phi anh thay đổi cách sống.
- Không phải anh đã là một tổng giám đốc tài giỏi hay sao ?
- Trí tài đi đôi với họa. Anh giỏi có nhiều người khen, người nể, nhưng có nhiều người ganh ghét. Bây giờ anh như là một người nổi tiếng , chỉ cần anh rục rịch một chuyện nhỏ thôi , cũng đã là đề tài cho họ. Anh hai! Trên đời này chẳng có gì là hoàn thiện, nếu anh biết khắc phục thì mọi việc không tồi tệ lắm.

Trí Nguyên hạ giọng:

- Ba sao rồi ?

- Hai ngày nay ăn không ngon miệng, dấu dấu như muốn bệnh. Thêm chuyện của anh nữa, nên ba chẳng nói gì luôn.

Trí Nguyên ôm đầu:

- Anh thật không cam tâm với cuộc hôn nhân sắp đặt, nhưng anh lại Không muốn ba buồn.

- Ba có bắt anh phải cưới liền đâu. Ba đã cho anh thời gian tự tìm hiểu mà.

- Thật chứ?

- Ủa! Câu này anh không nghe ba nói sao ?

- Chưa.

Thúy My phán:

- Anh thật là tệ. Cả hai gia đình đều không ép buộc gì anh và cô gái kia cả. Họ chỉ yêu cầu hai người nên gặp gỡ và tìm hiểu nhau. Họ chỉ muốn hai người đến với nhau bằng trái tim chân thành. À! Hình như anh chưa hề gặp mặt cô vợ hứa hôn của anh , phải Không ?

Trí Nguyên gãi đầu:

- Chưa.

- Anh tệ Vô cùng. Anh không bằng lòng rồi nhưng cuộc hẹn của ba với gia đình bên kia, anh cũng coi như không. Anh hai ơi là anh hai! Làm như thế là xúc phạm , coi thường người ta đấy.

Trí Nguyên vụng về:

- Mọi việc lo rồi còn biết làm sao nữa, tại lúc đó ...

- Tâm trí đâu nữa mà nghĩ , bị Thủy Linh cướp mất hết rồi.

- Em còn mĩa mai chi.

- Em không ngờ anh lụy tình đến như vậy. Việc anh làm anh nghĩ đi, ba có tha thứ cho anh không?

Trí Nguyên buồn bã:

- Em không giúp anh còn mắng anh sao, Thúy My?

- Em nào dám. Chỉ vì đang tức và tiếc cho người chị dâu hệt của mình. Chị ấy chẳng những xinh đẹp, dễ thương, bản lĩnh mà còn rất thông minh và tài giỏi. Ai chiếm được trái tim chị ấy là người hạnh phúc nhất trần gian, cho nên mới nói anh là tên đại Khờ nhất.

- Cả em mà cũng khen thì cô ta đặc biệt rồi.

- Không những khen mà còn ngưỡng mộ.

- Vậy anh cũng muốn giáp mặt cho biết.

- Coi chừng không còn cơ hội đâu.

- Tại sao ?

- Làm sao người ta dám gặp mặt anh nữa khi anh đã coi thường người ta. Hãy hối tiếc trong muộn màng đi.

- Làm sao hả ? Trí Nguyên này chưa thấy hối tiếc là gì.

Thúy My quay lưng:

- Vậy anh cứ một mình đương đầu với số phận của mình đi. Em rất tiếc khi không giúp gì được nữa cho anh. Nhưng em chỉ Khuyên anh, đừng đánh mất hình tượng trong lòng mọi người và hình ảnh đứa con ngoan trong đôi mắt người cha. Ba đang đợi anh đấy.

- Cái con bé này ...

Trí Nguyên nhắm mắt. Anh suy nghĩ về những lời của Thúy My. Cũng thấm thía đấy chứ.

Mà con bé càng ngày càng nói chuyện hay, lý luận sắc bén, đánh đúng tâm lý nhưng không kém phần đau đầu.

Hai bên gia đình đã không hề ép buộc, đó là sự thật ư ?

Thoát khỏi tâm trạng nặng nề , nhưng anh lại thấy sao sao ấy. Ôi! Anh thật không hiểu nổi anh nữa.

Mấy ngày nay, anh buồn mà đâu phải anh buồn vì chuyện của Thủy Linh hay một cô gái nào khác đâu. Công ty đã để Vuột mất một hợp đồng béo bở nên anh buồn đấy chứ.

Hơn mười năm lăn lộn trên thương trường, Trí Nguyên chưa bao giờ để vuột đi một hợp đồng nào dù là đôi tác nhỏ, thế nhưng...

Trí Nguyên lên tiếng thở dài. Chỉ vì một chút buồn mình trong u mê tình cảm mà anh phải trả giá , một cái giá cũng khá đắt đấy chứ.

Rồi đây trên thương trường , họ nghĩ sao về Lâm Trí Nguyên đây ? Nhưng vấn đề của người ta không quan trọng , quan trọng là ba của anh còn yêu thương anh, tin tưởng anh nữa không?

Tại sao anh lại ngu ngốc khi chưa tìm hiểu rõ vấn đề mà vội vàng chối bỏ để giờ đây gây phiền não cho cha già ?

Tuy người ta không nói ra, nhưng hẳn người ta sẽ nghĩ anh là gã đàn ông vô phép tắc, vô trật tự, coi thường người khác.

Ôi! Với anh thì không sao , nhưng còn ba anh , ông sẽ đau buồn biết bao khi đứa con trai ông yêu thương lại làm cho ông thất vọng.

Cả Thúy My cũng lên án anh, vậy anh phải làm gì để chuộc lấy tội lỗi mình?

Trí Nguyên vuốt mặt. Sự suy nghĩ và tính toán của anh lần này hại anh rồi. Quá thông minh rồi một ngày cũng trở nên đần độn.

- Anh hai! Sao còn ngồi đó ?

Thúy My đã vực anh ra khỏi suy nghĩ. Trí Nguyên uể oải đứng lên. Ngang qua cửa , Thúy My dặn dò:

- Anh nhớ đừng làm ba buồn và tức giận nữa đó.

- Anh biết rồi.

Đứng trước phòng ông Dũng, Trí Nguyên ngần ngừ chưa muốn gõ cửa. Sao tự nhiên hôm nay anh tỏ ra sợ sệt nhỉ ? Ngày thường đối diện với ba, anh có thấy gì đâu ? Hay anh biết trước câu chuyện ba sắp nói nên lo lắng?

Phải thôi. Anh là người đã làm ba quá mất mặt mà.

Trí Nguyên giơ tay lên rồi bỏ xuống, cho đến lần thứ ba, ba mới có can đảm.

Cóc ...Cóc ...Cóc ...

Giọng ông Dũng nhẹ nhàng:

- Vào đi.

Trí Nguyên đẩy cửa :

- Ba gọi con.

Ông Dũng ngồi ở ghế, dáng vẻ như chờ đợi. Thấy Trí Nguyên, ông chỉ vào ghế đối diện:

- Con ngồi đi. Trí Nguyên ngồi xuống, lòng đầy hồi hộp y như một đứa trẻ làm lỗi đang chờ đợi sự trách mắng của cha.

Nhìn điệu bộ của đứa con trai đã trưởng thành và có địa vị trong xã hội, ông Dũng phì cười:

- Con căng thẳng lắm phải không?

- Dạ.

- Xem con kìa, hình tượng người đàn ông mạnh mẽ Lâm Trí Nguyên đâu rồi ? Ba còn nhớ mấy ngày trước , con vẫn còn oai vệ lắm mà.

Trí Nguyên cúi đầu:

- Ba ơi! Con biết lỗi con rồi, ba đừng giận con nữa ,nghe ba.

Ông Dũng ngạc nhiên:

- Con đã có lỗi gì với ba sao ?

Tưởng ông Dũng đang ngọt nhạt với mình , Trí Nguyên đành nói:

- Chuyện con đã chống đối ba về việc hôn nhân và làm cho ba buồn, ba thất vọng. Ba ơi! Con đã không nghe lời để chạy theo ảo ảnh đam mê của mình, tìm một tình yêu không thật con ...Ba giận con lắm phải không ba ?

- Ba giận con là một lẽ, gia đình bác Nam giận con mới quan trọng kìa. Tại sao con không nghe ba ? Đâu ai ép buộc con, hai bên gia đình chỉ tạo cơ hội cho chúng con tìm hiểu nhau thôi mà.

- Ban đầu nghe ba nói , con cứ tưởng tất cả đã định đoạt xong , con không còn sự lựa chọn.

- Cho dù có như vậy, con không nên chống đối ra mặt. Rồi những cuộc hẹn bình thường với bác Nam, con không có mặt với những đầy đủ lý do , con có coi ba ra gì đâu.

Trí Nguyên biện hộ:

- Không phải đâu ba, con ...

- Con, con con cái gì ? Con có biết chính con bé , vợ hứa hôn của con nó đã đề nghị cho chúng con tìm hiểu nhau một thời gian không ? Nó không muốn hôn nhân trong sự ép buộc không hạnh phúc, nó sợ khó xử cho con. Trí Nguyên ! Con thua xa con bé ấy. Tại sao con không biết nói lên suy nghĩ của mình ?

Ngừng một chút , ông Dũng nói tiếp:

- Bác Sơn Nam không làm khó chúng ta vì một lời hứa. Bác ấy chỉ muốn nhắc lại để xem phản ứng của con ra sao thôi. Thế mà con đã vì một cô gái mà xem nhẹ lời nói của ba, xem thường ba.

- Ba ơi ! Con không muốn, tại con bị sốc bởi cuộc hôn nhân sắp đặt.

Ông Dũng giơ tay:

- Không muốn thì chuyện cũng đã rồi và moi. việc càng không thể thay đổi.

Trí Nguyên không hiểu:

- Nghĩa là sao , thưa ba ?

Ông Dũng chép miệng:

- Anh Nam đã đưa con bé đi du lịch rồi, không biết bao giờ mới trở về. Ba đã xin lỗi với họ, coi như chuyện đó tạm gác lại. Hôm nay , ba gọi con vào đây không phải để trách cứ con mà ba muốn con giúp ba một việc.

Trí Nguyên sốt sắn :

- Ba nói đi, nếu không phải là việc bắt con cưới vợ nữa.

- Bộ con sợ cưới vợ lắm sao ?

Trí Nguyên gãi đầu:

- Dạ , không phải.Tại vì ... con chưa muốn.
- Không muốn ràng buộc để được tự do bay nhảy, lảng nhãng hết cô này đến cô nọ chứ gì ? Trí Nguyên à ! Con là con trai của ba mà con không giống ba tí nào cả.

9. Chương 05

Tờ hứa hôn Chương 05

- Ba!

Ông Dũng xoa tay:

- Thôi , thôi, ba không muốn con đưa ra lý do này , lý do nọ nữa đâu.
- Vậy ba muốn con giúp ba sao đây ?

Chưa vội trả lời câu hỏi của con trai , ông Dũng hỏi:

- Nghe nói công ty con đang tuyển người , phải không ?
- Dạ, con đang tuyển một trợ lý và kỹ sư ?
- Lúc trước con không có trợ lý sao ?
- Dạ , không.

- Vậy điều kiện tuyển trợ lý của con là gì ?

- Thông minh , năng động , có tinh thần trách nhiệm và sự say mê công việc, không phân biệt nam hay nữ. Người trợ lý này ,con không cần thiết lúc nào cũng ở bên con, con đang cần một số sinh viên làm bận thời gian để họ học hỏi kinh nghiệm. Con muốn ngay từ bây giờ đào tạo họ để họ trở thành nhân viên giỏi của con sau này.

Ông Dũng gục gặc:

- Kế hoạch của con cũng hay lắm.
- Con chỉ muốn khuếch trương sự nghiệp của ba. span>
- Thế nhân viên con tuyển đủ chưa ?
- Các bộ phận khác hình như là đủ, chỉ còn thiếu trợ lý và kỹ sư thôi.
- Trong số những người nộp đơn , không thể chọn ai làm trợ lý cho con sao ?
- Họ không dám thử sức mình hoặc không có khả năng.
- Tại con tuyển gắt quá thôi.
- Cũng có thể. Hay ba biết ai , ba giới thiệu cho con một người đi. Không cần đẹp lắm đâu.
- Được thôi, chuyện ba nhờ con cũng là chuyện ấy. Một người bạn của ba có đứa con gái cũng đang tìm việc. Ba muốn giới thiệu con bé vào làm trợ lý cho con.
- Cô bé học tới đâu rồi ?
- Đang theo học bách khoa. Con yên tâm đi, tính tình con bé cũng hao hao giống con. Cứng rắn, mạnh mẽ , tự tin , thông minh , năng động lắm. Trí Nguyên à! Ngày mai , ba bảo con bé đến gặp con nghe ?

Trí Nguyên vuốt mặt:

- Phải đúng nguyên tắc thì ba. Cô ta phải nộp đơn và qua cuộc phỏng vấn.

- Không nể mặt ba sao ? span>

- Nếu cô ta là nhân tài thật sự thì con không có gì để từ chối cả. Ba bảo cô ta cầm hồ sơ đến, con sẽ trực tiếp phỏng vấn.

- Được rồi, được rồi. Ba không tranh cãi với con về nguyên tắc nữa. Ba chỉ yêu cầu con một việc nhỏ thôi. Viết một tờ giấy để Sơn Khương đi thẳng vào gặp con mà không bị ai làm khó dễ.

Trí Nguyên nhăn nhó:

- Ba làm khó cho con. Ông Dũng gần giọng:

- Bây giờ con có giúp không ? Chỉ là một tờ giấy con cần gấp để phỏng vấn trợ lý của mình chứ đâu phải giấy kết hôn đâu mà con la khó dễ.

Trí Nguyên miễn cưỡng:

- Con nể mặt ba đó nghe. Ngày mai khi phỏng vấn mà cô ta không đủ tiêu chuẩn , muốn con nể mặt cũng khó đấy.

Ông Dũng cười:

- Sơn Khương không tệ đâu.

Trí Nguyên mở to mắt : span>

- Ba nói cô ta tên Sơn Khương ?

- Ủ. Có gì lạ à ?

- Hình như con đã có nghe cái tên này. À, phải rồi! Cô vợ hứa hôn của con cũng tên Sơn Khương.

- Tên trùng tên có gì là lạ đâu. Bộ có mình vợ hứa hôn của con tên Sơn Khương sao ?

Trí Nguyên ngẫm nghĩ: Sơn Khương ! Tại sao trên đời này nhiều người có cái tên ấy vậy ? Cô vợ hứa hôn của anh cũng tên Sơn Khương, con gái của người bạn ba cũng tên Sơn Khương và cô gái gây phiền phức cho anh cũng tên Sơn Khương.

Vậy giữa ba người con gái này có quan hệ như thế nào đây ? Đừng bao giờ ba người chỉ là một nghe. Trí Nguyên cũng hy vọng cô gái mà ba anh giới thiệu đến hoàn toàn xa lạ đối với anh. Nếu không , anh không biết xử sự như thế nào ?

Thấy con chột nhiên im lặng, ông Dũng hỏi:

- Con đang nghĩ về các cô gái có cái tên Sơn Khương , phải không ? Yên tâm đi, trên đời này không có sự trùng hợp như thế đâu.

Trí Nguyên cười gượng:

- Con không quan tâm ba ạ. Vì như cô vợ hứa hôn vào làm trợ lý , con không có gì ngạc nhiên lắm.

- Ba dễ tin.

Ông Dũng đặt tay lên vai con trai thân mật:

- Và ba tin con không thiếu suy nghĩ nữa. Đừng lãng phí moi. việc một cách vô ích nhé.

- Con hiểu, thưa ba.

Trí Nguyên đưa tay che miệng. Ông Dũng tế nhị:

- Con về phòng nghỉ đi, ngày mai còn bao nhiêu công việc phải làm nữa.

Thật ra, Trí Nguyên buồn ngủ lắm rồi, chỉ chờ có thể , anh đứng lên:

- Chúc ba ngủ ngon!

Ông Dũng giấu nụ cười. Ông tin Sơn Khương sẽ đem điều kỳ diệu đến cho ông. Rằng một ngày không xa , chính Lâm Trí Nguyên nói cho ông biết: nó đã yêu Vũ Sơn Khương và muốn cưới con bé làm vợ.

Công ty An Nguyên đây rồi.

Sơn Khương ra hiệu cho Nam Như dừng lại. Bước xuống xe, cô nói :

- Mày đi đâu đó tùy thích, hai tiếng sau quay lại đón tao.

- Chúc thành công !

Sơn Khương tay chào bạn. Cô sửa lại giở rách trên vai rồi thông thả bước qua cổng công ty. Nhưng chưa được hai bước, cô bị gọi lại bởi một giọng sắc lạnh :

- Đây , cô bé !

Sơn Khương quay lại. Ồ ! Thì ra chú bảo vệ. Cô cúi đầu :

- Chào chú.

Người mặc đồng phục vẫn không rời mắt khỏi Sơn Khương :

- Cô bé biết đây là đâu không ?

- Công ty cổ phần An Nguyên.

- Thế cô đi đâu vào đây ?

- Tìm tổng giám đốc Lâm Trí Nguyên.

- Cô tưởng đây là đâu hả ? Trại giữ trẻ chăng ?

Sơn Khương cau mày. Cách nói chuyện của ông bảo vệ này khó có cảm tình thật. Cô liền nói ngang lại :

- Bộ công ty không tìm người được sao ?

- Tôi không đùa với cô đâu nghe.

- Tôi cũng đâu có đùa với chú. Tìm người thì tôi nói tìm người.

Người bảo vệ hỏi :

- Cô là gì của tổng giám đốc ?

- Không là gì hết. Tôi được giới thiệu tới đây và phải gặp bằng được Trí Nguyên.

Chà ! Dám gọi tổng giám đốc là Trí Nguyên , như thế thì có thể là người nhà thôi. Nhưng người bảo vệ vẫn làm đúng nguyên tắc , vì trên đời này người tốt, xấu khó mà phân biệt. Ông ta nghiêm mặt :

- Có giấy tờ gì làm chứng không ?

Sơn Khương mở túi xách lấy tờ giấy mà ông Dũng đưa lúc sáng ra :

- Đây này.

Người bảo vệ xem qua rồi nói :

- Xin lỗi nghe. Cô vào đi.

Sơn Khương nhận lại tờ giấy rồi nhún nhảy đi vào khu vực của công ty.

Bác Dũng vậy mà hay. Nếu không có tờ giấy này thì cô dừng hòng lọt vô khỏi cổng.

Vừa đi, Sơn Khương vừa quan sát. Quy mô đấy chứ ! Gã Trí Nguyên này giỏi thật.

Vào thang máy, lên thẳng văn phòng tổng giám đốc mà cô không cần hỏi ai.

Tưởng đâu Sơn Khương là nhân viên nên quen thuộc ư ? Không phải đâu, là do chị Thúy Mỹ chỉ thôi.

Theo nguyên tắc cô phải gặp bộ phận trực trước. Sơn Khương vào thang máy trở xuống. Giờ này ai ai cũng lo làm việc, đâu để ý đến cô làm gì.

Bước vào một căn phòng khá đông nhân viên, Sơn Khương tiến về một cái bàn gần cửa, trên bàn có để dòng chữ "Bộ Phận Tiếp Tân". Sơn Khương hẳn giọng lễ phép:

- Xin lỗi chị.

Cô gái ngẩng lên:

- Em cần gì?

- Dạ, em có hẹn với tổng giám đốc. Chị có thể ...

- Em tên Vũ Sơn Khương, phải không?

Sơn Khương ngạc nhiên, nhưng không dám hỏi:

- Dạ phải, giấy hẹn của em ...

Không để cho Sơn Khương nói hết câu, cô gái khoát tay:

- Chị biết rồi.

Cô gái ấn vào máy điện thoại, sau đó, Sơn Khương lắng nghe cuộc nói chuyện: span>

- Tổng giám đốc! Có cô Sơn Khương đến rồi ạ.

- ...

- Vâng.

Cô gác máy, nhìn Sơn Khương:

- Tổng giám đốc đang đợi em, em lên thẳng văn phòng ông ấy đi nhé.

- Dạ.

- À! Để chị chỉ em. Lên lầu một, queo. phải em sẽ thấy ngay phòng giám đốc.

- Cảm ơn chị.

- Không có gì. Chúc em thành công.

Sơn Khương đi rồi, một số nhân viên cùng phòng nhao nhao hỏi cô gái:

- Ai vậy Việt Hà?

- Kép mới của xếp hả?

- Trông xinh gái và trẻ trung hơn Thủy Linh nhiều.

Cô gái có cái tên Việt Hà liếc ngang:

- Mấy người suy tưởng đi đâu vậy? Cô gái ấy là trợ lý mới của tổng giám đốc đấy.

- Chà! Tổng giám đốc chọn trợ lý thật là tài. Cô ta xinh đẹp như một đóa hoa.

- Nhưng không phải hoa trưng ở bình đâu, đầy gai đấy nhé.

Mọi người giật mình: - Anh Nam!

Mộ Nam bước hẳn vào trong:

- Mọi người hãy xem chừng cái miệng của mình đấy. Phát biểu linh tinh, Tổng giám đốc mà nghe được coi như là uống phí bao năm làm việc.

- Tụi em thấy cô ta còn trẻ quá.

- Trẻ không phải là không làm việc được. Cô ta còn trẻ, nhưng cô ta rất thông minh và tài giỏi. Nếu mọi người không tin thì thời gian sẽ trả lời ọi người thấy.

- Phó giám đốc đã nói vậy thì chúng tôi tin chứ sao.

Mộ Nam quay sang Việt Hà :

- Sơn Khương đến lâu chưa ?

- Cô ấy vừa lên văn phòng tổng giám đốc là anh tới.

Mộ Nam nhìn đồng hồ rồi chép miệng :

- Sẽ không suông sẻ đâu.

Rồi anh khoát tay :

- Thôi mọi người tiếp tục công việc của mình đi.

Mộ Nam quay lưng, nhưng anh không về văn phòng mình mà anh lên thẳng phòng tổng giám đốc bởi anh muốn biết kết quả cuộc phỏng vấn người trợ lý mới của Trí Nguyên.

Nói về Sơn Khương, văn phòng tổng giám đốc không hề khó đối với cô.

Đứng trước cánh cửa đóng im lìm , Sơn Khương không hề thấy hồi hộp hay căng thẳng như bao cô gái khác đến phỏng vấn mà cô rất thản nhiên , rất có niềm tin.

Tổng giám đốc Lâm Trí Nguyên đâu xa lạ gì với cô. Con người của ông ta, cô quá rành rũa là khác , nhưng còn Trí Nguyên, ông ta có biết mình không nhỉ ? Ông ta có suy đoán lung tung về người con gái có cái tên Vũ Sơn Khương ?

Cô mỉm cười, chắc bất ngờ lắm đấy.

Sơn Khương đưa tay gõ cửa.

Cóc ..Cóc ..Cóc ..

Bên trong vọng ra giọng nói vừa uy quyền, vừa là một mệnh lệnh :

- Mời vào !

Sơn Khương đẩy nhẹ cánh cửa. Trí Nguyên ngồi bên bàn làm việc , trước mắt là cái máy vi tính.

Trong vài giây, Sơn Khương quan sát căn phòng của Trí Nguyên. Sang trọng và dễ thở. Đó là nhận xét của cô.

Tiến thẳng về phía Trí Nguyên, Sơn Khương đặt tập hồ sơ lên bàn làm việc của Trí Nguyên , cất giọng trong trẻo :

- Thưa ông, tôi đến đây theo giấy mời của công ty.

Nguyên ngẩng lên, đôi mắt anh trợn ngược. :

- Là cô à ?

Sơn Khương cũng vờ ngạc nhiên :

- Thì ra ông là tổng giám đốc công ty An Nguyên. Thật là xui xẻo cho tôi.

Nguyên nghiêm mặt :

- Cô đến đây làm gì ?

- Theo giấy mời đến phỏng vấn. Chính ông đã ghi giấy , ông không nhớ sao ?

Trí Nguyên đánh giọng :

- Không có giấy mời, không có phỏng vấn gì hết.

Sơn Khương mở to mắt :

- Ông nói vậy là sao ?

- Cô không hiểu hay cố tình không hiểu ? Tôi nghĩ cô đùa giỡn bấy nhiêu đủ rồi. Đây là công ty của tôi, cô nên dẹp cái trò đó đi. Cô về đi, tôi không nhận cô vào công ty đâu.

- Thì ra ông thù dai đến như vậy.

Sơn Khương tự nhiên kéo ghế ngồi :

- Ông viết giấy gọi tôi rồi bây giờ nói không biết gì hết , ông cũng đang giỡn đấy à ?

- Cô không có quyền ngồi đây nói chuyện với tôi.

- Tại sao ? Không xứng đáng ư ? Tôi nghĩ ông không phải là một tổng giám đốc tốt và cũng không xứng đáng ngồi vào cái ghế tổng giám đốc.

- Cô ...

- Ông thù vật cá nhân, không phân biệt công tư.

- Cô ...

- Tôi nói sai sao ?

Trí Nguyên hét lên :

- Cô rời khỏi đây ngay !

- Được thôi, nhưng trước khi đi, tôi muốn hỏi ông một chuyện.

Trí Nguyên khoanh tay : - Tôi nghe và sẵn sàng trả lời.

- Tôi chỉ muốn biết, vì sao ông không chịu phỏng vấn tôi ?

- Đơn giản thôi, vì tôi không thích.

- Đó là lý do của ông ? Tôi không nghĩ vậy. Do ông thù vật cá nhân vì những chuyện xảy ra trước đây, ông nguy quân tử.

Trí Nguyên giận dữ đứng dậy :

- Cô có tin tôi tố cáo cô ra khỏi đây như tố cáo những tên trộm những kẻ hỗn xược không ?

- Tin chứ.

- Thế sao cô còn chưa chịu đi ? Cô đợi à ?

Phớt lờ vẻ hằn học khó chịu của Trí Nguyên, Sơn Khương tỉnh tỉnh :

- Tôi muốn gọi điện thoại.

- Ra ngoài đường ấy !

- Nhưng tôi muốn gọi ở đây. Điện thoại dành cho những người quan trọng phải gọi cho người quan trọng. Trí Nguyên nhìn Sơn Khương. Càng làm dữ thì cô càng không sợ. Đã bao lần đụng độ, anh đều bị lép vế.

Trời xui đất khiến cô ta có quan hệ với ba anh chị vậy ?

Sơn Khương nghiêng đầu :

- Sao hả ?

Trí Nguyên cao giọng :

- Cô gọi rồi biến khỏi nơi đây giùm tôi.

Nhắc ống nghe, Sơn Khương chum chim môi :

- Ông không hỏi tôi gọi đi đâu ư ? Nếu tôi gọi cho bác Dũng nói rằng, con trai bác không muốn nhận tôi còn đuổi tôi nữa thì anh nghĩ sao ?

- Cái gì ?

Trí Nguyên muốn nhảy nhồm :

- Tôi không muốn phiền phức đến ba tôi. Cô đừng có độc ác như vậy.

- Thế anh tính sao đây ?

Nguyên mím môi. Cô ta nắm yếu điểm của anh rồi, anh còn cách nào lựa. chọn sao ? Sơn Khương ơi là Sơn Khương ! Ngày trước, tôi mắc nợ cô chắc, để bây giờ cô phải theo ám ảnh tôi. Nếu anh cương quyết không nhận cô ta thì chẳng khác nào anh đã trực tiếp làm cho ba anh tức giận.

Nhận cô ta vào công ty để cô ta quấy tan tành nữa ư ? Anh thật đau đầu khi nghĩ ba anh nghĩ sao mà giới thiệu một đứa con nít cho anh ? Cô ta chỉ có quấy phá là hay.

Thấy Trí Nguyên im lặng , Sơn Khương hồi thúc :

- Ông quyết định nhanh đi chứ , tôi không có thời gian đâu. Tôi còn biết bao nhiêu công việc để làm.

Nguyên mĩa mai :

- Cô mà làm được việc gì ?

Sơn Khương hất mặt :

- Công việc gì mà tôi chẳng làm được. Tôi có thể làm việc ngang hàng với ông.

Trời ơi ! Cô ta không biết khiêm tốn là gì cả. Trí Nguyên chưa biết giải quyết thế nào thì chuông điện thoại reo. Anh lật đặt nhấc ống nghe.

- A lô !

- Thưa tổng giám đốc.

- Chuyện gì đó cô Việt Hà ?

- Ba của ông muốn nói chuyện với cô Sơn Khương ?

- Tại sao ...

- Ông đang chờ máy.

Trí Nguyên trao ống nghe cho Sơn Khương. Giọng anh khó chịu. :

- Ba tôi muốn nói chuyện với cô.

Sơn Khương mừng rỡ : - Linh thật ! Tôi mới nhắc tới bác.

Cô áp ống nghe vào tai :

- Bác ơi ...

Trí Nguyên lầu bầu:

- Ngọt ngào quá há. Với anh , một câu như thế cũng được đi.

Hứ ! Để xem cô dựa hơi cho đến bao lâu ? Bất quá tôi sẽ nhận cô, nhưng không được việc, tôi cũng sa thải cô như thường. Chờ đi ! Sơn Khương bịt ống nghe, nói với Trí Nguyên :

- Bác Dũng hỏi, tôi phải trả lời sao đây ? Thật ra, tôi cũng không muốn làm khó ông đâu.

Trí Nguyên giật ống nghe :

- Ba yên tâm đi, con đang phỏng vấn cô ta.

Ông Dũng hỏi :

- Con thấy Sơn Khương thế nào ?
- Được lắm.
- Con bé được việc lắm, sau này sẽ giúp đỡ con rất nhiều.
- Con biết điều đó thừa ba.
- Thôi , ba không lãng phí thời gian của con nữa. Tiếp tục công việc của mình đi.
- Dạ.

Trí Nguyên gác ống nghe, anh nghiêng rằng :

- Cô giỏi lắm !
  - Anh mới biết sao ?
- Trí Nguyên hất mặt :
- Hồ sơ của cô đâu ?
  - Đây.
  - Cô về được rồi đó.
  - Không phỏng vấn sao ?
  - Nãy giờ, tôi biết bản lĩnh thế nào rồi. Về đi, đầu tuần sau quay lại nhận việc.
  - Yes.
  - Nè ! Tôi nể ba tôi chứ không phải sợ cô đâu.
  - Tôi biết.
  - Còn nữa , làm việc với tôi không đơn giản.
  - Tôi biết.
  - Tôi hay nổi hứng bất tử, có khi làm việc đến một hai giờ khuya.
  - Biết.

Trí Nguyên nổi cáu :

- Sao cái gì cô cũng biết hết trơn vậy ?
- Nhìn thấy cách tiếp đãi nãy giờ của ông, tôi cũng đủ hiểu.
- Hừ !

Sơn Khương đẩy ghế đứng dậy :

- Tôi về đây. Hẹn ngày gặp lại.

Đang đi, Sơn Khương bỗng quay lại :

- Ông đừng bao giờ giả trò nghe, bởi vì tôi cũng không đơn giản và cũng không dễ bị ăn hiếp.

Nụ cười trong trẻo của Sơn Khương vắng vắng làm Trí Nguyên tức muốn lộn ruột.. Anh đập mạnh tay xuống bàn :

- Cô thích làm việc với tôi lắm ư ? Vậy thì tôi sẽ chiều. Tới chừng đó , đừng trách Lâm Trí Nguyên này tàn nhẫn , không biết thương hương tiếc ngọc.

Cánh cửa phòng lại mở ra. Trí Nguyên quát :

- Lần này tôi không nhịn cô nữa đâu nghe.
- Ê ! Ai đã làm cho ngài giám đốc của tôi giận dữ thế ?

Trí Nguyên thở hắt ra, anh ngả người ra ghế về một mội :

- Tìm tao có chuyện gì ?
- Bộ tìm mày mới có chuyện sao ?

Mộ Nam quan tâm :

- Cuộc phỏng vấn sao rồi ? Mày hài lòng chứ ?
- Hài lòng cái con khỉ.
- Nghe Nam Như nói , cô bé giỏi lắm đó.
- Tao không biết, cả cái hồ sơ của cô ta, tao cũng chưa đụng đến.
- Vậy này giờ, mày và cô bé làm gì ?
- Cãi lộn.
- Ngay tại đây ?
- Ừ !

Mộ Nam kêu lên :

- Trời ! Hôm nay tao mới biết được mày đó. Thù dai quá trời.

Trí Nguyên cau mày :

- Cả mày cũng nói vậy à ?
- Ừ, câu chuyện giữa mày và Khương, tao đã nghe hết rồi. Thật ra, mày đã quá sai và vô cùng sai.
- Mày ...
- Để tao nói hết đi.

Mộ Nam chỉ :

- Tao đứng bên kia và nghe hết tất cả. Sơn Khương đến đây với tất cả sự mong muốn làm việc chứ không hề có chút trả thù cá nhân nào. Còn mày, ở vào địa vị một người chủ tại sao mày có thể đối xử với cô bé như vậy ? Tao không biết giữa hai người có mối thù gì, nhưng công việc là công việc , huống chi Sơn Khương là một nhân tài.
- Cô ta chỉ giỏi bướng bỉnh và gây nhiều phiền phức.
- Vậy là mày đã đánh giá sai.

Mộ Nam mở túi đựng hồ sơ của Sơn Khương, anh liếc sơ qua, mỉm cười đưa cho Trí Nguyên :

- Mày xem đi.
- Tao không cần thiết.
- Cô bé không vô tích sự như mày nghĩ.

Trí Nguyên miễn cưỡng xem. Anh bỗng chăm chú vào một tấm bằng màu đỏ. Thành tích của Sơn Khương đây ư ? Cô ta đã từng tốt nghiệp đại học Tokyo ở Nhật, quả là ngoài sức tưởng tượng của anh. Anh thật không ngờ.

Mộ Nam nhướn mắt :

- Sao ?
- Sao là sao ?
- Mày đừng giả bộ.

Trí Nguyên nhún vai :

- Tao chẳng nghĩ gì hết. Những tấm bằng này người khác cũng có thể lấy được.

- Người khác là người nào ? Trí Nguyên ! Mày ghét người ta, nhưng mày cũng công nhận Sơn Khương tài giỏi , phải không ? Mày đừng có đi ngược lại với suy nghĩ của mình, tao không tin đâu.

- Ủ, cô ta giỏi thì sao ?

- Mày đang cần một trợ lý như vậy.

Trí Nguyên nhỏ giọng :

- Tao không chối.

- Mày không thể có cái nhìn khác về Sơn Khương sao ?

- Không đời nào. Cô ta có lỗi với tao.

- Vì đã làm cho Thúy Linh bỏ mày ư ? Như vậy còn không chịu. công tư lẫn lộn nữa. Bây giờ tao hỏi mày lần cuối mày có nhận Sơn Khương vào công ty không ?

- Không nhận thì sao, còn nhận thì sao ?

- Nếu mày không nhận, tao sẽ giới thiệu Sơn Khương qua Thịnh Phát.

Trí Nguyên nắm cổ áo bạn :

- Tao cấm mày !

- Ồ ! Mày không nhận cô bé thì tao có quyền chứ.

- Ai nói mày là tao không nhận ?

- À ! Ngoài miệng thì nói không nhưng trong lòng không phải vậy. Tao hiểu rồi.

- Mày hiểu cái gì ?

Mộ Nam vỗ vai bạn :

- Không cần mày nói ra đâu , hy vọng hai người hợp tác vụ vẻ.

Anh nói nhỏ vào tai bạn :

- Sơn Khương thông minh, tài giỏi , xinh xắn, đẹp hơn Thúy Linh nhiều đấy.

- Không cần mày so sánh.

Mộ Nam nhún vai :

- Tao chỉ nói lên sự thật thôi ! À ! bắt đầu tuần sau, tao không thể đi theo mày nữa nghe.

- Định giở trò gì đây hả ?

- Ồ không. Tao nghĩ có Sơn Khương thì tao quay về vị trí và công việc của tao, được chứ hả ?

- Mới vào, cô ta chưa hiểu được đâu.

- Thì mày chỉ. Chẳng lẽ muốn kéo tao theo mày suốt đời sao ? Tao còn tương lai và hạnh phúc của tao nữa đấy. Nè ! Sơn Khương là cô gái tốt, xứng đáng để mày trọng dụng và quan tâm.

- Ý gì đây ?

- Thì ...vậy đó. Ha ..ha ...ha ...

Mộ Nam đi nhanh ra ngoài. Anh mang theo cả tiếng cười sảng khoái.

Trí Nguyên quăng hồ sơ của Sơn Khương xuống bàn :

- Hừ ! Còn khuya. Lâm Trí Nguyên này nhất định không để cô ta nắm cán nữa đâu. Vũ Sơn Khương ! Cô hãy chuẩn bị tâm lý đấy !

- Nè ! Mà làm cái gì mà thờ thần vậy ? Uống đi chứ.

Trí Nguyên đưa ly rượu lên môi. Nó bỗng trở nên nhạt nhẽo làm sao. Cuộc vui chơi này chính anh đề nghị , nhưng bây giờ không còn hứng thú nữa.

Thái Hoàng và Mộ Nam không hề hay biết. Họ cứ cụng ly giờ cao rồi nốc cạn. Lâu lâu hỏi anh vài câu như để có hỏi.

Trí Nguyên thở dài. Là bạn thân bao năm, nhưng họ làm gì biết được. Tâm trạng của anh hiện giờ ? Anh đang tiếc nuối cho tuổi trẻ khi lãng phí thời gian vào những việc vô ích. Họ chỉ biết ăn chơi, nhảy nhót chẳng quan tâm gì đến tương lai bởi người thân của họ rất giàu.

Trí Nguyên cũng có một lúc buông lơ như vậy nhằm để chống đối lại những việc anh không muốn. Bây giờ nhìn lại, anh thấy mình quá ngu ngốc. Suýt chút nữa anh đã không còn là chính anh nữa rồi.

Chung quy cũng vì chữ tình , nhưng rất tiếc Thủy Linh không phải loại phụ nữ chung thủy. Xem kìa ! Cô ta lả lơ trong vòng tay những người đàn ông háo sắc mà thấy xốn mắt. Hừ ! Trí Nguyên dần mạnh ly rượu xuống bàn. Điều này tại sao anh không nhận biết sớm nhỉ ? Cũng vì quá yêu cô mà suýt chút nữa anh đã trở thành đứa con bất hiếu, có lỗi với gia đình.

Trí Nguyên lục túi tìm ình điều thuốc để giữ vẻ bình tĩnh. Cái tên Thủy Linh với anh bây giờ nghe như muốn ói.

Anh chợt cười một mình. Vậy mà hay. Ngày đó, nếu không nhờ Sơn Khương tạo nên sự hiểu lầm thì bây giờ có lẽ anh không còn mặt mũi nào nhìn bạn bè.

10. Chương 06

Tờ hứa hôn Chương 06

Thủy Linh có cuộc sống quá tự do. Lúc quen cô, anh đã cố tình lơ đi , bởi ở cô lúc nào cũng có sự hấp dẫn.

Nỗi đam mê đã làm mờ lý trí , anh đâu còn có sự phân biệt. Anh đã từng hận Sơn Khương, nhưng có lẽ bây giờ cô là người anh phải cảm ơn.

Anh đã mệt mỏi rồi với sự ngọt ngào , vuốt ve bởi sự yêu thương giả dối bằng chót lưỡi đầu môi.

Đột nhiên anh thấy thú vị với sự bướng bỉnh , ương ngạnh , chống đối trong Sơn Khương. Cô bé là một con cọp con đang tập sự giương những móng vuốt ra để tìm miếng ăn hay chống đối kẻ thù.

Được đấy , anh cũng muốn xem Sơn Khương bản lĩnh tới cỡ nào. Ba lần đụng độ là cả ba lần cô bé đều thắng. Nghĩa là anh đã thua 0- 3, mất mặt lắm đó, làm sao gỡ lại đây trong khi hiện tại ai cũng ủng hộ Sơn Khương ?

Trí Nguyên bậm môi, anh không tin may mắn đến hoài với Sơn Khương như vậy. Và nếu như Sơn Khương cứ thắng anh hoài thì sao ? Chà ! Ê mặt lắm đó.

Trí Nguyên vỗ vào trán mình và tự an ủi : Không có đâu, anh nhất định sẽ đáng mặt mày râu.

Vũ trường ồn ào thật, nhưng tiếng hét sát bên tai anh, anh không thể không quan tâm.

- Ê ! Mà uống cái kiểu gì vậy ? Nãy giờ ly của mày vẫn không với.

Một chàng trai chồm sát vào người Trí Nguyên :

- Nhìn cái mặt mày kìa. Hết thờ thần rồi lại ngẩn ngơ suy tư, bộ có tâm sự sao ?

Chàng trai khác lại nói :

- Không phải đâu. Mộ Nam ! Mày nhìn ra sàn nhảy đi, Thủy Linh đang ở đó.

- Thì ra ...Trí Nguyên ! Mày rủ tụi tao đến đây uống là để ngắm cô ta , phải không ? Mày không thể nào quên người phụ nữ ấy sao ? Cô ta không đáng để mày phải nhớ đâu. Hứ ! Ngày trước, sự hiểu lầm do Sơn Khương tạo ra với Thủy Linh chỉ là cái cớ thôi. Cô ta ép buộc sống theo khuôn khổ như mày làm sao cô ta sống được. Lụy tình cũng phải lựa người phụ nữ nào xứng đáng chứ.

Trí Nguyên đành giọng :

- Mộ Nam ! Thái Hoàng !Tao biết hai đứa bay là những người bạn tốt. Nếu muốn tao vui thì từ đây về sau đừng nhắc đến tên Thủy Linh nữa. Tao đã khai trừ cái tên ấy trong cuộc đời rồi.

- Ồ , không nhắc thì không nhắc. Tiếp tục uống đi.

Thái Hoàng giơ cao ly rượu :

- Chúc sức khỏe , chúc thành công.

Đzô !

Thái Hoàng và Mộ Nam cạn ly rượu. , khi nhìn lại vẫn thấy Trí Nguyên chưa nhúc nhích gì, họ ngạc nhiên :

- Hôm nay sao vậy, Trí Nguyên ?

- Tụi bay cứ uống đi, đừng quan tâm đến tao.

- Không quan tâm sao được khi chúng ta đã là bạn với nhau.

Mộ Nam điểm mặt Trí Nguyên :

- À ! Tao biết rồi. Mày lấu cá thật đó. Cụng ly với tụi tao để tụi tao say còn mày tỉnh như sao. Có âm mưu gì đây ? Nói ra đi ?

- Âm mưu gì chứ ? Phải chờ một người tỉnh để một lát còn lái xe về.

- Uống cũng uống, say cũng say. Nếu lái xe không được thì gọi lại đây, gọi taxi. Chứ chẳng lẽ mày mày ngồi không bắt hai tụi tao uống ?

Trí Nguyên thở ra :

- Tao chẳng còn lòng dạ nào để uống.

- Vậy rủ tụi tao đến đây làm gì ?

- Tao cứ tưởng có thể khuây khỏa được , ai ngờ ...

Thái Hoàng tiếp lời :

- Càng buồn thêm chứ gì ?

Anh hỏi :

- Là chuyện lúc sáng à ?

- Không.

Trí Nguyên lại đốt ình điều thuốc :

- Thị trường mỗi ngày mỗi biến động. Ngày hôm nay không giống ngày hôm qua. Chúng ta làm ăn được ắt có nhiều người cạnh tranh. Việc tao đang lo lắng là Tân Nam Hoa luôn đối đầu với ta. Tháng này, nguồn thu nhập từ ngành du lịch của khách sạn chúng ta đã bị tuột xuống. Thêm nữa , hai tòa nhà ở Hoàng Vân Thu vẫn chưa được giá. Tao đang đau đầu cho An Nguyên và cũng đau đầu cho Tây Đô.

Mộ Nam và Thái Hoàng tắt hẳn nụ cười :

- Xin lỗi nhé.

Trí Nguyên khoát tay :

- Tao biết tội bay cũng lo lắng lắm, chỉ muốn uống để giảm bớt căng thẳng thôi.

- Thế bay giờ chúng ta phải làm sao đây.?

- Trước mắt , tao vẫn chưa có cách gì , nhưng tội bay phải để ý đến vấn đề : Tại sao khách sạn của chúng ta bị vắng khách ? Hình thức coi không được, trang thiết bị cũ cũ hay cách phục vụ quá tồi. Nếu đúng là những nguyên do ấy thì cần phải khắc phục ngay.

- Tội tao biết rồi.

- Đầu tuần sau, tao đã có một trợ lý mới. Mộ Nam tạm thời qua phụ Thái Hoàng đi.

- Thế còn công việc tao ở An Nguyên ?

- Tao lo cho.

- Một lần đó.

- Kinh doanh ngành du lịch khách sạn , đó là ý tưởng của ba tao, tao không muốn nó bị mai một. Nếu có thể hy sinh An Nguyên để vực dậy nó, tao không từ nan.

Thái Hoàng đề nghị :

- Hay mày hỏi ý kiến của ba mày xem. Biết đâu có sự góp ý của bác, chúng ta tìm ra chìa khóa.

- Mấy thằng này, ba tao buồn phiền vì tao quá nhiều. Tao không muốn ba tao phải lo lắng thêm.

Mộ Nam mĩa mai :

- Ủa ! Mày biết thương ba mày từ bao giờ vậy ?

Trí Nguyên trừng mắt :

- Mày nói móc tao đó hả ?

- Chứ không phải sao ? Thúy My than với tao, mày bỏ ngoài tai tất cả những lời khuyên để chạy theo ảo ảnh sắc tình làm cho ba mày tức giận.

Trí Nguyên lầu bầu :

- Cái con nhỏ này, chuyện trong nhà cũng đem ra nói.

Mộ Nam nhìn bạn :

- Đừng trách Thúy My. Ý cô ấy muốn nhờ tao khuyên can mày thôi. Tao vẫn biết lời nói tao không có giá trị lắm. Nhưng thấy ba mày và Thúy My buồn, tao không thể không nói. Mày không trách tao chứ ?

Trí Nguyên lắc đầu :

- Tao đã có lỗi với ba tao và tao cũng hiểu mọi người đang lo lắng cho tao. Họ không trách tao thì thôi, chứ tao đâu dám trách họ.

Thái Hoàng chen vào :

Đù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi , đừng nên ray rứt hay cắn đặng nhau, chúng ta nên lo cho đại sự thì hơn.

Mộ Nam phụ họa:

- Đúng đó. Tao cũng không muốn nhắc lại Đâu, đừng giận tao nhé.

Trí Nguyên cười:

- Nếu tao giận thì này giờ mày đâu có ngồi yên ở đây.

Ba người đàn ông cùng cười, vì họ đã thông cảm cho nhau. Thái Hoàng nhắc nhở:

- Trở lại vấn đề đi. Ở không khí ồn ào này, chúng ta bàn chuyện không ai nghe thấy đâu. Theo tao, Tân Nam Hoa đang là đối thủ cạnh tranh ra mặt nhất. Tao còn nhớ cách đây khoảng năm tháng, phó giám đốc Tân Nam Hoa có đến khu nhà hàng của chúng ta ăn uống, sau đó còn nghỉ trọ lại một đêm ở khách sạn.

- Suy đoán của mày là ...

- Hắn ta đã để ý từ món ăn, cách phục vụ, bài trí của chúng ta, cả hệ thống phòng ốc khách sạn. Khi về, hắn sang lọc lại, bổ sung thêm cho nó hoàn chỉnh hơn sau đó mới đưa vào sử dụng.

Mộ Nam cau mày :

- Hắn có thể làm như thế được ư ?

- Tại sao không ? Thương trường chẳng những hơn nhau ở cái đầu, mà con hơn nhau ở thủ đoạn, sự tinh vi học hỏi.

- Hắn ta copy thì có.

- Không thể nói như thế.

Trí Nguyên có vẻ suy nghĩ :

- Chúng ta không nên suy đoán lung tung, cũng không thể nói Tân Nam Hoa đến cho chúng ta là để dò la thám thính. Chúng ta là những người có chỗ đứng trong xã hội, chỉ một câu phát ngôn bừa bãi thôi cũng có thể ảnh hưởng cả sự nghiệp của chúng ta.

- Nhưng ...

- Tụi bay đừng quá nóng nảy, không khéo họ thừa chúng ta về tội vu khống. Bao nhiêu người đến nhà hàng khách sạn chúng ta ăn uống, rồi bao nhiêu cái giống như vậy chẳng lẽ nghi ngờ hết sao ? Hay vận dụng cái đầu này và sử dụng nhanh lẹ đi. Điều tra cho kỹ rồi giải quyết không muộn. Cái quan trọng là vì sao họ đồng khách hơn chúng ta ?

Thái Hoàng gật gù :

- Cách của Trí Nguyên hay đấy.

Chợt Mộ Nam khều bạn :

- Tên phó giám đốc ngồi cách chúng ta không xa đâu.

Nhìn theo hướng mắt bạn, Thái Hoàng hơi lo :

- Liêu. họ có nghe chúng ta nói chuyện hay không ?

- Chắc không đâu. Vũ trường ồn ào như thế này, họ không nghĩ chúng ta đang bàn chuyện, an tâm đi.

Bưng ly rượu uống cạn, Trí Nguyên nói :

- Tên Tiền Dũng này ghê gớm lắm. Tụi bay đừng nên xích mích với nó. Đánh người không cần ra tay đâu, chính ta đã từng chứng kiến rồi. Tụi bay còn nhớ vụ phó giám đốc Thế Bằng của Thiên Thai không ?

- Chuyện đánh người phải cấp cứu, báo chí đăng rần rần, ai mà không biết.

- Chính tao đã chứng kiến.

- Sao mày không tố cáo ?

- Được sao ? Dù tao có đứng ra làm chứng, nhưng không ai làm gì được hắn cả. Bởi vì đàn em của hắn ra tay, còn hắn thì ngồi trong bóng tối để nhìn.

Mộ Nam chửi đồng :

- Khốn nạn !

- Tao nhắc chừng tụi bay như vậy đó. Khôn hồn thì đừng có động đến hắn ta.

- Chẳng lẽ cứ để cho hấn tung hoành ngang dọc hay sao ?

- Hấp tấp thì hỏng việc mất. Tao đang chờ cơ hội để đưa con cá lớn vào lưới đấy. Tiến Dũng là một con nghiện nặng.

Thêm một bất ngờ nữa.

- Sao mày biết ?

- Đó là bí mật của tao. Tụi bay nhìn kia, điều thuốc của hấn đang hút không phải thuốc đầu , hàng trắng đấy.

- Cạn bã !

Mộ Nam đứng lên, Thái Hoàng và Trí Nguyên nắm lại :

- Mày tính làm gì ?

- Vạch mặt nói với cảnh sát.

Trí Nguyên đẩy bạn xuống ghế :

- Ngồi yên đó đi. Đừng có điên khùng nữa chuốc họa vào thân mình.

- Tao ...

- Mày muốn tố cáo hấn hả ? Thế bằng chứng đâu ?

- Những điều thuốc hấn hút.

- Mày ngây thơ quá. Hấn là một con cáo già , dễ để ày nắm áo sao ?

- Vậy ...

- Cứ xem như không thấy gì.

- Không được. Nhưng mà tao lấy làm thắc mắc, tại sao Tân Nam Hoa lại thu nhận một tên đại ca như hấn ?

- Mày muốn biết lắm sao ?

- Ừ !

- Được thôi. Mày và Thái Hoàng nghe cho kỹ đây. Giám đốc của Tân Nam Hoa là một tay anh chị từng sống ở Ma Cao. Tất cả những người trong Tân Nam Hoa là một nhà , và tụi bay cũng biết vì sao Tân Nam Hoa thu hút khách du lịch đa số nam giới.

Thái Hoàng và Mộ Nam tròn tròn mắt :

- Hóa ra là một ổ chứa ..

- Thông minh.

- Ê ! Tin tức này ở đâu mà mày có vậy ?

- Muốn biết nữa à ?

- Ừ.

Trí Nguyên ra hiệu :

- Nào ! Nhích lại đây.

Cả ba đàn ông chụm đầu vào cái điện thoại nhỏ. Những dòng chữ dần dần hiện lên. Tuy là tin nhắn bị lược bỏ đi, không giống như một câu văn xướng , nhưng ba người đồng hiểu.

Mộ Nam hỏi :

- Tin tức này có chính xác không ?

- Tao có nhờ người điều tra rồi nhưng rất tiếc chưa có bằng chứng cụ thể.

- Ai đã đưa tin ày ?

Trí Nguyên nhún vai :

- Tao bó tay. Chẳng có một địa chỉ , một cái tên, tao suy nghĩ hoài cũng không ra.

Thái Hoàng gãi đầu :

- Là ai đã âm thầm giúp chúng ta ?

- Mày hỏi thượng đế đi. Ai giúp mặc. ai, tao không cần biết. Tao đang chờ ngày Tân Nam Hoa sụp đổ đấy.

Điện thoại của Trí Nguyên có tín hiệu. Anh mở máy , lại có tin nhắn.

“Hãy lập tức rời khỏi vũ trường ngay. Sắp có chuyện không hay xảy ra ”

- Thế này là thế nào ?

- Tao đâu có biết.

Trí Nguyên vừa dứt lời thì có tiếng nhôn nháo nổi lên ở đằng kia. Một cô gái bị đàn em của Tiến Dũng thúc hông : - Thủy Linh !

Thái Hoàng và Mộ Nam kéo tay bạn :

- Đi thôi. Nếu không sẽ bị vướng víu đấy.

Vừa đi Trí Nguyên vừa hỏi :

- Thủy Linh có quan hệ như thế nào với Tiến Dũng ?

- Cái đó , mày đi hỏi cô ta đi.

Ra đến bãi đậu xe, điện thoại của Mộ Nam reo. Anh áp máy vào tai :

- A lô.

- Anh Mộ Nam phải không ?

- Ủ, anh đây.

- Anh hai em có đi chung với anh không ?

- Có.

- Ba em vừa làm mệt đã vào bệnh viện rồi , anh nói với anh ấy về ngay đi.

- Bác trai không sao chứ ?

- Em không biết nữa.

Rồi tiếng cúp máy. Mộ Nam vẫn tắt :

- Thúy Mỹ gọi điện nói ba mày đã vào bệnh viện rồi.

Trí Nguyên biến sắc :

- Lấy xe nhanh lên !

Chiếc xe hơi được đánh ra, Mộ Nam nói nhanh :

- Thái Hoàng lái đi !

- Ủ.

Chiếc xe lao trong đêm. Trí Nguyên khép mắt lòng rối bời. Tại sao ba lại có chuyện đột ngột ?

Ông Trí Dũng bị tuột huyết áp và bị ép tim. Cũng may đưa đến bệnh viện sớm , nếu không chẳng biết chuyện gì đã xảy ra.

Ngày hôm qua, nếu không chính mắt Sơn Khương nhìn thấy thì có lẽ cô vẫn chưa hiểu Lâm Trí Nguyên đúng là một người con có hiếu.

Anh kính trọng và yêu thương cha mình, vậy sao anh vẫn làm cha mình tức giận và buồn phiền ? Hay chữ hiếu không vượt qua nổi chữ tình ?

Phải nói rằng anh không có làm gì để cô ghét, nhưng không hiểu sao cô luôn thích gây cãi và đối đầu với anh. Anh chịu lép vế thì trong lòng cô vui lắm.

Thấy anh đau khổ buồn phiền, lòng dạ cô không yên.

Cô tham gia vào cuộc chơi như thế để trải nghiệm tình cảm mình. Cô giúp đỡ anh bởi vì cô tự thấy mình có trách nhiệm.

Trí Nguyên là người đàn ông mong đợi của các cô gái, mà cô thì không mong đợi gì anh. Bởi cái từ ấy, cô hiểu anh là người đàn ông của mọi người chứ không phải của riêng ai ..

Tuổi của cô là tuổi nhiều ước mơ đẹp. Con tim cô chưa một lần rung động, cô chưa chịu dấn thân vào cuộc chơi một phần cũng vì tính háo thắng của mình, để rồi người đàn ông đúng lý cô làm cho điều đúng thì để lại ấn tượng lớn trong cô.

Bản tính đào hoa ở đàn ông đẹp trai, tài giỏi có địa vị dĩ nhiên là không tránh khỏi. Cô nể anh ở trí thông minh của anh. Cô không ghét anh được là bởi sự cương trực và chân thành.

Bắt đầu làm điều gì trái với con tim, Sơn Khương thấy mình thật tàn nhẫn. Bây giờ cô phải chọn lựa sao đây ? Cô đã tự thắt nút ỉn thì cô phải tự mở nó ra thôi. Lúc cầm tờ giấy quyết định của Trí Nguyên nhận cô làm trợ lý, Sơn Khương biết mình nên buồn hay vui ?

Vui vì được ở bên anh, giúp đỡ anh ư ? Còn buồn vì cô không muốn làm những chuyện mà mình không thích làm. Cô đã mâu thuẫn với chính mình chẳng ?

Bấy lâu, Sơn Khương tự ỉn thông minh, cái gì cũng có thể giải quyết được. Thế nhưng hiện tại thì không, cô đang ở trong cái dòng xoáy mà không thể nào tìm đường ra. Câu chuyện về Lâm Trí Nguyên thu hút cô mất rồi.

Tựa ban công, Sơn Khương nhìn xuống khuôn viên bệnh viện, tự dưng lòng buồn man mác. Nam Như về thăm ngoại mấy hôm nay nên cô chẳng một người tâm sự. Còn ba, ba cũng chẳng ở bên cô, những lúc này cô thấy cô đơn lắm.

Sơn Khương không ngờ cũng có lúc cô cần một người bạn quan tâm, chiều chuộng cô. Nhắm mắt, Sơn Khương nghĩ về một điều xa xôi. Cô không một mình mà có người hết lòng yêu thương cô. Hình ảnh Lâm Trí Nguyên hiện ra làm Sơn Khương giật mình. Tại sao lại là ông ta ?

- Thì ra cô đứng đây, làm tôi tìm này giờ.

Sơn Khương quay lại, cô cau mặt :

- Ông ở đâu chui ra vậy ?

Trí Nguyên nheo mắt :

- Tôi làm cô giật mình à ? Không ngờ vẻ bề ngoài thì tỏ ra bướng bỉnh, chứ bên trong mang trái tim thổn thức.

Sơn Khương trừng mắt :

- Chung quanh tôi là cả một sự im lặng, tự nhiên ông xuất hiện, bảo tôi không giật mình cho được.

- Vậy ra tôi là người có lỗi. Xin lỗi cô nghe.

- Hừ !

Sơn Khương quay lưng bỏ đi thì bị Trí Nguyên chặn lại :

- Khoan đã !

- Ông muốn gì nữa đây ? Phá sự yên tĩnh của tôi chưa đủ sao ?

- Sao cô khó chịu thế ?

Sơn Khương ngênh mặt :

- Ủ, tôi là vậy đó.

Trí Nguyên chắc lưỡi.

- Tôi nghĩ cô dịu dàng một chút là dễ thương nhiều.

- Ông đang tìm một người tình đó phải không ? Rất tiếc, tôi không là loại người ông cần tìm đâu.

- Cô cứ đối chọi hoài như vậy, làm sao chúng ta hợp tác đây ?

- Cái đó phải hỏi lại ông. Nếu ông thành ý thì tôi đâu có khó chịu. Thú thật nghe, tôi cũng rất mệt mỏi đi đóng vai một người ham gây rối đây. Tôi thấy tôi không nên làm trợ lý cho ông.

- Cô đã đổi ý, hay cô là người không có lập trường ?

- Tôi chỉ sợ người ta thù vặt, trả thù cá nhân làm tôi oan mạng.

Trí Nguyên cười khẩy :

- Cô nghĩ tôi như thế à ?

- Đời nào ai biết được trước chữ ngờ. Tôi còn không tin bản thân tôi thì làm sao ai tin được.

- Thì ra ...cô cũng là người thiếu lòng tin để thiếu sự suy nghĩ đến như vậy.

Sơn Khương im lặng. Trí Nguyên nói tiếp :

- Tôi nhưng tưởng mình đã tìm được một trợ lý giỏi để giúp tôi trong công việc. Nay nghe cô nói như vậy, tôi phải hiểu sao đây ? Công ty An Nguyên không xứng đáng để cô làm việc hay tôi không xứng đáng để cô hợp tác ?

Sơn Khương cúi đầu : - Tôi không hề nghĩ vậy , tại tôi thấy mình không đủ khả năng ngồi vào chiếc ghế trợ lý.

- Vậy sao từ đầu cô một mực đòi vào ?

- Tôi ...

Trí Nguyên giơ tay :

- Tôi đã quyết định rồi. Bắt đầu từ bây giờ, tôi không muốn nghe bất cứ lý do gì khác.

- Ông ép buộc tôi?

- Cô nghĩ sao cũng được. Sơn Khương bắt lức:

- Ông ép buộc tôi, ông sẽ hối hận.

- Tôi không cần biết.

Đột ngột, Trí Nguyên cúi sát mặt Sơn Khương:

- Cô là con người rất bí ẩn, tôi rất muốn tìm hiểu và khám phá cái bí ẩn đó.

- Không bao giờ.

- Cô cứ chờ đi. Những việc làm của cô , tôi rất thú vị.

- Ông ...

- Thôi , đừng gây nhau nữa chứ. Tôi không còn hứng thú nữa đâu.

Trí Nguyên bỏ đi, nhưng anh chợt dừng lại:

- À! Ba tôi muốn gặp cô đây.
- Trời! Sao này giờ ông mới nói?
- Tự tôi thấy cô hình sự quá.
- Chỉ giải lý luận.

Sơn Khương liếc ngang. Cô đi dọc hành lang về phòng ông Dũng , bỏ lại Trí Nguyên với nụ cười trên môi. Ra khỏi khu cấp cứu, Trí Nguyên định xuống căng tin tìm một ly cà phê cho đầu óc tỉnh táo một chút, nhưng ánh mắt anh bỗng ngừng lại một người ở hành lang bên kia.

Không phải Thủy Linh đó sao?

Như sợ mình nhìn lầm , Trí Nguyên phải dụi mắt đến hai , ba lần. Đúng rồi , là Thủy Linh.

Nhưng tại sao cô ấy lại vào đây mà trên người đầy thương tích?

Trí Nguyên băng qua một dãy phòng nữa. Anh chạy nhanh về phía Thủy Linh:

- Thủy Linh!

Đang chờ ở ghế chờ đợi nhận thuốc, tiếng gọi quen quen sát bên tai làm Thủy Linh phải giật mình đứng lên.

- Trí Nguyên!

- Sao em ra nông nổi này vậy?

Thủy Linh cúi đầu. Cô tránh ánh mắt dữ dội của Trí Nguyên.

- Em bị tai nạn.

- Bao giờ?

- Sáng này.

Thủy Linh nói phải:

- Lúc sáng, trên đường đi làm , em bị ép nên té.

Trí Nguyên nhìn quanh:

- Thế người gây tai nạn cho em đâu ?

- Họ bỏ chạy luôn rồi.

- Vô trách nhiệm đến vậy à?

Thủy Linh cười buồn:

- Chỉ có con người mới vô tình và đối xử với nhau quá tàn nhẫn thôi.

Trí Nguyên xem xét vết thương:

- Hình như em không phải bị tai nạn. Có ai đó đánh em , phải không?

Thủy Linh chối quanh:

- Không có ...Không có đâu.

- Không có thì thôi, em làm gì phản ứng mạnh thế?

- Em ...

- Nhìn anh đây này, có phải em đang nói dối anh ?

- Không.

- Chuyện hôm qua ở vũ trường , anh đã nhìn thấy và biết hết rồi.

- Anh...

- Tại sao em phải buông tha mình trong cuộc sống như vậy? Nó không có tương lai và không có ngày mai.

Trí Nguyên nhẹ giọng:

- Cũng một thời chúng ta đã yêu nhau, tuy đã chia tay nhưng chúng ta vẫn có thể là bạn mà. Thủy Linh! Em nói đi, anh sẽ giúp em.

Thủy Linh quay mặt đi:

- Em không có gì để nói.

- Tại sao em phải chịu đựng , phải chịu sự hành hạ của người khác. Em có gút mắc gì?

Thủy Linh ôm lấy mặt:

- Em đã chọn rồi con đường ỉnh. Bây giờ anh cũng chẳng liên can gì đến em. anh đừng bận lòng.

- Nhưng Tiến Dũng không phải là con người tốt. Theo hấn là em tự giết mình.

Thủy Linh nhìn Trí Nguyên:

- Tại sao anh biết Tiến Dũng?

Trí Nguyên khoanh tay:

- Người đứng trên thương trường như anh làm gì mà không biết. Tiến Dũng là con cáo già, việc làm của hấn luôn luôn mờ ám. Nhưng hấn tưởng hấn ngon lắm sao? Muốn đổi đầu với Lâm Trí Nguyên này không phải dễ đâu. Thủy Linh ! Tiến Dũng là đối tượng đang bị nghi ngờ, em rời xa hấn ngay đi. Nếu không, hậu quả hấn gây ra , em không lường được đâu.

- Anh có mối thù với Tiến Dũng à ?

- Không.

- Thế sao anh lại nói xấu anh ta?

- Thủy Linh! Anh biết nói sao cho em hiểu đây? Sự thật Tiến Dũng là tay anh chị từng sống ở Ma Cao.

Thủy Linh bước lùi:

- Em không tin.

- Sao em vẫn cứ ngây thơ và cả tin thế. Những vết thương trên người em, chẳng lẽ em vẫn chưa hiểu ? Với lại , anh nói xấu Tiến Dũng để được lợi ích gì ỉnh?

- Cái đó chỉ có anh biết.

Trí Nguyên tức giận:

- Sao anh nói hoài , em vẫn không chịu hiểu vậy?

- Bởi vì em không tin những lời anh nói. Tiến Dũng hết lòng yêu thương em, còn đối xử với em và gia đình em rất tốt. Em đi theo anh ấy, em không hề thấy hối hận. Anh đừng có tác động em nữa có được không? Nếu anh muốn chúng ta có những kỷ niệm đẹp về nhau thì anh đi đi. Đi đi !

Thủy Linh bật khóc, Trí Nguyên gơ tay:

- Thôi được. Nếu em nói vậy thì anh không còn gì để nói. Nhưng gặp bất cứ khó khăn nào, cứ gọi điện cho anh.

- Cám ơn anh.

- Nhớ giữ gìn sức khỏe đó.

Trí Nguyên chưa kịp quay đi thì điện thoại của anh có tín hiệu. Anh mở máy. Lại tin nhắn:

” Nếu không muốn gặp rắc rối thì hãy rời khỏi chỗ Thủy Linh ngay. Tiến Dũng đang đến. ”

Không cần suy nghĩ nữa, Trí Nguyên chào Thủy Linh một cách vội vàng.

Đi được một khoảng , anh dừng lại quan sát. Quả đúng như dòng tin nhắn. Tiến Dũng tiến về phía Thủy Linh với hai người đàn ông. Hắn ôm vai Thủy Linh một cách tình tứ, cười nói như chẳng có gì xảy ra.

Trí Nguyên thở dài, anh tội nghiệp cô quá tin người một cách mù quáng. Đến khi thấy bộ mặt thật của hắn thì không còn cách cứu gỡ.

Trí Nguyên cho tay vào túi quần tìm thuốc. Anh vừa đi vừa nghĩ đến cuộc đời của mỗi con người. Một số phận , một mảnh đời không ai giống ai.

Anh lo lắng cho Thủy Linh không phải vì anh còn yêu cô mà anh lo sợ cuộc đời , tương lai cô bị hủy hoại dưới bàn tay của Tiến Dũng. Hắn là con quỷ. Hắn không có tình cảm. Lúc hắn cần thì hắn nâng niu, không cần nữa thì trở thành đồng rác. Bao nhiêu người phụ nữ đã sống dở chết dở vì Tiến Dũng rồi.

Đấu sức với những tay giang hồ như hắn chắc chắn là anh thua rồi. Dùng trí thì phải thủ đoạn ghê gớm, nếu không chỉ là con số không.

Trí Nguyên chợt nhớ đến những dòng tin nhận trước sự việc xảy ra. Người nào mà giỏi dữ vậy? Biết trước mọi việc lại còn âm thầm giúp đỡ anh. Điều thắc mắc này cứ lớn dần mà vẫn chưa có dấu hiệu tìm ra đáp số.

Ai? Ai là nhà tiên tri của thời đại thế kỷ mới ?

Mãi suy nghĩ, Trí Nguyên không hay mình đã trở lại chỗ ba mình, nhưng khi phát hiện ra đã muộn rồi.

Sơn Khương tựa vách, khoanh tay đang nhìn anh. Kế bên là Thúy My và Mộ Nam cũng nhìn anh bằng đôi mắt soi mói.

Trí Nguyên phớt lờ hành động đó, anh cất tiếng hỏi:

- Sao mọi người tập trung ở đây hết vậy?

Anh quay sang Sơn Khương:

- Cô không ở trong ấy với ba tôi sao?

Vẫn không một tiếng trả lời. Ai ai cũng giương cặp mắt nhìn anh như người hành tinh lạ.

- Mọi người sao thế?

Chợt một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Trí Nguyên nắm lấy tay Thúy My, hỏi gấp rút:

- Ba sao rồi? Ba đã xảy ra chuyện gì?

Im lặng.

- Mấy người nói đi chứ. Nói đi!

Trí Nguyên bóp mạnh vai Sơn Khương.

- Tôi ra lệnh cô nói!

11. Chương 07

Tờ hứa hôn Chương 07

Bàn tay Trí Nguyên như gong kèm , thêm sức mạnh của người đàn ông làm Sơn Khương nhả mặt:

- Đau quá!

Thúy My gỡ tay anh trai:

- Anh buông ra coi. Thật ra, anh mới là người có chuyện đó.

Trí Nguyên la lớn:

- Mày người làm tôi điên mất.

Mộ Nam lên tiếng nhắc nhở: span>

- Ở đây là bệnh viện đấy Trí Nguyên.

- Thì sao ?

- Mày lại mất bình tĩnh nữa rồi.

- Tao không có. Tao không có !

Thúy My giận dữ :

- Anh đã làm cái chuyện gì, anh có biết hay không ? Anh đã vào bệnh viện để làm gì giùm ba ? Hứ! Lúc ba cần anh thì anh đi đâu mất biệt. Lúc ba mệt thì anh đang hẹn hò với người tình. Anh Hai ! Em nói sao đây ?

- Thế bây giờ ba sao rồi ?

Mộ Nam ôn tồn :

- Ba mày đã khỏe lại rồi.

Trí Nguyên định mở cửa phòng thì bị Mộ Nam chặn lại :

- Bác mới vừa chớp mắt, mày đừng làm phiền.

Trí Nguyên vỗ đầu : - Tao là thằng đáng nguyên rủa, phải không ? Thúy My nhanh miệng :

- Chứ còn gì nữa. Anh thật không xứng đáng ...

Nhưng cô kịp dừng lại, suýt chút nữa là bể hết trơn rồi. Thúy My định nói không xứng đáng để Sơn Khương quan tâm.

Chợt ngay câu nói lấp lửng của Thúy My, Trí Nguyên hỏi :

- Anh thật không xứng đáng là người đàn ông phải không ?

- Em không có ý đó ?

Trí Nguyên nhếch môi :

- Dù em có ý cũng không sao mà. Đôi lúc, anh đã không làm chủ được chính mình. Anh tệ hại, anh làm ọi người lỗ lã và phiền lòng.

- Anh cũng biết điều đó ư ? span>

Mộ Nam kéo nhẹ tay Thúy My :

- Thôi đi em.

- Anh hãy để cho em nói, nếu không thì anh hai đâu có biết.

Thúy My thấy tờ báo cho Trí Nguyên :

- Anh xem đi. Một vụ án mạng đã xảy ra ở vũ trường hôm nọ. Một người nữ chết tại chỗ, tám người bị thương, trong đó có cô người tình Thủy Linh của anh. Người ta nghi ngờ đây là sự thanh toán lẫn nhau của các băng nhóm mà người đứng đầu là tay anh chị Ở Ma Cao : Quang Tiến Dũng.

Càng nghe, Trí Nguyên càng rùng rợn. Anh không dám tưởng tượng nổi Tiến Dũng giám gây án ở vũ trường. Ôi! Nhưng không phải lúc này hắn vẫn còn tự do đó sao ? Vậy hắn là người không liên can nữa rồi.

Trí Nguyên thấy bức tức trong người sao ấy. Tại sao người như Tiến Dũng không cho luật pháp trừng trị đi?

Thúy My hất mặt hỏi :

- Anh đã gặp Thủy Linh phải không ?
- Chỉ tình cờ thôi.
- Anh sao cứ đi tìm phiền phức ỉn thế ? Đã dứt được rồi sao anh còn muốn quay lại ? Anh gặp Thủy Linh để làm gì nữa ? Chị ta không xứng đáng.
- Thủy Linh gặp chuyện, anh hỏi thăm cô ấy thôi mà. Dù không là bạn cùng tình người với nhau, có gì là không đúng ?
- Thế anh có nghĩ đến hậu quả của nó không ? Nếu lúc ấy Sơn Khương không kịp thời báo cho anh biết thì sự việc như thế nào đây ? Tiến Dũng vừa ghen ầu, vừa rất là quý. Hắn không bao giờ cho anh cơ hội giải thích đâu.
- Chị My ..

Sơn Khương kêu lên, nhưng không còn kịp nữa. Trí Nguyên trợn mắt :

- Em muốn nói dòng tin nhắn trên máy lúc này là của Sơn Khương à ?
- Chứ còn ai vào đây ?
- Tại sao cô ta biết ?
- Cái đó, anh nên hỏi Sơn Khương đi.
- Vậy chuyện ở vũ trường hôm nọ ?
- Nói chung từ đầu đến cuối, Sơn Khương đều cứu anh. Còn muốn biết gì sao thì tự anh tự tìm hiểu lấy.

Mộ Nam chen vào :

- Sơn Khương ! Anh cũng đang muốn biết đây. Hình như em điều biết trước moi. việc sắp xảy ra.

Sơn Khương xoan hai tay vào nhau :

- Tôi không biết nói thế nào đây nữa. Nhưng nếu nói ra , liệu moi. người có tin không ?

Thúy My khuyến khích :

- Em nói đi.
- Em ... Thật ra, chuyện ở vũ trường hay ở chuyện hành lang bệnh viện là do em nhìn thấy trước đó. Mới đầu, em cứ nghĩ đó là ảo ảnh, nhưng qua một vài lần thử và đến bây giờ, em vẫn chưa tin lắm. Em nghĩ tất cả là sự may mắn.
- Hiện tượng đó xảy ra với em lâu chưa?
- Đâu khoảng hơn hai tháng nay.
- Lần đầu tiên em thấy là gì ?

Sơn Khương cúi đầu giọng như mắc cỡ:

- Ngày Trí Nguyên đụng xe em.

Trí Nguyên nhướng mày:

- Biết trước sao không tránh?
- Nếu tôi tin vào điều ấy thì ông đâu có cơ hội tông vào tôi. Nói vậy mà cũng nói.

Mộ Nam quan tâm:

- Đây là hiện tượng gì vậy? Em có đi khám bác sĩ chưa?

Sơn Khương lắc đầu :

- Em thấy chẳng có gì quan trọng cả, nên không cần thiết phải quan tâm đến nó.

Thúy My lý luận:

- Theo chị được biết qua các sách nghiên cứu, thì đây là giác quan thứ sáu của con người. Người nào có giác quan thứ sáu cũng giống như một nhà tiên tri.

- Nghĩa là biết trước điều sắp xảy ra?

- Cũng chưa hẳn vậy. Những gì mà bản thân con người hay lo lắng , quan tâm thì thường dễ thấy.

- Chị nói vậy...

Sơn Khương sầm mặt:

- Em không hề lo lắng quan tâm cho ai , nhất là những người không biết điều và khó ưa. Thúy My nghiêng đầu:

- Ai không biết điều và khó ưa vậy?

Sơn Khương quay mặt:

- Thì những người nào không biết điều khó ưa ấy.

Mộ Nam cản ngăn:

- Đừng chọc ghẹo Sơn Khương nữa, mà hãy hỏi xem cô bé có giúp được gì cho chúng ta không?

Trí Nguyên nghiêm mặt :

- Vậy chuyện ở vũ trường “MNC”, cô có biết ai là nhân vật chính không ?

- Không.

- Sao trả lời nhanh thế ?

- Không biết thì nói không biết. Tôi nhanh lẹ và gọn gàng lắm, cũng không giả dối. Với lại, đâu phải chuyện gì tôi cũng thấy, biết hết. Nếu không, tôi đâu cần phải đi làm.

Sơn Khương bước xa ba người một chút, đôi mắt nhìn vào khoảng không im lặng và bất động. Lát sau cô mới nói :

- Thứ hai tới đây, tôi muốn tham gia vào công việc ở nhà hàng khách sạn Tây Đô.

Trí Nguyên phản đối :

- Không được, cô có công việc ở An Nguyên rồi.

Sơn Khương bướng bỉnh :

- Tôi muốn tham gia thì sao? Công việc ở An Nguyên chưa cần thiết lắm đâu.

- Nhưng đây là lệnh.

- O! Tôi vẫn chưa chính thức làm việc mà.

Mộ Nam khều bạn:

- Cho Sơn Khương tham gia đi, biết đâu cô bé có ý kiến gì hay thì sao.

- Tao ...

Sơn Khương hồi thúc:

- Ông quyết định nhanh đi, tôi không có thời gian nhiều đâu.

Trí Nguyên nhượng bộ:

- Thôi được.

Sơn Khương giơ tay:

- Như vậy đủ rồi. Bây giờ tôi có công việc phải làm. Chiều , tôi trở lại thăm bác Dũng sau chào nhé. Bye chị My.

Trí Nguyên hỏi:

- Vậy là sao?

Mộ Nam nhún vai:

- Thì người ta có công việc nên đi trước. - Anh nhìn đồng hồ - Tao cũng phải trở về công ty đây, mày ở lại hay đi cùng với tao?

- Tao còn một số công việc phải giải quyết, để Thúy My ở lại với ba tao được rồi.

Xong việc, tao vào ngay.

Trí Nguyên vỗ vai em gái:

- Trong ba nhé, anh đi đây.

Mộ Nam vẫy tay:

- Chào em.

- Chào anh.

Đẩy Sơn Khương đến trước cánh cửa đang đóng kín, Thúy My nói:

- Em vào đi, chị Nguyệt My đang đợi em ở trong ấy.

Thúy My quay lưng ra phòng chờ đợi. Chưa được bao lâu, cô thấy Sơn Khương lững thững đi ra.

- Thế nào ?

Sơn Khương lắc đầu, nhưng không nói. Thúy My nắm tay cô bé, kéo ngồi xuống với mình.

- Em đã thấy gì nữa ?

Sơn Khương mở lời khó khăn:

- Em chưa vào gặp chị My.

- Sao vậy ?

- Em ... em thấy sợ quá.

Thúy My trấn an:

- Nguyệt My chỉ là bác sĩ tâm lý. Cô ấy sẽ giúp em xác định lại giác quan thứ sáu để em khỏi hoang mang nữa.

- Nhưng...

- Nghe lời chị đi. Nguyệt My là bạn của anh hai , chị ấy không đáng sợ đâu.

Thúy My vuốt tóc cô bé:

- Em đã soi gương chưa ? Chỉ mới mấy ngày sống trong hoang mang , mơ hồ không rõ ràng, em đã tiêu tụy đi nhiều rồi đấy. Nếu kéo dài tình trạng như thế này, em không còn tỉnh táo nữa đâu. Nè! Lúc đi công việc, ba em đã gọi em cho ba chị. Nếu em không nghe lời, đến lúc ba em về , ông sẽ trách ba chị là không chăm sóc cho em đó.

- Em không muốn làm phiền mọi người. - Để bệnh nặng , lúc đó phiền hơn.

Thúy My ôm vai cô bé, dỗ dành:

- Chị đưa em đến đó. Cứ bình thường và tiếp chuyện với chị My thôi.

Vừa đi, Thúy My vừa nói:

- Em cần phải tỉnh táo để giúp anh hai chị giải quyết vấn đề của khách sạn Tây Đô nữa.

Đến trước cửa phòng lúc này. Thúy My khuyến khích.

- Em gõ cửa đi.

Sơn Khương thu hết can đảm:

Cốc ...Cốc ...Cốc ...

- ...

Cốc ...Cốc ...Cốc ...

Sơn Khương nhìn Thúy My:

- Chị ấy không có trong phòng.

- Sao kỳ lạ thế ?

Thúy My định gõ thêm một lần nữa thì có tiếng nói sau lưng:

- Hai người đến rồi à ?

Thúy My mừng rỡ:

- Chị My! span>

- Xin lỗi để hai người phải chờ , tôi mới vừa ra ngoài gặp Trí Nguyên.

Thúy My trợn mắt:

- Anh hai của em ?

- Ủ. Trí Nguyên hẹn gặp tôi vì muốn biết về tình hình hiện tại của Sơn Khương. Nhưng tôi không thể nói gì được vì chưa tiếp xúc với cô bé.

Nguyệt My bẹo má Sơn Khương:

- Sơn Khương đây phải không ?

- Dạ.

- Xinh đẹp lắm. Xem ra anh Nguyên quan tâm đến em nhiều đấy.

Nguyệt My đẩy cửa:

- Hai người vào đi.

Thúy My ngáp ngừng:

- Em vào luôn được sao ?

- Có gì đâu. Cô ngồi xem được mà.

Đợi Thúy My và Sơn Khương bước hẳn vào trong , Nguyệt My chỉ vào cái ghế trước bàn làm việc:

- Sơn Khương ngồi đây đi, còn Thúy My ngồi ở ghế xa lông nhé.

Cô đến tủ lạnh lấy hai ly nước. Trao cho Sơn Khương một ly nước, Nguyệt My nói:

- Em uống đi, đừng căng thẳng. Hãy thả lỏng mình, không có gì phải sợ hết. Chị không giống như những vị bác sĩ khác đâu.

Chờ cho Sơn Khương đặt ly nước xuống bàn, Nguyệt My mới bắt đầu câu chuyện:

- Em đang làm gì ?
- Hiện tại làm công việc trợ lý cho tổng giám đốc công ty An Nguyên.
- Thế công việc có làm em căng thẳng không ?

Sơn Khương lắc đầu:

- Không.
- Không căng thẳng cũng không do sức ép, vậy những hình ảnh mà em nhìn thấy , xuất hiện từ lúc nào ?
- Khoảng hai tháng gần đây thôi. Nhưng ba ngày nay em không thấy rõ như lúc trước mà nó mơ hồ, đứt đoạn làm em hoang mang. span>
- Những hình ảnh ấy là gì ?

Sơn Khương nhíu mày:

- Chẳng hạn như những trận đánh nhau hay cảnh chết chóc, máu me..
- Cô bé ôm lấy đầu :
- Ghê sợ lắm!

Nguyệt My hỏi dồn:

- Em đã thấy ai trong những hình ảnh ấy ?

Sơn Khương gập người:

- Em không biết.

Nhìn Sơn Khương trong cơn khủng hoảng, Thúy My không khỏi xót xa. Cô hỏi Nguyệt My:

- Con bé có sao không ?
- Có lẽ Sơn Khương sợ hãi khi thấy lại cái gì kinh khủng đó thôi.

Nguyệt My đỡ Sơn Khương ngồi xuống ghế, cô đỡ dành như một đứa trẻ:

- Nào! Thả lỏng người ra, và nhắm mắt lại đi. Đừng nghĩ lung tung , hãy để cho tâm hồn mình thanh thản.
- Sơn Khương làm như lời Nguyệt My nói. Cô ngã ra ghế với tư thế nằm ngủ.
- Em thấy sao ?

- Thoải mái hơn lúc này.
- Được rồi, cứ như vậy nhé, em sẽ có một giấc mơ đẹp.

Nguyệt My để cho Sơn Khương ngồi đó, cô sang ngồi với Thúy My.

- Cô đừng lo lắng , cô bé không sao đâu.
- Tôi vẫn biết , nhưng tôi không thể tự trấn an mình. Chị thấy đấy , mới chỉ mấy ngày thôi mà Sơn Khương gầy đi thấy rõ.
- Anh Nguyên cũng nói như cô. Anh ấy lo lắng cho sức khỏe của Sơn Khương. Xin lỗi , tôi hơi tò mò. Sơn Khương có phải là người yêu của anh cô không ?
- Biết nói thế nào với chị đây. Sơn Khương với anh hai tôi như hai thái cực , gặp nhau là gây nhau, không ai nhường ai cả. Nhưng trong những cái căng thẳng ấy, hình như họ dành cho nhau, vắng nhau là lo lắng.
- Vậy họ đã gặp nhau trong trường hợp nào ? Thúy My cười:
- Anh hai tôi chạy xe đung Sơn Khương. span>

- Đúng là duyên nợ.

- Gần đây trong công việc , họ có tranh cãi nhau không ? - Có, nhưng không căng thẳng lắm.

Thúy My bộc bạch:

- Trước khi rơi vào khủng hoảng, Sơn Khương vẫn bình thường , vui vẻ, cười đùa. Cô bé còn cứu nguy cho anh hai tôi hai lần.

Nguyệt My cau mày:

- Cô nói rõ hơn xem.

- Tôi ...

- Cô không nói làm sao tôi giúp được Sơn Khương đây ?

- Thôi được. Chị còn nhớ bài báo viết về vụ án ở vũ trường “MNC” không ? Đêm ấy , anh hai tôi , Thái Hoàng, Mộ Nam cũng có mặt ở đó. Nếu không nhờ Sơn Khương thấy được tình huống sự việc thì rắc rối rồi.

- Đây không phải là ảo giác , cũng không bị căng thẳng , đó là do giác quan thứ sáu của Sơn Khương.

- Nếu đúng như thế thì tại sao cô bé lại bị khủng hoảng ?

- Có lẽ do suy nghĩ và liên tưởng nhiều và cũng có lúc ảo giác làm cho khủng hoảng nữa.

- Thế bây giờ phải làm sao đây ?

- Cứ bình thường , đừng ép đừng làm cô bé hoảng loạn. Từ từ Sơn Khương sẽ không có gì đâu.

Thúy My thở nhẹ:

- Hy vọng không có gì. Ba tôi còn chưa hết bệnh , tôi không muốn ông ấy thêm lo lắng.

- Người có giác quan thứ sáu thường hay biết trước những điều sắp xảy ra, nhất là đối với người quen biết. Tôi nghĩ chuyện tình yêu của họ cũng rất là khó khăn.

- Vậy ...

- Nói thì dễ nói vậy, nhưng với Sơn Khương chắc không hề gì đâu.

Hai người đồng quay nhìn Sơn Khương nhưng mỗi người một tâm trạng.

Nguyệt My đoán không lầm thì Sơn Khương đang là đối tượng của gia đình họ Lâm , mà người ưng ý nhất là Lâm Trí Dũng và Lâm Thúy My. Còn Lâm Trí Nguyên , theo cách nói chuyện thì anh ta không mấy ưa gì Sơn Khương.

Nhưng có lẽ do công việc đang cần một người thông minh như Sơn Khương , nên Trí Nguyên mới tỏ ra quan tâm.

Không được. Nếu Sơn Khương thật sự biết trước những gì sắp xảy ra thì chuyện Tân Nam Hoa là một nhà hàng khách sạn trá hình thì sớm muộn gì cũng bị bẽ. Tới chừng đó, cả Tiến Dũng và cô đều không yên thân.

Xin lỗi nghe Sơn Khương, nếu em không phải là người đang làm việc cho An Nguyên thì em vô can, đằng này em lại là một con người đặc biệt nhất. Để bảo vệ cho Tân Nam Hoa, tôi buộc lòng phải có lỗi với em.

Sơn Khương! Đừng trách tôi. Phải chi em không thông minh, không tài giỏi thì tôi đâu để ý em làm gì. Có trách là trách những người đã đưa em vào không đúng chỗ.

Nguyệt My che miệng ngáp. Lại đến nữa rồi, ngay giờ phút này thật không hay tí nào.

Cô đứng lên vỗ nhẹ vào tay Thúy My:

- Cô ngồi đây nghe, tôi vào toilet một chút.

- Chị cứ tự nhiên.

Ngồi kế bên, Thúy My hoàn toàn không nghi ngờ gì hành động , cử chỉ của Nguyệt My, vì cô tin tưởng bạn anh mình như tin tưởng chính anh mình vậy.

Nhưng Sơn Khương thì biết hết. Thì ra cô bác sĩ tâm lý mà Trí Nguyên mới giới thiệu tới là đồng bạn của Quang Tiến Dũng. Nguyệt My mở văn phòng riêng chỉ để che mắt thiên hạ thôi.

Hứ! Các người đừng hòng qua mặt ai chứ không qua mặt được nhỏ này đâu. Muốn tạo thêm tội lỗi để lập công với quỷ dữ à ? Sơn Khương này không bao giờ cho các người toại nguyện.

Đôi mắt giác quan của Sơn Khương bắt đầu di chuyển theo chân Nguyệt My.

Không bỏ sót một hành động nào Sơn Khương hơi giật mình:

- Chị ấy là con nghiện ư ? Không thể, không thể như thế được.

Vài phút sau, khi đã thỏa mãn được cơn ghiền của mình, Nguyệt My lấy điện thoại cầm tay ra. Sơn Khương hồi hộp.

- Tiến Dũng à ! Em là Nguyệt My đây.

- ...

- Hôm nay em tiếp xúc một người rất đặc biệt. Cô bé tên là Sơn Khương, còn rất trẻ nhưng cảm giác rất là mạnh. Cô bé có thể thấy được những diễn biến trước khi câu chuyện xảy ra.

- ...

- Cô bé là trợ lý của Lâm Trí Nguyên.

- ...

- À! Do Lâm Trí Nguyên giới thiệu cô bé đến. Hình như cô bé đang hoang mang về chuyện gì đó.

- ...

- Em lo sợ.

- ...

- Loại thuốc làm mất đi cảm giác ấy anh có thể cho người mang đến giúp em không?

- ...

- Bấy mũi trở lên là có tác dụng ?

- ...

- Như vậy nhé. Em cúp máy đây, kéo nhỏ em gái của Trí Nguyên nghi ngờ.

Sơn Khương thấy ghé tởm con người của Nguyệt My. Về bề ngoài thân thiện đột nhiên biến mất.

Cô không lo sợ cho chính cô mà cô lo sợ cho Trí Nguyên nhiều nhất. Có thể Nguyệt My lợi dụng tình bạn mà hủy hoại tất cả của Trí Nguyên.

Phải làm sao đây ? Nói thẳng ra, Trí Nguyên sẽ không bao giờ tin , với lại giữa cô và Trí Nguyên có thân thiện chi đâu. Không chừng anh còn trở ngược lại mắng cô nhiều chuyện nữa. Sơn Khương không dám nghĩ đến những điều tồi tệ nhất.

Sơn Khương cảm thấy đau đau thật sự. Tại vì sao cô cứ phải vướng vào Trí Nguyên thế vậy ? Lo lắng cho anh thì nhiều, ghét anh thì ít. Không lẽ những điều thay đổi ấy đều đến từ trái tim ?

Không thể nào đâu. Co là khắc tinh của anh ta , giữa hai người không thể có chuyện tình cảm trong đó, mãi mãi là không.

Sơn Khương lắc mạnh , những cái lắc đầu ấy lại làm cho Nguyệt My hiểu lầm :

- Em đau đầu lắm à ?

Mở bừng mắt, Sơn Khương quá ghê tởm nhưng cô đã kèm chế được :

- Em không sao. Tại em vừa thoát khỏi một giấc mơ.

Nguyệt My quan tâm :

- Em mơ thấy gì ?

Sơn Khương thay đổi sắc mặt vờ như sợ sệt :

- Em thấy người ta giết hại, tàn nhẫn lẫn nhau vì tiền, danh vọng,. Bọn bè thân là một con dao hai lưỡi.

- Thế ai là những người bạn tàn nhẫn đó ?

- Em không biết, em không thấy rõ.

Nguyệt My thở phào, cô đề nghị :

- Em chích một mũi thuốc khỏe nghe ?

Sơn Khương co người lại , cô hét lên :

- Không, tôi sợ lắm. Chị My ơi !Cứu em ...

Thúy My bật dậy, lao đến bên Sơn Khương :

- Chị đây.

Cô bé òa khóc :

- Có người muốn ăn hiếp em.

Thúy My dỗ dành :

- Không có đâu.

- Có , có mà. Chị đưa em về nhà đi, ở đây có người xấu đấy.

- Ủ, ừ.

Thúy My nghiêm trang nhìn Nguyệt My :

- Tại sao lại như vậy ?

- Tôi nghĩ nên đưa Sơn Khương vào khoa thần kinh, để lâu nguy hiểm lắm.

- Chị muốn nói ...

Sơn Khương níu tay Thúy My :

- Không, không. Đừng nghe lời chị ta, chị ta là người xấu. Chúng ta về nhà mau đi.

- Được.

Nguyệt My cũng thấy lạ lùng về hành động của Sơn Khương. Có lẽ cô bé ở vào tình trạng nặng lắm nên mới nói sảng.

Nhìn vẻ mặt sợ hãi, hoảng loạn của cô bé cho thấy không có gì là giả dối cả. Nếu đúng thế thì cô không phải nhọc công đối phó rồi.

Thúy My dìu Sơn Khương đứng lên :

- Xin phép chị , tôi đưa cô bé về.

- Ủ.

Thúy My dặn dò :

- Chị khoan hãy gọi cho anh hai tôi nhé.

Cô ra dấu cho Sơn Khương như một đứa trẻ :

- Em chào chị My đi.

Sơn Khương ngoan ngoãn :

- Em chào chị ạ.

- Ủ. Về cố gắng giữ gìn sức khỏe nhé.

- Dạ.

Nguyệt My nhìn theo Thúy My và Sơn Khương trong lòng không khỏi băng khuâng. Hình như cô vừa để lòng từ tâm mà không việc không cho phép.

Khi hai người yên vị trên xe, Thúy My Vẫn chưa yên lòng. Trước khi cho xe chạy cô còn quảy ra sau :

- Em thấy trong người thế nào ?

- Không có gì. Em chẳng bệnh hoạn hay hoảng loạn gì hết.

- Thật chứ ?

- Chứ chị không thấy à ? Em vẫn bình thường.

- Vậy...

- Chị muốn biết thật hay giả chứ gì. ? Về nhà chị đi, em kể cho chị nghe.

Xe vừa ngừng lại, Sơn Khương phóng xuống :

- Để em gọi cổng cho.

Sơn Khương xăng xái nhấn chuông, hồi chuông dĩa làm cô thích thú.

Thúy My giờ đây mới để ý, hình như con bé có vẻ vui hơn lúc sáng nhiều. Chuyện gì thế nhỉ ?

Nỗi thắc mắc trong cô càng ngày càng tăng. Lúc thì la hét sợ hãi, lúc thì cứ cười. Chẳng lẽ Sơn Khương ...

Thúy My vội lắc nhanh :

- Không có gì đâu , đó chỉ là suy nghĩ, đừng tự nhát mình.

Tiếng Sơn Khương lanh lảnh :

- Chị My ! Vào nhà đi chớ, để chị Bình đóng cổng nè.

- Ồ.

Thúy My dắt xe vào trong. Chị Bình khóa cổng rồi theo sau :

- Lúc này , cậu hai có về hỏi thăm hai cô.

Nghe thế, Sơn Khương quay ngang :

- Thế ông ta đâu rồi ?

- Mới vừa đi là hai cô về tới.

- Trí Nguyên có nói gì không chị Bình ?

- Không.Cậu Hai chờ cô về sốt ruột.

Sơn Khương lăm bằm :

- Chuyện gì nữa đây ?

Vào tới bậc tam cấp, Thúy My hỏi :

- Ba tôi đâu chị Bình ?

- Ông chủ ở trên lầu.

- Để tôi lên trên ấy. Cảm ơn chị.

Thúy My vừa dứt lời thì nghe tiếng ông Dũng :

- Hai đứa về rồi à ?

- Ba.

- Bác Dũng !

Ông Dũng xuống khỏi cầu thang, tiến về xa lông :

- Hai đứa ngồi đi. Ba muốn biết ngay kết quả.

Thúy My đưa mắt nhìn Sơn Khương :

- Em nói đi.

- Thật ra, cháu thấy vấn đề của cháu chẳng có gì quan trọng. Phải để mọi người bận tâm, lòng cháu áy náy lắm. Nhưng dù sao hôm nay, cháu đã thử được kết quả mà nó có thể giúp ích cho Trí Nguyên.

12. Chương 08

Tờ hứa hôn Chương 08

Ngừng một chút, Sơn Khương nói tiếp :

- Có lẽ mọi người không biết , Nguyệt My chính là đồng bọn của Tiến Dũng.

- Cháu muốn nói Quang Tiến Dũng, Phó giám đốc nhà hàng khách sạn Tân Nam Hoa đó à ? - Thừa vâng. Cháu không biết Nguyệt My đã lợi dụng tình bạn của Trí Nguyên như thế nào, nhưng cháu dám chắc một điều, Nguyệt My là người đã làm cho Tây Đô thừa khách. Theo những điều mà cháu thấy được, Nguyệt My là một con nghiện. Chị ta chơi hàng trắng trong toilet.

Thúy My chồm dậy :

- Lúc nào?

- Em chỉ giả dờ nhắm mắt, giả vờ nói sảng, hoảng loạn chứ thật ra em rất tỉnh táo. Chị còn nhớ đang nói chuyện với chị, Nguyệt My xin vào toilet không ?

- Nhớ.

- Chị ta chẳng những chơi hàng trắng mà còn lấy điện thoại gọi cho đồng bọn.

Nguyệt My muốn chích cái loại thuốc gì đó vào người em đó.

Thúy My chột hiểu :

- Em biết được những dự tính đó nên mới giả hoảng loạn, sợ hãi để thoát , phải không ?

- Chị nói không sai, rất tiếc là em không có cách nào để vạch mặt chị ta. Nhưng hình ảnh em thấy , có nói ra cũng không ai tin. span>

Sơn Khương buông tiếng thở dài :

- Em rất lo cho Trí Nguyên. Nếu ông ấy không biết sớm sự thật về con người của ông ta đều vô nghĩa.

- Tại sao chúng ta không nói cho anh Nguyên biết?

Ông Dũng lắc đầu:

- Không thể được. Trí Nguyên sẽ không bao giờ tin Nguyệt My làm những điều đó. Tình bạn của chúng bao năm ít nhiều cũng gắn bó. Bây giờ chỉ còn cách âm thầm giúp đỡ Trí Nguyên thôi.

- Con thấy không dễ đâu.

- Hiện giờ Nguyệt My tin Sơn Khương hoảng loạn. Vậy cứ theo cách đó mà làm. Còn phần anh hai con để ba nói chuyện. Ba tin anh hai con sẽ không mù quáng.

Ông Dũng không giấu nỗi lo lắng:

- Trí Nguyên có thể không sao, nhưng Sơn Khương dễ bị hại bất cứ lúc nào, cho nên từ giờ trở đi không được lang thang một mình. Đi làm đã có Trí Nguyên, Mộ Nam, Thái Hoàng. Ở nhà muốn ra đường, Thúy My phải đi theo.

Sơn Khương nhăn nhó:

- Như vậy không tốt lắm đâu, gò bó mất tự do lắm.

- Cũng đành chịu thôi. Bao giờ tổ chức kia bị phá, bác mới an tâm. span>

Thúy My bực bội:

- Đang bình thường tự nhiên xuất hiện thêm Tân Nam Hoa làm mọi thứ phải đảo lộn hết trơn. Đã vậy còn làm cho người này, người nọ nghi ngờ lo lắng. Mà Nguyệt My cũng hay thật đó. Ấn cấp được bản đồ hoạt động của nhà hàng khách sạn Tây Đô cũng đâu phải dễ.

Sơn Khương trề môi:

- Chị ấy không có hay. Đầu đuôi là do những người đàn ông đào hoa, đa tình.

- Chị thấy câu chuyện của chúng ta y như một cuốn tiểu thuyết trinh thám vậy.

Sơn Khương băng quơ:

- Em không hiểu nổi tại sao em có thể nhìn thấy được những chuyện sắp xảy ra.

- Đó là giác quan thứ sáu của em thôi.

- Mọi việc điều có cái khó khăn riêng. Không nhìn thấy thì thôi, còn nhìn thấy thì hồi hộp, lo lắng trong lòng nặng nề, chẳng nhẹ nhàng tí nào.

Thúy My nheo mắt : - Biết đâu sau này nhờ vào giác quang đó mà em trở thành người nổi tiếng, được nhiều người biết đến và nể phục thì sao. Vào thờ xa xưa, chỉ có thần tiên mới biết trước được những điều sắp xảy ra. Còn bây giờ, thời đại của thế kỷ mới, có một người như em là hiếm hoi rồi.

- Chị đang cười em đó hả ?

- Đâu có. Chị nói thật lòng mình mà.

- Em không ham tí nào. Là một con người bình thường, giản dị, sống có ích là được rồi.

- Nhưng thượng đế không chiều lòng người.

- Tạo hóa oái oăm là ở chỗ đó.

Ông Dũng trầm ngâm :

- Ta vẫn chưa biết được mục đích tiếp của Nguyệt My và Tiến Dũng để đối phó. Ta không có bằng chứng trong tay thì khó mà gán tội chúng. Chỉ dựa vào lời nói theo giác quan của Sơn Khương thì không ai tin. Ba cũng đang phập phồng cho An Nguyên. - Làm cho Trí Nguyên trắng tay là mục đích của chúng. Mà chẳng những Trí Nguyên thôi, còn rất nhiều doanh nghiệp nổi tiếng khác nữa.

Thúy My cau mày :

- Giữa họ có mối thù gì ư ?

- Không. Quang Tiến Dũng nổi tiếng là một đại ca ngang tàng. Hắn thích chơi ai thì chơi, thù ai thì thù. Ở Ma Cao, hắn là tên anh chị khét tiếng, cho vay nặng lãi, lãi không trả nổi thì chặt tay.

- Thế không có pháp luật trị ư ?

- Luật pháp với hắn nói mà làm gì. Không có cảnh sát nào có thể bước tới hắn cả, vì lúc nào cũng có người chịu tội thay hắn.

- Sao lại ngu ngốc thế ?

- Bởi vậy, không có kẻ ngu ngốc thì đâu có gì để nói. Họ tranh giành nhau để chết thay cho hắn đấy.

Thúy My nóng nảy :

- Không được. Xưa nay tà chưa bao giờ thắng chính. Chị nhất quyết bắt Tiến Dũng ở tù rục rường ! Sơn Khương hợp tác với chị đi.

- Như thế nào ?

- Tìm bằng chứng.

Ông Dũng phản đối: - Không thể được. Chuyện bắt Tiến Dũng là chuyện của cảnh sát, không thể để Sơn Khương mạo hiểm. Người duy nhất để chúng ta tiếp xúc đó là Thủy Linh. Nguyệt My đứng trong hàng ngũ của Tiến Dũng, cô ta rất khôn ngoan.

- Con thấy chẳng có cách nào hơn cả. Thủy Linh đã chia tay với anh hai lâu rồi. Nếu để anh hai gặp Thủy Linh thì ‘mọi chuyện càng tồi tệ hơn.

Sơn Khương xen vào:

- Chúng ta không nên làm gì cả, cứ để mọi việc điều biến theo tự nhiên, Suy nghĩ nhiều quá cũng chẳng tìm ra cách nào đâu. Đối phó với Tiến Dũng là chuyện của những người có tham quyền. Còn chúng ta, việc cần làm là bảo vệ lợi ích của công ty và lợi ích của những người làm việc trong công ty chúng ta.

Ông Dũng gật gù:

- Một suy nghĩ sáng suốt. Sơn Khương! Bác không nhìn lầm người, phải không?

Cô bé bẽn lèn:

- Bác đừng khen như thế, không khéo có người ganh tỵ đấy.

- Ai vậy?

Thúy My buột miệng:

- Là Lâm Trí Nguyên đó ba.

-Ồ! Thì ra là vậy.

Thấy ông Dũng và Thúy My tủm tủm cười, Sơn Khương mắc cỡ la lên:

- Chị đừng có khéo tưởng tượng nha.

Thúy My trêu giả:

- Tưởng tượng gì đâu.

- Hớ! Em vẫn ghét Lâm Trí Nguyên mãi mãi.

- Con gái nói ghét là thương. Chị biết con tim em đang phản đối lời của em.

- Chị ...

Ông Dũng ngắt ngang:

- Mặc kệ ai nói gì đi cháu, mình hiểu con tim của mình là được rồi.

Ồi! Lời nói của bác như đang thấu hiểu nỗi lòng của mình.

Thúy My nhướn nhướn mắt:

- Sao hả?

Quê quá, Sơn Khương bỏ đi ra sau. Thật ra , cô đã hành động như thế nào rồi để bác Dũng và chị My nghĩ sai lệch đi đâu.

Cô mà để ý đến Trí Nguyên à ? Có nằm mơ đi. Không giấu được nụ cười, Thúy My nói :

- Ba nên hy vọng nhiều đi.

Khuôn mặt ông Dũng sáng ngời, có ai biết ông nghĩ gì không?

- Sơn Khương à ! Cô mang hợp đồng hôm qua cho tôi xem lại đi.

Trí Nguyên nói vậy, năm phút trôi qua rồi mà Sơn Khương chẳng nhúc nhích chi hết. Trời ơi ! Cô ta bị điếc hay sao vậy ?

Nhìn kìa !Trong giờ làm việc mà mặt mày cứ ngẩn ngơ, tâm hồn để tận đâu. Cô ta định chọc tức mình chắc. Quá lắm rồi.

Trí Nguyên gọi lớn :

- Sơn Khương !

Im lặng.

Trí Nguyên đập mạnh xuống bàn làm Sơn Khương giật mình quay lại :

- Chuyện gì ạ ?

- Cô có nghe tôi nói gì không ?

Cô bé ngẩn ngơ trông rất tội nghiệp.

- Không. - Cô đang ngồi ở đâu thế ?

- Phòng làm việc.

Cách trả lời của Sơn Khương làm Trí Nguyên càng bực tức thêm:

- Cô còn biết rõ đây là phòng làm việc sao ? Tôi trả tiền mướn cô vào đây không phải để ngồi làm thơ.

Lại châm chích. Sơn Khương cau mày:

- Ông nói vậy là ý gì ?

- Cô nhìn lại mình xem , cô đúng tác phong một nhân viên không? Thật tôi không hiểu nổi con người vô tích sự, vô trách nhiệm như cô đã để lại ấn tượng gì mà ba tôi buộc tôi phải nhận cô vào làm việc.

Tự ái trở lên, Sơn Khương nói lớn :

- Vậy bây giờ ông sa thải tôi vẫn còn kịp mà.

- Sa thải cô nói chuyện nghe dễ dàng quá. Công ty không có nguyên tắc à ?

- Tôi nghĩ chẳng có nguyên tắc nào nếu con người không đặt ra.

Trí Nguyên quát :

- Sao cô giỏi lý sự quá vậy ? Cô tưởng công ty này tôi lập ra để chơi à ? Muốn nhận vào thì nhận, muốn đuổi ra thì đuổi sao ?

- Bởi ông đã nói tôi vô tích sự.

- Tôi chưa từng thấy nhân viên nào dám trả treo với ông chủ của mình.

- Ông đã sai mà.

Trí Nguyên quát mắt :

- Tôi sai gì ?

- Ông gọi tôi, tôi không lên tiếng bởi vì tôi đang bận suy nghĩ. Tôi đang suy nghĩ cho công việc đó chứ không phải tôi làm thơ như ông vừa nói. Không hiểu chuyện gì rồi tự nhiên quát mắng tôi. Cho dù tôi làm sai ông cũng phải nói như thế nào, tôi cũng là một con người mà.

Trí Nguyên giơ tay lên trời :

- Í trời ! Cô đang dạy tôi cách nói chuyện đó hả ? Tôi thấy hình như cô không phải là nhân viên của tôi mà là cấp trên của tôi.

Sơn Khương lắc đầu :

- Ông lại sai nữa rồi. Tuy tôi là nhân viên của ông, nhưng tôi vẫn có quyền góp ý mà.

- Được. Vậy này giờ cô đã làm được gì rồi ?

- Rất nhiều thưa ông. Nhưng chẳng lẽ tôi lại kể khai ra. Như vậy chẳng khác nào khoe khoang , tôi không phải loại người đó, bởi tôi không phô trương.

Trí Nguyên không nhịn được phát lên cười. Sơn Khương trừng mắt;

- Ông cười gì chứ ?

- Nói thật nghe, tôi không cười là không được. Cô chẳng quá chừng chẳng đi.

Sơn Khương cãi lại:

- Tôi không có chẳng. Tôi muốn cho ông biết tôi là người vô cùng khiêm tốn.

- Hạ..hạ..hạ..

Trí Nguyên cười đến gáp người..Ồi! Cô bé này, anh không biết phải nói sao nữa.

Con nít thì cô con nít thật đấy, nhưng cũng được việc lắm chứ bộ. Không phải cô bé từng giúp anh nhiều việc đó sao ?

Sơn Khương giận dữ:

- Ông cười đủ chưa? Nụ cười quá nham nhở.

Trí Nguyên nín cười, anh ngẩng cô bé trong lúc giận dữ.

Ừ, tại sao giờ này anh mới phát hiện nhỉ ? Sơn Khương không những xinh đẹp, dễ thương mà còn tài giỏi.

Trí Nguyên công nhận điều đó, và không biết từ bao giờ, hình ảnh bướng bỉnh của Sơn Khương vụt sáng lên trong trí nhớ của anh.

Gây sự với cô bé không phải anh thù ghét gì cô bé, mà vì anh rất thích bản tính mạnh mẽ của Sơn Khương.

Có lẽ từ lâu rồi, từ lúc gặp Sơn Khương ở giữa đường thì hình ảnh các cô gái đẹp trong anh không còn tồn tại.

Thế Sơn Khương có hiểu được điều đó không? Hay cô bé cứ vô tình giẫm đạp lên những gì đang nhức nhối trong anh.

Trí Nguyên đang cố gắng phản kháng lại, bởi anh không thể làm ngơ được nữa với vấn đề hôn nhân của anh.

Ba anh nhắc nhở anh phải làm tròn trách nhiệm , thêm sức khỏe của ông bây giờ không được như trước.

Trí Nguyên ngao ngán. Lại một lần nữa anh không thể toại nguyện theo tình cảm con tim của mình. Anh phải quên, cố quên thôi một hình bóng dễ thương để chấp nhận một cuộc hôn nhân không bao giờ nghĩ tới.

Trí Nguyên cảm thấy thương hại cho chính mình. Tại sao anh không được tự do về tình cảm? Tuân theo sự sắp đặt, anh có quá nhu nhược không?

Sơn Khương ! Tôi bắt đầu có chút tình cảm với em thì cũng là lúc tôi gọi tên em trong giấc mộng. Một tình yêu tôi không thể nói nên lời.

Bực dọc, Sơn Khương dẫn mạnh tập hồ sơ xuống bàn:

- Những thứ ông cần đây.

Trí Nguyên không phản ứng , đôi mắt anh lại xa xôi, Sơn Khương ngạc nhiên:

- Ô! Ông ta sao vậy ? Chẳng lẽ cười nhiều quá bị đứt dây rồi?

Cô lấy tay hờ qua hờ lại trước mắt Trí Nguyên:

- Ô! Ông lên tiếng đi chứ ?

- ...

- Bộ giận tôi à ? Ê!

Trí Nguyên thở dài:

- Tại sao tôi và cô cứ phải gây nhau thế ?

- Ồ ?... Tại vì ông thích gây.

- Không phải. Cả tôi và cô đều mang nặng tính tự ái , không ai chịu nhường ai. - Như thế thì có ảnh hưởng gì ?

Trí Nguyên đứng dậy , khuôn mặt anh hiền từ:

- Tại sao chúng ta không cởi mở với nhau. Niềm vui của người đâu kéo dài mà cứ căng thẳng , cắn đắng nhau.

Sơn Khương mở to mắt:

- Ông thay đổi rồi ư ?

- Tôi không dễ dàng thay đổi đâu. Tự nhiên tôi thấy mình trở nên mệt mỏi với những trận cãi vã vô vị.

Sơn Khương mỉm cười:

- Ông thấy được điều ấy, tôi nghĩ cuộc đời ông sắp kết thúc rồi.

- Có lẽ vậy. Cho nên giờ đây tôi muốn làm những gì mà tôi chưa làm được, kéo không còn kịp.

Đôi mắt nhiều ưu tư của Trí Nguyên làm Sơn Khương băng khuôn. - Tôi có thể giúp gì được cho ông không?

- Cô giúp tôi như vậy là quá đủ rồi , nhưng tôi có một việc muốn nhờ cô đây.

- Ông nói đi.

- Cô đừng cãi cò với tôi nữa nghe.

- Chuyện này ...

- Sao? - Tôi không hiểu được. Nếu như ông không tìm cách gây khó cho tôi thì tôi sẽ không gây.

- OK. Tôi hứa.

- Lời hứa của một người quân tử.

- Vâng.

- Tôi tin ông.

Trí Nguyên hỏi một câu không ăn nhằm vào đâu cả:

- Nếu như sau này tôi có gia đình , cô có còn cộng tác với tôi không?

Sơn Khương khẽ cười:

- Trừ phi ông đuổi tôi.

Ánh mắt Trí Nguyên long lanh sáng.

- Cảm ơn cô.

Sơn Khương trầm nghĩ, cô nghĩ đến thái độ kỳ lạ của Trí Nguyên. Ngày thường đối với cô , ông ta chẳng có một lời nhỏ nhẹ, thế mà hôm nay ... Ánh mắt dịu dàng ẩn chứa có lúc dữ dội.

Thôi chết rồi! Chẳng lẽ Trí Nguyên có tình cảm với mình?

Tin lành hay tin xấu đây?

Sơn Khương hít một hơi dài tự trấn an mình. Không có gì hồi hộp cả, cứ để mọi việc tự nhiên , không phải cô đã từng vì Trí Nguyên sao ? Cô tin đây là sự sắp đặt của thượng đế.

Sơn Khương nghe băng khuâng tâm hồn. Cô mơ một ngày được sánh bước với anh chia sẻ buồn vui cuộc đời, và ngày đó có xa lắm không?

Sơn Khương mỉm cười. Cô nhớ lại ngày biết anh trong một hoàn cảnh thật tức cười. Cô cũng không ngờ cô dữ đến như vậy, thế mà đã để lại ấn tượng.

Nhiều lần cô đã cố tình từ chối sự quan tâm của mình, nhưng cuối cùng lý lẽ cũng không thắng nổi trái tim.

Cô phải cảm ơn cuộc hôn nhân do gia đình sắp đặt hay sao đây? span>

Trí Nguyên đứng dậy. Anh đặt tay lên vai Sơn Khương:

- Nghĩ gì thế ?

- Ồ ...Không có gì.

- Cô còn chối? Nhưng thôi, tôi không ép cô nói ra suy nghĩ của mình.

Sơn Khương cong môi:

- Có gì mà không nói được chứ.

- Vậy thì cô nói đi.

- Tôi đang nghĩ đến vấn đề của Tây Đô trong những ngày tới.

Trí Nguyên nheo mắt:

- Vậy mà tôi cứ tưởng cô nghĩ đến tôi , tiếc thật.

Sơn Khương liếc ngang: - Ông chỉ giỏi yêu đương.

Trí Nguyên hạ giọng:

- Sơn Khương này! Tôi có linh cảm cô là người vợ mà gia đình tôi hứa hôn từ nhỏ.

Sơn Khương giật mình, nhưng cô vội khóa lấp:

- Ông nói bậy gì đó ? Hứ! Đừng thấy tôi nhún nhường rồi muốn nói gì thì nói nghe.

Trí Nguyên xơi lời:

- Không phải thì thôi.

Sơn Khương trở lại bàn làm việc của mình: - Ăn lương thì phải làm việc. Tôi không muốn người ta nói tôi lợi dụng.

Trí Nguyên bước theo Sơn Khương:

- Tôi muốn bàn với cô một vài việc.

- Ngay ở đây à ?

- Ừm.

- Thế thì tôi phải tiếp ông rồi. Mời ông ngồi.

Trí Nguyên chưa kịp ngồi xuống thì điện thoại ở bàn làm việc của anh reo. Anh giờ tay:

- Xin lỗi , tôi nghe điện thoại.

- Xin lỗi tôi nghe điện thoại.

- Ông cứ tự nhiên.

Trí Nguyên trở về bàn làm việc của mình , nhắc ông nghe :

- Alô.

- Tổng giám đốc ! Cô Nguyệt My đang chờ ông ở phòng khách công ty.

- Được rồi. Bảo cô ấy chờ tôi nhé.

- Vâng.

Trí Nguyên gác ống nghe, anh nhanh nhẹn khoác áo vest vào, rồi bước sang phòng Sơn Khương.

- Tôi phải đi ngay đây , sẽ gặp cô sau nhé.

- Vâng.

Sơn Khương nhìn theo Trí Nguyên, lòng chợt buồn.

- Nguyệt My quan trọng hơn cô hay sao ?

Sơn Khương hết hứng thú làm việc. Cô khoanh tay tựa cửa sổ nhìn xuống đường. Dòng người đông đúc làm cho cô thêm tủi. span>

Chợt ánh mắt Sơn Khương dừng lại ở một đôi nam nữ. Họ chở nhau trên chiếc dream sang trọng từ công ty ra. Không ai khác hơn là Trí Nguyên và Nguyệt My , Họ xứng đôi quá.

Sơn Khương xoay vào trong , cô không muốn nhìn. Vẫn biết mục đích của Nguyệt My khi qua lại với Trí Nguyên, nhưng không thể nào cho anh tin. Hình như tình bạn giữa họ thân thiết đến nỗi không thể nào có chút nghi ngờ nhau.

Sơn Khương khe khẽ thở dài. Cô chưa phải là người thân của anh thì làm sao ra mặt đây ? Không được. Cô không thể khoanh tay nhìn anh. Những hình ảnh mà cô đã thấy quá độc ác đã cho cô thêm can đảm.

Trí Nguyên sẽ gặp nguy hiểm.

Sơn Khương lao nhanh đến bên điện thoại , cô ấn số di động của Trí Nguyên :

Sau mấy lần tít, Sơn Khương mới nghe tiếng Trí Nguyên :

- Là tôi đây.

- Có chuyện gì thế ?

Sơn Khương ngập ngừng:

- Ông không còn ở trong công ty ư ?

- Ừ, tôi đang đi trên đường.

- Với Nguyệt My ?

- Phải rồi.

- Ông nghe tôi nói một chút có được không ?

- Được rồi, nhưng không được dài dòng đấy ...

- Tôi sẽ cố gắng vắn tắt. Nơi ông đến có lẽ là rất nguy hiểm, ông tìm cách quay về đi.

Trí Nguyên cau mày:

- Sao cô biết ?
- Linh tính của tôi báo cho tôi biết.
- Lại giác quan thứ sáu chứ gì ? Tôi không tin đâu.

Trí Nguyên tắt máy. Sơn Khương lòng rối lên. Anh ấy không bao giờ tin mình.

Khuôn mặt quỷ dữ của Tiến Dũng hiện ra. Sơn Khương quyết định không bỏ cuộc. Cô chụp lấy máy gọi về cho Thúy My.

- Alô. Chị My! Chị cứu anh Nguyên đi, anh ấy đang gặp nguy hiểm. Nguyệt My đang đi chung với anh ấy. Tiến Dũng có lẽ không dám là gì, nhưng hắn ta chích một mũi thuốc thì cả đời anh Nguyên dễ bị hủy hoại trong tay hắn.

- Thế chị phải làm gì ?
- Bác Dũng sẽ chỉ cách cho chị.
- Chị hiểu rồi.
- Em cúp máy nghe, chờ tin của chị.
- Ừ.

Sơn Khương gác ống nghe , cô nghe lòng mình bứt nặng nề một chút, bởi vì cô tin bác Dũng sẽ gọi được Trí Nguyên quay về.

Trở lại công việc của mình. Sơn Khương như quên cả thời gian. Đến khi nghe được tiếng ồn ào dưới đường lớn , Sơn Khương mới rời khỏi màn hình. Uốn mình cho đỡ mỏi, cau mày nhìn những đèn đường qua khung cửa sổ làm Sơn Khương giật mình.

- Thành phố đã lên đèn rồi ư ?

Vừa lúc ấy, chuông điện thoại reo vang trong không gian yên lặng. Sơn Khương nhìn điện thoại một hồi rồi mới nhắc ống nghe. Cô cũng sợ chứ, sợ tiếng nói mà cô không muốn nghe.

- Alô.
- Chị đây Sơn Khương. Trễ quá rồi sao em còn chưa về ?

Cô bé thở phào:

- Em vừa làm xong công việc, nhưng cũng chuẩn bị về đây.
- Ham thích công việc cũng vừa thôi. Cái quan trọng là sức khỏe , quá sức có người đau lòng đấy.
- Ai quan tâm đến con nhỏ bướng bỉnh như em làm gì chị Oi.
- Vậy ư ? Có người thích đi ngược lại đấy.
- Em có quen không?
- Chẳng những quen , mà còn thân nữa. Thôi, đừng nói nhiều, mau về đi. Mọi người đang chờ cơm em đấy.
- Ấy chết!
- Từ từ thôi. Có người đến đón em.

Sơn Khương ngạc nhiên:

- Ai vậy chị?
- Ra cổng đi rồi biết.

Sơn Khương nhón ra cửa sổ, nhưng cô chẳng thấy gì ngoài những bóng đèn và hàng cây.

Chị My lại gạt mình rồi.

Thu xếp giấy tờ, tắt máy, đóng cửa cẩn thận, Sơn Khương thông thả xuống lầu. Nhà xe chỉ còn lại duy nhất chiếc xe của cô. Sơn Khương thông dong dắt xe ra cổng.

Cái ổ khóa to tướng đập vào mặt. Sơn Khương lẩm bẩm:

- Vậy là chú bảo vệ không biết mình còn ở lại.

Đá chống chân, Sơn Khương chống cằm thở ra:

- Làm sao ra ngoài được mà về nhà được đây?

Còn đang suy nghĩ phải làm cách nào, Sơn Khương chợt nghe tiếng gọi:

- Ê! Sao còn ngồi đó?

Nhìn thấy Trí Nguyên, cô bé xụ mặt:

- Tôi bị nhốt rồi. Ông có chìa khóa không?

- Có, nhưng mà không mang theo.

- Cũng như không.

- Chẳng lẽ cô ngồi đó đến sáng ?

- Biết làm sao hơn. Chú bảo vệ đã không còn nhớ tôi.

- Cô gan thật đó, dám ở lại một mình , bộ muốn lấy điểm với tôi à ?

Sơn Khương bực bội:

- Vì ông nên tôi mới ở lại đây. Đang giờ làm việc bỏ đi chơi với gái, công việc ngập đầu cũng không hay. Ông bóc lột sức lao động của tôi thì đúng hơn, ai thèm lấy điểm với ông chứ.

Trí Nguyên tắt ngay nụ cười:

- Thì ra cô tọc mạch với ba tôi. Cô cũng giỏi lắm đó.

Sơn Khương hất mặt lên:

- Không giỏi gì, nhưng mà ai giỏi hơn không được à.

Trí Nguyên tắt ngay nụ cười:

- Thì ra cô tọc mạch với ba tôi. Cô cũng giỏi lắm đó.

Sơn Khương hất mặt lên:

- Không giỏi gì, nhưng mà ai giỏi hơn không được à.

Trí Nguyên nheo mắt:

- Thế tôi có nên cảm ơn cô không?

- Tôi nghĩ không cần thiết.

- Giác quan thứ sáu của cô sử dụng được đó chứ. Vậy mà Nguyệt My nói với tôi, cô hay bị hoảng loạn và thiếu bình tĩnh.

- Ông tin ư ?

- Khi đối diện với sự thật , tôi mới tin lời cô là đúng. Xin lỗi nghe.

Sơn Khương lo lắng:

- Họ có làm gì ông không?

- Tôi đâu có khờ khạo mà để yên cho họ giở trò.

- Ông không sao, tôi yên tâm rồi.

Trí Nguyên hạ giọng:

- Cô lo cho tôi nhiều lắm, phải không?

Sơn Khương tránh né:

- Không riêng gì tôi mà ba ông, chị Thúy My đều lo cho ông cả.

- Tôi biết rồi.

- Ông còn công việc và cả một trách nhiệm bên người. Hãy cẩn thận và tự bảo vệ mình, họ hại ông không vì thù hận mà vì mục đích cá nhân thôi.

- Có cô bên cạnh, tôi thấy rất yên tâm.

- Đâu phải lúc nào tôi cũng ở bên cạnh ông. Đừng nên ỷ lại vào người khác.

Trí Nguyên cười thầm. Lo cho người ta mà bày đặt chối. Để xem cô tự ái đến bao giờ? Anh nhìn đồng hồ rồi hỏi lớn:

- Cô có về không?

- Về chứ. Nhưng bằng cách nào đây?

Trí Nguyên ra hiệu cho Sơn Khương đến gần:

- Leo rào.

- Không được đâu.

- Không leo rào thì phải ngủ đêm lại đây thôi. Tôi nói trước, ở công ty này lạnh lẽo lắm.

Phản xạ tự nhiên, Sơn Khương ôm lấy vai mình. Cô ngẩn ngừ:

- Còn xe của tôi?

- Để đó, tôi lo cho.

13. Chương 09 - Part 01

Tờ hứa hôn Chương 09

Trí Nguyên khóa xe cẩn thận. Thoạt một cái, anh leo lên cánh cổng vào trong một cách dễ dàng, giống như dân chuyên nghiệp. Anh lấy chìa khóa xe của Sơn Khương rồi dặn dò:

- Cô đứng đây coi chừng xe giùm tôi, tôi mang xe cô vào phòng nhân sự rồi trở ra chở cô về.

- Ông nhanh lên đó.

- Ừ.

Đúng là nhanh thật. Loáng một cái Trí Nguyên chạy trở ra: - Tôi leo ra trước rồi cô theo sau nhé.

Sơn Khương nhìn song sắt một cách khó khăn:

- Tôi ...

- Nhanh lên! Đừng để người ta phát hiện, tưởng chúng ta là trộm thì nguy lắm.

Lại động tác cũ, Trí Nguyên đu người như con sóc. Đặt chân xuống đất, anh ra lệnh:

- Quảng túi xách ra cho tôi.

Sơn Khương y lời làm theo. Trí Nguyên đứng ngoài hướng dẫn. Anh không để ý, nhưng có lẽ người đi đường đã tò mò.

Leo được lên trên rồi, còn xuống là một vấn đề khác. Khoảng cách giữa cánh cổng và mặt đất khá cao làm Sơn Khương rung mình. Cô thật không có can đảm phi thân như Trí Nguyên rồi. Biết Sơn Khương đang sợ. Trí Nguyên động viên.

- Leo xuống đi, tôi đỡ cho.

- Bức tường trơn lắm.

- Không sao đâu.

Sơn Khương nhắm mắt làm liều. Cô thấy thân mình rơi xuống, nhưng không chạm đất mà nằm trong vòng tay của Trí Nguyên. Hơi thở phả vào mặt Sơn Khương nóng bừng.

Trái tim đập liên hồi, cảm giác lạ lùng chợt đến với hai người.

Chợt nhiên Sơn Khương vùng ra. Không đề phòng, cả hai người đều té chổng lên nhau.

Sự gần gũi ấy làm cho Trí Nguyên không kiểm soát được lòng mình. Anh gởi nhẹ nụ hôn lên môi Sơn Khương.

Tê dại, Sơn Khương cứ ngẩn ngơ như một đứa trẻ. Chợt ánh đèn pin chiếu sáng kèm theo tiếng hét :

- Ăn trộm !

Cả hai giật mình, Trí Nguyên vội vàng đỡ Sơn Khương ngồi dậy :

- Ủa! Tổng giám đốc, cô Sơn Khương.

Lấy lại tự nhiên, Trí Nguyên cao giọng:

- Chú đi đâu vậy?

Người bảo vệ công ty trả lời:

- Đói bụng quá nên tôi đi ăn.

- Thế chú có biết trong công ty còn người không?

Người bảo vệ gãi đầu:

- Tôi nghĩ hết giờ làm việc thì ai ở lại làm gì.

- Mấy chiếc xe trong nhà xe, chú không thấy sao?

- Tôi tưởng cô Khương đi với ông, cho nên...

- Nghĩ với tưởng. Nếu tôi không ghé ngang đây thì làm sao cô ấy ra ngoài được chứ? Bây giờ, người ta tưởng chúng tôi là ăn trộm đấy.

Người bảo vệ che miệng:

- Ông leo rào à?

- Còn phải hỏi.

- Vậy cô Khương...

Sơn Khương giấu mặt sau lưng Trí Nguyên. Chỉ chỉ ấy làm người bảo vệ công ty càng thêm hiểu.

- Xin lỗi cô nghe. Nhưng cô như vậy, ông tổng giám đốc mới bộc lộ tình cảm của mình. Tôi thấy hai người xứng đôi lắm đó.

Trí Nguyên trừng mắt:

- Chú còn nói ...

Người bảo vệ cúi đầu :

- Xin lỗi, tôi lại nói sai.

- Chỉ không đúng lúc thôi. Trí Nguyên dắt xe ra và đề máy.

- Lên xe đi Sơn Khương.

Từ đầu chí cuối câu chuyện chẳng nói lấy lời nào, Sơn Khương ức lắm. Cô leo lên xe, quyết định không đụng vào người Trí Nguyên.

Người bảo vệ nói với theo :

- Chúc hai người vui vẻ.

Xe chạy một đoạn. Sơn Khương ầm ứ nhưng không nói thì không được :

- Tại sao ông làm vậy? Ông đùa giỡn với tôi phải không ? Chuyện lúc này, tôi thấy mình giống như một con ngốc :

- Tôi không thấy, mà tôi chỉ thấy em dễ thương thôi.

Tiếng “em” thoát ra từ bờ môi của Trí Nguyên nghe nó ngọt ngào làm sao , nhưng Sơn Khương quyết định trừng trị anh. Cô bắt đầu thút thít khóc.

Nước mắt phụ nữ là Trí Nguyên sợ nhất. Anh năn nỉ:

- Nếu tôi đã làm sai thì cho tôi xin lỗi nhé. Sơn Khương! Em đừng khóc.

Một tay cầm lái , một tay lan tìm bàn tay của Sơn Khương :

- Ngần lần xin lỗi em. Sơn Khương rút tay về , nhưng không được. Cô hét nhỏ:

- Buông ra!

Hai người giằng co , tay lái bắt đầu loạng choạng. Trí Nguyên hù dọa:

- Nếu em không muốn chúng ta bị công an phạt thì ngồi yên đi.

- Anh ăn hiếp tôi. Tôi về méc bác Dũng nè. - Anh không tránh né đâu. Bị đòn vì em cũng tốt mà.

Sơn Khương bậm môi:

- Tôi đã có người rồi, ông làm ơn đừng hoang một chút đi.

Câu nói như gáo nước lạnh xối vào mặt Trí Nguyên. Anh buông tay Sơn Khương ra, khuôn mặt buồn hiu. - Em nói thật chứ ?

- Chuyện ấy ai dám đùa.

Sơn Khương nghe tiếng thở dài như tiếc nuối: - Chúc mừng em.

- Cảm ơn.

Sơn Khương nghiêng đầu:

- Tôi nghe bác Dũng nói ông đã có vợ hứa hôn , nhưng ông thì không chịu.

- Có lẽ tôi phải suy nghĩ lại.

- Vì tôi à ?

- Chưa hẳn.

- Ông tìm được hạnh phúc cho đời mình , tôi thành thật chúc mừng.

Rồi hai người không nói với nhau lời nào cho đến lúc về nhà.

Sơn Khương biết Trí Nguyên thất vọng lắm, nhưng cô không thể làm gì khác hơn trong lúc này.

Bia khai ra lon nào, Trí Nguyên ngửa cổ uống cạn lon đó. Uống để giải sầu, uống để quên buồn, quên đi tình yêu vừa chớm nở đã vội đau.

Trí Nguyên mặc kệ hai thằng bạn thân ngơ ngác và người chung quanh tò mò. Anh không cần biết ngày mai như thế nào, tương lai ra sao? Chỉ biết hiện tại anh đang thất vọng và đầy ê chề.

Lâm Trí Nguyên này đã từng yêu, nhưng chưa ái dám từ chối tình yêu của anh thế này mà.

Vũ Sơn Khương là gì chứ? Cô ta chỉ là một cô bé đồng đánh, bướng bỉnh và giỏi gây sự thôi. Thế mà cô ta đã từ chối sự quan tâm của anh, làm cho anh bẽ bàng và cay đắng.

Lúc trước, anh chia tay với Thủy Linh cũng đau đầu đón như vậy. Phải chăng sự khổ đau hôm nay là những gì anh phải trả cho những gì anh đã gây ra ngày hôm qua?

Đáng đời ày lắm Trí Nguyên ạ, Vì một con bé mà hai ngày nay mày đã sống dở, chết dở, còn gì đâu bản năng của một thằng đàn ông. Uống và cứ uống, Trí Nguyên không biết là mình đã uống bao nhiêu. Nhưng tại sao không say nhỉ? Càng uống lại càng nhớ rất rõ. Nhớ rõ nụ cười, ánh mắt, khuôn mặt ngây thơ và những lúc đầy lo lắng.

Trí Nguyên vẫn không hiểu, Sơn Khương quan tâm cho anh đến như vậy, tại sao cô không hề có chút cảm tình với anh, hay vì con tim có lý lẽ của riêng nó?

Anh chưa chất, đời có lắm kẻ khổ vì yêu. Anh rơi vào trường hợp đó có gì là lạ, nhưng mà anh không buông xuôi tương lai đâu. Anh vẫn làm việc, vẫn là một người chủ công bằng, thông minh và tốt bụng.

Anh nghĩ cái gì rồi cũng qua, thời gian là liều thuốc tốt nhất để xoa dịu vết thương lòng. Trí Nguyên cũng không dám, anh sẽ quên tình yêu kia một cách dễ dàng, nhưng anh rất chân thành chúc phúc cho Sơn Khương trong mối tình đẹp.

Ở nhà, ba anh, cả Thúy Mỹ nữa, họ sẽ nghĩ gì về anh? Con tim anh quả thật là lộn xộn.

Lon bia tiếp theo được khai ra, chưa kịp đưa lên miệng thì bị một bàn tay chặn lại.

- Đủ rồi. Bộ muốn chết hay sao ha? Mày có biết mày uống bao nhiêu rồi chưa? Ngừng lại đi.

Trí Nguyên gỡ tay bạn:

- Tao uống chưa đã. Mày đừng cản tao.

- Bao nhiêu mới đã? Thất tình thôi mà, có gì lớn lao đâu. - Mày nói bậy rồi đó Mộ Nam, tao không phải thất tình.

Mộ Nam hỏi lại:

- Không phải thất tình?

- Ủ. Tao chỉ đang buồn một người thôi.

Thái Hoàng cười lớn:

- Mày nghe chưa? Buồn một người đó. Tao nghĩ nên đưa hấn về đi, không còn biết gì nữa rồi. - Ai nói?

Trí Nguyên vung tay:

- Tao chưa say, tao còn biết chỗ tao ngồi là ở đâu và trước mặt tao là thằng nào kia. Cho mày biết nghe Thái Hoàng lúc tao buồn, càng uống càng tỉnh. Nhưng bây giờ không uống nữa, tao muốn nói chuyện chơi với tụi bây.

- OK. Trước khi bắt đầu câu chuyện, tao gọi ày một ly chanh nóng.

- Để giải rượu à? Không cần thiết đâu. Chúng ta là đàn ông, đã bước vào những chỗ này thì đừng phiền phức như con gái.

- Được. Mày có bao nhiêu tâm sự cứ trút ra, tao và Mộ Nam sẵn sàng chia sẻ.

- Cảm ơn.

Thái Hoàng vỗ vai bạn:

- Bạn bè đừng nên khách sáo.

Trí Nguyên gục đầu vào hai tay, anh có vẻ suy nghĩ rồi ngẩng đầu lên thở dài:

- Tao không biết bắt đầu từ đâu nữa.

- Thì từ đâu.

- Dài dòng lắm , tụi bây nghe hai ngày chưa hết.

Chợt đôi mắt Trí Nguyên chạm phải màn hình lớn. Anh chỉ:

- Có Karaoke kìa.

- Muốn hát phải đăng ký.

Trí Nguyên khều Mộ Nam:

- Đăng ký cho tao bài “Tình đơn côi ”

- Bộ làm thiệt hử?

- Ủ tao đâu có nói chơi.

Mộ Nam đưa mắt nhìn Thái Hoàng. Anh bắt gặp cái gật đầu đồng ý :

- Không sao đâu. Hôm nay chúng ta được dịp thưởng thức giọng hát của nó.

Mộ Nam e ngại:

- Hát hay thì tao không nói, còn ồm ồm ... tao không biết trốn đâu à.

Thái Hoàng cười:

- Thì như nghe thùng thiếc đánh thôi. Mà đăng ký đi , bảo đảm không bẽ mặt đâu.

- Đúng là có hứng.

Mộ Nam đi rồi Thái Hoàng bắt gặp nét ưu tư trên mặt bạn. Anh quan tâm:

- Mà đang đau đầu không chỉ chuyện của Tiến Dũng , phải không? - Ủ. Tụi Tây Đô đã trở lại hoạt động bình thường , nhưng tao vẫn không thôi lo. Tao sợ Tiến Dũng cho người đối phó với Sơn Khương.

- Không phải Nguyệt My đã từng xác nhận Sơn Khương không thể cảm nhận được gì nữa khi ở tình trạng hoảng loạn sao ?

- Đúng. Bọn chúng cũng là một cáo già. Chúng sẽ sớm phát hiện Sơn Khương đóng kịch. Vì những sáng kiến mới độc đáo của Tây Đô không ai có thể nghĩ ra ngoại trừ Sơn Khương.

Thái Hoàng bực dọc:

- Hắn càng ngày càng lộng hành , mà phát luật thì không làm gì được.

- Nói sai rồi. Những người thi hành luật chưa đủ bằng chứng để kiện hắn ra tòa đấy thôi. Chứ luật pháp lúc nào cũng công bằng cả.

- Hàng loạt vụ án hắn gây ra còn không đủ hay sao ?

- Đó là cách nói của mày, mọi việc đều do đàn em nó làm.

- Dưới sự điều khiển của hắn chứ gì ?

- Và ta đang là mục tiêu của hắn. Tiến Dũng thật là một con người kỳ lạ. Hắn không bao giờ hài lòng khi người khác giàu hơn hắn.

- Đến ngày hắn sa lưới, còn biết bao người là nạn nhân nữa?

- Trong đó có Sơn Khương. Cho nên tao muốn bàn với mày và Mộ Nam bảo vệ Sơn Khương.

- Bằng cách nào?

Trí Nguyên để ngón tay lên miệng:

- Từ từ đã. Im lặng mà nghe nào.

Trên kia là tiếng người dẫn chương trình:

- Sau đây là nhạc phẩm “Tình đơn côi” được thể hiện qua giọng hát của ông Lâm Trí Nguyên.

Cả quán bar nhộn nhịp hẳn lên, từng đợt vỗ tay động viên khích lệ. Mộ Nam đến bên bạn:

- Đi lên được không?

- Chuyện nhỏ.

Trí Nguyên đứng lên đi một cách bình thường, vững tin. Có ai ngờ anh đã uống mười mấy lon bia.

Trí Nguyên đi giữa ánh mắt ngưỡng mộ của bao cô gái đã từng biết anh. Nhiều tiếng xì xầm nghe rõ :

- Tổng giám đốc công ty An Nguyên đấy.

- Vừa tài giỏi vừa đẹp trai, đặc biệt vẫn còn đang độc thân.

- Ai mà được anh ta chọn chắc là hạnh phúc lắm.

- Còn phải nói.

- Ông ta còn là đối thủ đáng gờm của Tân Nam Hoa.

- Vậy sao?

- Thủy Linh, người của Tân Nam Hoa cũng là một thời dưới bóng mà Trí Nguyên thì chẳng một lần ghé mắt. Gần đây, thấy ông ta thường đi chung với Nguyệt My.

- Trí Nguyên chọn cô ta à ?

- Không phải. Nghe nói đối tượng của ông ta là một cô bé rất dễ thương ...

Thái Hoàng tùm tùm:

- Trí Nguyên thật là nổi tiếng.

Cả gian phòng đều im lặng , ai ai cũng hồi hộp lắng nghe.

Tiếng nhạc dạo đầu, nhìn Trí Nguyên như một ca sĩ chuyên nghiệp. Dáng anh đồ, cao lớn và vững tin.

”Đã có nhiều lúc tôi nhìn lại

Cuộc tình đó lúc bóng em đã xa rồi.

Thế giới có biết bao người yêu nhau suốt đời,

Cớ sao số kiếp tôi quá hiu quạnh.

Vẫn mãi dẫn bước trên đường đời,

Dù tình yêu cho quanh tôi giữa đâu vui.

Thế giới có mấy ai được vui trong ái tình,

Thế nên chẳng thấy tôi quá đơn lạnh.

Lúc biết yêu đã xa người,

Lúc trái ngang đã dâng trào,

Hương hoa yêu đương nào không mang theo trái đắng

Vì tôi yêu đây giữa đơn côi.
Tìm trong nhân thế để nắm lấy bao tình yêu,
Để vẫn thấy ta được yêu, hơi linh hồn tha hương.
Tình yêu đó lúc trống vắng, khi cuộc vui quay lưng,
Đắm đuối khi đổi thay như hằn lên vết thương ...”

14. Chương 09 - Part 02

Bài hát đã dứt nhưng dư âm vẫn còn. Cả khán phòng sôi động hẳn lên , nhiều cô gái đã rút những cánh hoa trong bình của quán chạy lên tặng Trí Nguyên. Thậm chí có nàng mạnh dạn hôn lên má anh trong tiếng vỗ tay khuyến khích tán thưởng. Rồi một hai ánh chớp xuất hiện. Họ chụp hình đây. Trí Nguyên đứng đấy nụ cười anh rạng rỡ. span>

Một lúc sau, Trí Nguyên mới rời khỏi được sân khấu nhỏ của quán bar về chỗ của mình, trên tay anh vô số loại hoa.

Như thể còn chưa chịu buông tha , họ yêu cầu Trí Nguyên hát tiếp.

Nú kéo làm Trí Nguyên từ chối cũng không xong. Lúc này anh hát theo sự nổi hứng thôi mà. Bây giờ bảo hát nữa, không thể nào đâu.

Không nỡ để bạn khó xử, Mộ Nam giải vây:

- Xin lỗi quý vị nghe, bạn tôi khá mệt rồi.

Lời từ chối vô cùng tế nhị , mọi người không còn nú kéo nữa, Trí Nguyên thở phào:

- Cảm ơn nghe.

Thái Hoàng đưa ly nước chanh cho bạn : - Uống đi.

Hớp một ngụm, Trí Nguyên la lên:

- Sao chua thế ?

- Chanh thì làm sao không chua cho được. Tao chỉ muốn mày tỉnh táo một chút thôi đừng quậy nữa, bộ muốn làm người nổi tiếng sao ? span>

Kéo lấy bạn lại gần mình:

- Làm bạn với mày bao nhiêu năm, tao không ngờ mày có giọng hát hay đến chết người như vậy.

Anh nói nhỏ:

- Khoe khoang như thế đủ rồi , có người của Tiến Dũng đây.

Trí Nguyên ngẩng đầu lên, nhưng bị Mộ Nam kéo lại :

- Ngồi yên đi, Thủy Linh đang nhìn mày đấy.

Thái Hoàng cầm ly bia lên, đánh trống lảng:

- Có cần rời khỏi đây không ?

- Không cần. Cứ tự nhiên ăn uống, đừng để ý đến bọn chúng:

Trí Nguyên vỗ vai bạn:

- Tao sợ à?

Mộ Nam giật mình hét nhỏ:

- Mày làm gì thế?

- Uống tay đôi với tao nè.

Thái Hoàng thở nhẹ:

- Tao tưởng mày sắp sửa lên cơn.

Ba lon bia chạm vào nhau:

- Dzô! Xóa tan buồn phiền, gặt hái được nhiều thành công.

- Được. Lúc này tao cũng đã thấy rồi. Các fan hâm mộ đa số là phụ nữ. Họ yêu thích mày vì mày giàu có đẹp trai chứ họ không quan tâm lắm đến tiếng hát của mày.

- Vậy sao? Nhưng họ cũng yêu thích tao còn hơn có người không biết yêu thích, tâm hồn chai lạnh.

Thái Hoàng ngạc nhiên:

- Mày nói ai không biết yêu thích ? Chứ tao thấy ai cũng yêu thích mày cả chỉ có mày bắt cần với người ta thôi.

Trí Nguyên nhếch môi:

- Tụi bây không biết đâu. Trong đời tao thấy lần này mình thất bại nhất. Không biết giữ lấy trái tim mình để nó đi hoang rồi đau đớn khi nghe nói hoa đã có chủ.

Mộ Nam bật cười:

- Thì ra mày đang rơi vào cái vòng lẩn quẩn của tình yêu. Lần đầu tiên tao cũng nghe Lâm Trí Nguyên bị thất tình. Chuyện khó tin mà có thật.

Trí Nguyên quạo quạo:

- Vui lắm sao mà cười ?

- Vui chứ. Vui vì được dịp chứng kiến khuôn mặt thất bại của mày.

- Thằng bạn trời đánh.

Mộ Nam vẫn chưa dứt cười, anh nghiêng đầu:

- Cô gái nào mà cao tay ần quá vậy?

- Mày biết để làm gì ?

- Thì để chúc mừng cô ấy vì đã sáng suốt từ chối mày.

- Mày...

Thái Hoàng cản ngăn:

- Đừng chọc ghẹo nó nữa, Mộ Nam.

Mộ Nam nhịp nhịp chân:

- Ủ, không chọc thì không chọc.

Anh đốt ỳnh điều thuốc , Mộ Nam nhìn bạn qua làn khói.

Ai nói anh không biết Trí Nguyên tương tự ai? Nhưng thôi, chuyện của người nào thì người đó biết, chen vào làm gì đó không phải là điều tế nhị. Con người mà, dù có cứng rắn , sắt thép đến đâu cũng bị đánh đổ bởi tình cảm. Huống chi người con gái ấy luôn để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng Trí Nguyên.

Ban đầu là chuyện đụng xe, Trí Nguyên bị giữ điện thoại vì không có tiền bồi thường.

Lần thứ hai nhờ cô gái ấy, Trí Nguyên xa được Thủy Linh. Nếu không bây giờ chẳng biết Trí Nguyên ra sao bởi những lời mật ngọt đầy tà ma.

Lần thứ ba xin việc, ai đòi nhân viên bắt buộc tổng giám đốc phỏng vấn. Để rồi Trí Nguyên phải nhân cô trợ lý ngang tàng ấy trong trường hợp ép buộc. Nhưng có ai ngờ đâu cô trợ lý ấy lại rất được việc. Chỉ cần

trong một thời gian ngắn mà mọi khó khăn của nhà hàng khách sạn Tây Đô đều được giải quyết. Nay đã đi vào hoạt động , khách du lịch đến ở ngày một đông.

Như vậy đấy, bảo sao Trí Nguyên không phải lòng cho được.

Mộ Nam không tin cô trợ lý của Trí Nguyên là hoa đã có chủ. Phải chăng cô ta muốn hành hạ Trí Nguyên xem tim anh có phải là trái tim chân thành, thủy chung hay là con tim đa tình.

Nếu đúng như lời suy đoán của anh thì đáng đời cho Trí Nguyên lắm. Ai bao anh yêu lung tung làm chi. Nhưng như vậy cũng tốt ầu đó là sự trải nghiệm của tình cảm.

Anh ủng hộ cuộc tình của họ chứ, vì cô trợ lý kia đâu có xa lạ gì với anh. Vũ Sơn Khương, người con gái đã được gia đình họ Lâm chọn làm con dâu từ lâu.

Đáng lý ra Trí Nguyên và Sơn Khương đã bước vào cuộc hôn nhân định trước của hai gia đình, nhưng để có được một cuộc hôn nhân như ý muốn, Sơn Khương tạm gác lại tư ái của một người con gái để đi tìm một tình yêu chân thành, một trái tim yêu thương.

Gần được như ý muốn rồi đó , Sơn Khương có vui không? Còn Trí Nguyên thì sao khi biết được sự thật Sơn Khương chính là người vợ hứa hôn của mình?

Có lẽ cái ngày vui ấy không còn xa nữa, những áng mây đen kia vẫn còn chưa trôi hết. Ngày nào Quang Tiến Dũng và đồng bọn còn chưa bị luật pháp trừng trị, thì ngày đó Trí Nguyên và Sơn Khương vẫn còn bị đe dọa.

Họ không thù oán gì, nhưng Trí Nguyên và Sơn Khương đều là mục đích cho Tiến Dũng tìm đến. Bọn chúng sẵn lòng những người hàng đầu ở thương trường và những người có chất xám cao nhất để làm công cụ phát triển tiền và đó là chỗ chung. Hiện tại, bọn anh lo nhất là Sơn Khương, vì cô bé có thể bị bắt cóc bất cứ lúc nào. Kế hoạch bảo vệ không phải là không có, nhưng đâu phải lúc nào cũng theo sát bên Sơn Khương.

Bây giờ đi đâu cũng nhìn thấy người của hắn, bọn anh không rõ cũng phải sợ đấy.

Trí Nguyên đá mạnh vào chân anh:

- Ê! Á khẩu rồi hả?

Mộ Nam rời khỏi dòng suy nghĩ:

- Tao không thích nói nữa.

- Bộ không thích cũng được sao? Mà đang nghĩ gì ,nói tao nghe?

- Vũ Sơn Khương.

- Cái gì?

- Tao đang nghĩ về cô trợ lý thông minh, năng động , giàu tình thương ấy.

- Tốt đẹp chứ?

Mộ Nam nhún vai:

- Ít ra tao cũng có can đảm đối diện với sự thật, một lần trải nghiệm trái tim. Còn mày, cơ hội nhiều nhưng không biết trân trọng.

- Mày...

Thái Hoàng gục gặc:

- Tao hiểu rồi. Thì ra ngài tổng giám đốc thân yêu của chúng ta đã phải lòng Vũ Sơn Khương.

- Có gì đáng nói đâu.

- Bị cô ta từ chối nên uống rượu tìm quên, đó mới là vấn đề, là điều đáng nói, phải không? Trí Nguyên! Mày dở thật đấy. Bị từ chối chưa chắc là thất bại. Mày cứ đeo đuổi đi , giờ phút chót vẫn còn có thể thay đổi suy nghĩ được mà.

Trí Nguyên ơ hờ:

- Tao không muốn ép buộc hay làm phiền ai, nhất là phương diện tình cảm.
- Vậy mày muốn đau khổ riêng mày chứ không muốn giải bày?
- Có lẽ vậy vẫn tốt hơn.
- Thì thôi, tùy mày vậy.

Ba chàng trai lại rơi vào im lặng. Bất chợt có ly bia đặt xuống bàn kèm theo tiếng nói :

- Cho em ngồi chung với.

Ba chàng trai đồng ngẩng lên. Thủy Linh ư ?

Cô gái mỉm cười:

- Sao hả?

Trí Nguyên nhích ghế sang một bên:

- Cô ngồi đi.

Thủy Linh rất tự nhiên, cô ngồi sát vào Trí Nguyên:

- Lâu lắm mới gặp các anh.

Thái Hoàng trả lời:

- Chỉ mới vài tháng thôi mà.
- Với em , đó là thời gian lâu.
- Phụ nữ là vậy.

Thủy Linh bĩu môi:

- Ngày nào các anh cũng đến đây à?
- Chưa hẳn. Thích thì đến , không thì thôi.
- Tùy hứng ấy à ?
- Có thể hiểu vậy.

Mộ Nam hỏi:

- Cô đến đây với bạn hay một mình?
- Với bạn. Họ ngồi bên kia kia.
- Cô cũng thích những nơi này nhỉ?
- Sau những giờ căng thẳng, em thường đến đây. Ít ra nó cũng cho em những giây phút thoải mái.

Thủy Linh thân thiện dựa cánh tay Trí Nguyên như lúc còn quen nhau:

- Công việc của anh sao rồi? Lúc này hình như anh gầy đi, phải không?

Trí Nguyên gỡ nhẹ cánh tay Thủy Linh:

- Cám ơn sự quan tâm của cô. Công việc của tôi vẫn bình thường.
- Anh là một người tài giỏi, em hỏi cũng bằng thừa, phải không?

Mộ Nam và Thái Hoàng thầm đưa mắt nhìn nhau. Thủy Linh đến đây không phải đơn giản là những câu chào hỏi. Vậy cô ta muốn gì đây?

Thái Hoàng ra hiệu cho Mộ Nam. Thừa lúc Thủy Linh mãi chìm đắm trong

mắt của Trí Nguyên, anh lấy điện thoại ra bấm số. Rồi đưa cho Trí Nguyên.

- Mà có điện thoại nè.

Trí Nguyên lịch sự:

- Xin lỗi nghe.

- Anh cứ tự nhiên

Anh áp máy vào tai:

- Alô. - Anh Hai!

- Thúy Mỹ hả ? Có chuyện gì không?

- Em hỏi anh có chuyện gì thì đúng hơn, anh gọi cho em mà.

- Ờ..

Bất nhanh “tần số” từ cái nheo mắt của Mộ Nam , Trí Nguyên thay đổi giọng:

- Anh đang đi chung với Mộ Nam và Thái Hoàng.

- ...

- Được rồi. Anh lập tức về ngay. Em chờ nghe. span>

Tắt máy, Trí Nguyên hấp tấp nói:

- Tao nghĩ chúng ta ngừng ngay cuộc chơi này thôi.

Thái Hoàng và Mộ Nam vờ ngơ ngác:

- Sao vậy?

- Ba tao đang nổi giận ở nhà, tao sợ ...

- Vậy còn chần chờ gì nữa. Gọi người tính tiền đi. Trí Nguyên quay sang Thủy Linh:

- Xin lỗi cô nghe, chúng tôi phải về rồi.

Thủy Linh xối lỗi:

- Không có gì, anh có công việc mà. Hôm nào gặp lại.

- Ủ, hôm nào gặp.

- Bye.

Trí Nguyên, Mộ Nam, Thái Hoàng rút nhanh, bỏ lại sau lưng đôi mắt đầy giận dữ.

- Nguyệt Mỹ! Cô nói đi, bên cô có hành động gì không ?

- Thì cũng như anh đã biết.

- Nghĩa là giậm chân tại chỗ ?

- Chứ anh muốn tôi làm gì đây khi mục tiêu duy nhất chẳng có động tĩnh nào.

Tiến Dũng dụi mắt điều thuốc chửi đổng:

- Mẹ kiếp!

- Việc gì cũng phải từ từ. Anh gấp quá chẳng có kết quả gì đâu.

- Không gấp sao được. Cuối tháng này tôi phải giao hàng cho bên kia, mà tôi từ lâu rồi chưa biết thất bại là gì. Nhờ cô làm chút chuyện mà cũng để cho bị lộ. Bây giờ Trí Nguyên đề phòng rồi , phải làm sao đây ?

- Cũng tại đàn em của anh cả. Làm quá, làm sao người ta không nghi ngờ.

Nguyệt My cau mày:

- Tôi vẫn chưa hiểu về hai cú điện thoại mà Trí Nguyên đã nghe lúc đi chung với tôi. Cú đầu, Trí Nguyên có vẻ giận dữ. Cú thứ hai thì anh ta có vẻ hốt hoảng lắm.

- Cô không nghĩ ra à ?

- Không.

Tiến Dũng ngả người ra ghế:

- Là do cô tất cả. Tôi bảo cô coi chừng con bé Sơn Khương mà cô không chịu nghe.

- Cô bé đã không làm được gì chúng ta nữa.

- Tại sao cô biết ?

- Hôm ấy, chính mắt tôi đã nhìn thấy Sơn Khương trong cơn hoảng loạn.

- Cô bị gạt rồi đấy. Cô ta không hề bị gì hết, trái lại còn rất tỉnh táo. Nhà hàng khách sạn Tây Đô hoạt động lại cũng nhờ cô ta đấy.

Nguyệt My chối bỏ:

- Tôi không tin.

- Những cú điện thoại để Trí Nguyên quay về cũng là do cô ta đạo diễn.

- Tại sao anh biết ?

- Tôi có mặt thám mà.

- Vậy là anh cho người theo dõi tôi ?

Tiến Dũng cười đều:

- Tôi chỉ bảo vệ cô thôi.

- Hừ! Anh không tin tưởng tôi thì hợp tác với tôi làm gì ?

- Phải thận trọng với nhau thì hay hơn. Nhiều khi tôi còn không tin bản thân tôi nữa kìa.

Nguyệt My nổi giận:

- Anh cáo già lắm.

- Trước khi hợp tác, tôi đã nói rồi mà. Tôi đã từng làm việc ở Ma Cao, nhưng cũng tại cô ham tiền mà không chịu suy nghĩ.

Nguyệt My bật dậy:

- Tôi không hợp tác với anh nữa.

- Cô còn con đường để quay về sao ?

Tiến Dũng chồm lên:

- Đang nằm mơ đó à ? Ha .. Ha ... Ha ...

- Tôi tin bạn bè, gia đình sẽ tha thứ cho lỗi lầm của tôi. Đánh kẻ chạy đi chứ ai nỡ đánh kẻ chạy lại.

- Đừng bày đặt nói văn chương. Tiến Dũng là một thằng lưu manh, nó không hiểu đâu. Cô muốn quay đầu lại chứ gì ? Được thôi. Bạn bè, gia đình tha thứ cho cô, thế xã hội và pháp luật có tha thứ cho cô không khi đồng thời cô là một bác sĩ mà đi buôn hàng trắng và chơi hàng trắng ? Hiểu luật mà vẫn phạm luật , tội nặng nề lắm đó. Ha ... ha ... ha ... Tôi còn chưa nói đến những lúc lên cơn ghiền, thuốc đầu mà cô chích ?

Nguyệt My buông người xuống ghế như một người mất hồn. Tại ai mà cô ra nông nổi này ? Tại ai mà cô trở thành kẻ phạm tội , kẻ đồng lõa bao che cho tội phạm ? Hết, hết thật rồi. Cô đã tự đánh mất tương lai,

đánh mất bản thân mình vì một chút ham muốn dục vọng cá nhân mà cô càng ngày càng lún sâu, đến cuối cùng không thể dứt ra được.

Bây giờ, khi cô nhìn ra cái sai của mình cũng đã muộn màng rồi. Cho dù mọi người có cho cô cơ hội, chịu tha thứ cho cô, nhưng cô không thể tha thứ cho bản thân mình. Bởi vì tội lỗi có ngàn lần không thể tha thứ.

Nguyệt My gục đầu vào hai tay. Tại sao cô không nhận ra bản chất suy đồi của Tiến Dũng sớm hơn nhỉ ? Cô đã đi sai đường. Cô đã mất bạn bè và mất tất cả. Theo Tiến Dũng cũng không có ngày an toàn. Rồi cũng một ngày nào đó không còn lợi dụng được, Tiến Dũng cũng loại trừ cô như người tàn phế và cô đành cam chịu số phận như vậy sao ?

Không! Bản năng còn lại không cho phép Nguyệt My đầu hàng số phận nghiệt ngã này. Là con người, dù không có ngày mai, cô cũng phải đấu tranh. Cô cần phải ngừng ngay mọi hành vi tội lỗi. Cô không vì cô cũng vì mọi người.

15. Chương 10

Tờ hứa hôn Chương 10

Nhìn cảnh hàng trăm ngàn người rơi vào cơn nghiện ngập, nỗi ân hận đã giày vò lương tâm, Nguyệt My ngẩng phắt lên nhìn Tiến Dũng :

- Tôi chấm dứt không hợp tác với anh nữa.

Tiến Dũng nghiêng rằng:

- Mà nói gì, nói lại tao nghe ?

- Tôi muốn chấm dứt mối quan hệ với anh. Tôi không muốn sai lầm rồi tiếp tục sai lầm.

Tiến Dũng chụp lấy vai Nguyệt My kéo gần lại phía mình:

- Nghe rõ đây. Mà không còn sự lựa chọn đâu. Khôn hồn thì ngoan ngoãn tiếp tục công việc của mình, còn bằng không mà cũng giống như một con “đằm” trong vũ trường lần trước vậy.

- Anh ...

- Mà có biết Thủy Linh không ? Có đôi lúc suy nghĩ giống như mày vậy, bị tao đập cho vài lần bạn bè nhìn không ra, bây giờ đâu dám hó hé nữa. Còn mày, không chừng chẳng còn nhìn thấy được ba mẹ.

- Anh là một thằng tồi, một tên biến thái.

- Cứ chửi đi. Ha ... ha ... ha ... Người nào đã biết được việc tao làm thì đừng hòng mà bỏ tao.

Nguyệt My xô mạnh Tiến Dũng ra:

- Dọa tôi đấy à ?

Tiến Dũng chỉ vào mặt mình:

- Dọa ? Mà theo tao không lâu, nhưng cũng biết chút ít về tao mà. Hừ! Người đàn bà nào có liên can đến Lâm Trí Nguyên thì tao không buông tha.

- Trí Nguyên đâu có thù oán gì với anh ?

- Nó không làm gì hại tao, nhưng tao thì ghét nó. Tao không muốn những thằng như nó hơn tao về tất cả. Đáng lý ra tao không để ý tới nó đâu, nhưng rất tiếc nó quá tài giỏi.

- Anh điên rồi.

- Phải, rất nhiều người chửi tao điên. Tao không giận vì câu chửi đó của mày đâu.

Ánh mắt Tiến Dũng lóe lên tia nham hiểm, độc ác:

- Sắp tới, Trí Nguyên đấu giá hai tòa cao ốc. Tao muốn buổi đấu giá đó không có, mày biết phải làm gì rồi chứ ?

Nguyệt My lắc đầu:

- Tôi không làm.

- Nhưng tao muốn mày làm.

- Thà tôi ra đầu thú chứ tôi không tiếp tay với anh hại những người tài giỏi vô can. Anh ganh tỵ người khác giỏi hơn mình, tại sao anh không tranh đua với họ bằng chính tài năng và thực lực của mình ? Anh mưu toan thủ đoạn để hại người khác như vậy là anh hùng sao ?

- Chân chính trở thành thằng ăn mày.

- Thì ra ông làm giàu là do phạm pháp ?

- Không sai.

- Một ngày nào đó ông sẽ bị trừng trị bởi luật pháp.

Tiến Dũng đành giọng:

- Đừng đem luật pháp ra dọa tao nữa. Mày có biết tao không thích chơi thân với cảnh sát.

- Tà gian làm sao đứng trong hàng ngũ chính trực.

- Chửi nãy giờ tao thấy đủ lắm rồi, im giùm tao đi. Tao nhắc lại một lần nữa ày nhớ. Hãy ngoan ngoãn hợp tác đi, tao sẽ trọng thưởng cho. Còn bằng cứ mãi cứng đầu thì đừng trách tao độc ác. Tiến Dũng vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa:

- Chuyện gì ?

- Chị Thủy Linh đã về.

- Gọi nó vào đây.

Cánh cửa được đẩy ra:

- Anh Dũng!

- Ngồi xuống đi rồi hẵng nói.

Thủy Linh ngồi xuống cái ghế cạnh Nguyệt My. Hai người nhìn nhau thoáng ngỡ ngàng. Thủy Linh chưa chát, thì ra họ đều là nạn nhân của tên Dũng “đại bàng”.

Nguyệt My cũng nhận ra Thủy Linh, cô bạn thời trung học. Tại sao họ phải tao ngộ nhau trong hoàn cảnh này chứ ?

Do ham muốn khát vọng, một phút sai lầm mà cả đời ân hận, còn Thủy Linh thì sao ? Cô hoa khôi ngày nào nay tàn tạ thấy rõ. Có phải Thủy Linh đã lỡ lầm như cô không ? Số phận của hai người con gái không ai tốt hơn ai.

Nguyệt My đã từng biết Thủy Linh cặp bồ với Trí Nguyên. Hai người là một cặp kim đồng ngọc nữ, vậy tại sao ra nông nổi này ? Phải chăng Thủy Linh cũng là người phụ nữ nhẹ dạ và cả tin ?

Không biết Tiến Dũng có phát hiện ra cử chỉ của hai người không, hẳn ta vui vẻ giới thiệu:

- Hai cô làm quen với nhau nghe. Nguyệt My, bác sĩ tâm lý.

“Bác sĩ tâm lý”, Nguyệt My nghe mà cay đắng. Tiến Dũng quay sang Thủy Linh : - Thủy Linh, nhân viên tiếp tân của nhà hàng khách sạn Tân Nam Hoa.

- Chào cô.

- Chào cô.

Hai người bạn chào nhau trong khách sạn. Tiến Dũng xoa tay vào nhau:

- Làm quen như thế đủ rồi. Nguyệt My ! Cô hãy nhớ những gì tôi đã nói. Còn bây giờ, tôi muốn bàn chuyện với hai người. Nhưng trước khi đi vào vấn đề, tôi muốn nghe cô Linh báo cáo kết quả công việc mà tôi đã giao cho cô.

Thủy Linh cúi đầu:

- Xin lỗi anh nghe anh Dũng.
- Cô nói vậy là sao ?
- Tôi không có tiếp cận được Trí Nguyên.
- Lại con nhỏ kia giúp hấn à ?
- Tôi không biết.

Tiến Dũng vỗ tay xuống bàn:

- Thật là vô dụng. Cô đã từng nói chuyện tình yêu với Trí Nguyên , vậy mà chỉ việc tiếp xúc lại bằng tình bạn, cô cũng làm không được. Bộ cô muốn chết hay sao vậy ?

Hấn ta lườm lườm Thủy Linh :

- Hay là cô không nở ra tay vì vẫn còn yêu nó ?
- Em không có. Thật sự lúc này rất khó tiếp xúc với Trí Nguyên. Anh ấy đến đâu cũng có bạn đi cùng. Hình như...
- Hình như, hình như. Cô không thể dùng từ nào khác hơn được sao ?
- Tôi ...
- Tôi cái gì ? Nói cho cô biết, công việc đó không xong thì không yên với tôi đâu.

Thủy Linh khô khan:

- Anh có thể giao cho tôi công việc khác không ? Tôi không thể tiếp tục công việc anh đã giao.
- Tại sao ? Xấu hổ à ? Ha ... Ha ... Ha ... Thế những lúc cô quỳ gối xin thuốc tôi đó, cô có cảm thấy xấu hổ không ?
- Anh đừng ép tôi.
- Đề nghị của cô, không thể nào chấp nhận.

Nguyệt My chen vào:

- Tôi có thể biết việc cô Thủy Linh đang làm không ?

Tiến Dũng nhướng mày:

- Được thôi. Tôi muốn Trí Nguyên đứng vào hàng ngũ chúng ta.
- Nghĩa là...
- Mọi mũi thuốc hay một giọt nước trong ly rượu ... Tôi không cần biết các người làm cách nào, trước khi tôi trở thành một người đàn ông giàu nhất thế giới này, Lâm Trí Nguyên phải là người của tôi.
- Anh nói nghe dễ dàng quá. Đâu có ai đứng yên để cho anh xỏ mũi, trừ phi những thằng khờ.
- Tôi không cần biết, đó là nhiệm vụ của các cô. Không xong thì chuẩn bị đi.

Thủy Linh nín lấy tay Tiến Dũng :

- Anh có thể giao cho tôi bất cứ công việc khác, nhưng xin anh đừng bắt tôi phải đi gặp Trí Nguyên nữa. Tôi không thể đâu.

Tiến Dũng túm lấy tóc Thủy Linh :

- Mày nói gì ? Được, không làm thì bây giờ mày đi chết đi cho tao. Đi!

Hắn xô Thủy Linh nằm dài xuống gạch. Chạy đến đỡ bạn, Nguyệt My bắt nhãn:

- Anh vũ phu quá.

- Con người tao là vậy đó. Cô có biết cô đã nói thừa không ?

- Nhưng ít ra anh cũng không nên nặng tay với người đồng hành của anh.

- Tao là vậy đó. Tao không hài lòng với những người chống đối tao.

Tiến Dũng nheo mắt:

- Cô có muốn ném thử mùi vị không ?

Thủy Linh hốt hoảng:

- Đừng Nguyệt My ! Đừng khờ khạo đùa giỡn, chỉ thiệt hại mình thôi.

- Nhưng... anh ta làm vậy là quá đáng.

Thủy Linh nói nhỏ:

- Hắn ta là một con chó điên.

Tiến Dũng đá mạnh vào chân bàn:

- Từ từ mà suy nghĩ đi.

Cánh cửa phòng đóng sầm lại sau lưng Tiến Dũng. Thủy Linh và Nguyệt My ôm chầm lấy nhau, cứ để mặc nước mắt rơi. Hai người bạn cùng chung số phận này phải đối phó sao để thoát khỏi sự cay nghiệt đây ?

Nguyệt My lau nước mắt cho bạn:

- Tại sao mày ra nông nỗi này ? Bao nhiêu năm không gặp lại, tao cứ tưởng mày được sung sướng, hạnh phúc. Ai ngờ...

- Tại tao dại khờ nên tin lầm người. Bây giờ thì hỏng cả cuộc đời. Trí Nguyên là một người đàn ông tốt, cũng bởi hồ đồ mà tao tự đánh mất tình yêu cao đẹp. Tao đã không còn sự lựa chọn.

- Mọi việc rồi cũng có cách giải quyết thôi.

Thủy Linh cười buồn:

- Đừng tự an ủi. Tao biết rõ tên Dũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta đâu.

- Mặc kệ hắn. Cũng vì tao do dự nên mới có ngày hôm nay. Mày có biết hắn đe dọa tao như thế nào không ? Nhưng tao không sợ hắn nữa đâu. Nhất định tao phải đưa hắn cho pháp luật trừng trị.

Thủy Linh bịt miệng bạn:

- Khẽ thôi, tai mắt của hắn nhiều lắm đấy.

- Tao không sợ.

- Mày làm ơn đi. Nguyệt My. Muốn gì đem toàn mạng ra ngoài rồi hãy nói. Thú thật tao cũng đang muốn hắn bị bắt đi để xã hội bớt một mối đe dọa.

- Chúng ta hợp tác đi.

Nguyệt My kể tai bạn:

- Cứ giả vờ theo kế hoạch của hắn. Sau đó chúng ta sẽ kháng lại.

- Ừ.

Thủy Linh ngập ngừng:

- Mày có sợ nhà tù không ?
- Nếu sợ thì tao đâu có bày kế hoạch ày. Dù sao có cơ hội làm lại cuộc đời vẫn tốt hơn.
- Bỏ cả những gì mày đang có cũng không tiếc ư ?

Nguyệt My nhún vai:

- Nhưng cái tao đang có không phải là của tao. Bảo vệ nó để người đời khinh chê, tao không muốn.

Thủy Linh thở dài:

- Bắt đầu lại từ đầu, tao không ngán, nhưng tao chỉ lo sợ cho đời không chấp nhận tao.
- Chỉ có mình không chấp nhận mình thôi chứ xã hội nào không chấp nhận mình, nhưng dù sao có cơ hội vẫn tốt hơn.

Hai người bạn xiết chặt tay nhau. Kể từ giờ phút này, họ quyết định nương tựa vào nhau để chống chọi lại thế lực tàn bạo.

Cửa phòng lại mở, Tiến Dũng bước vào:

- Sao ?

Nguyệt My trả lời:

- Chúng tôi sẽ cố gắng. Tiến Dũng cười sáng khoái:
- Tốt! Biết suy nghĩ như vậy thì đâu có bị đòn.

Hắn thấy hai xấp tiền:

- Cầm lấy đi.
- Cảm ơn anh Dũng.
- Nhớ làm cho tốt công việc đấy. Lúc ấy, tôi thưởng thêm cho. Đừng bày đặt cứng đầu, không hay lắm đâu.

Tiến Dũng phẩy tay:

- Về nhà đi. Nguyệt My dìu Thủy Linh :
- Tôi cho cô quá giang.
- Cảm ơn.

Nguyệt My và Thủy Linh vừa đi khuất. Tiến Dũng ra hiệu cho đàn em.

- Theo dõi tụi nó cho tao.
- Dạ.
- Mày nhanh lên một chút được không Nam Như ? Làm gì mà như rùa bò vậy ?
- Tao đã tăng tốc độ rồi đó.
- Tăng thêm một chút nữa đi.
- Không! Mày đi chợ hay mày đi ăn cướp vậy ?
- Dĩ nhiên là đi chợ rồi. Nhưng mà trễ quá người ta mua hết món hàng mà mình thích.
- Cửa hàng này không có thì đi cửa hàng khác, làm như chỉ có một cửa hàng vậy.
- Mày nói đúng đó. Chỉ duy nhất cửa hàng này có thôi. Tao như đã lục tung các cửa hàng của thành phố này rồi, không có cửa hàng thứ hai và cũng không có món thứ hai.
- Hàng gì đặc biệt vậy ?
- Đừng có hỏi , một chút nữa sẽ biết thôi.

Sơn Khương vừa dứt lời thì ...

- Ui da! Chết tao rồi Sơn Khương ơi.

- Chuyện gì nữa đây ?

Sơn Khương cau có quay lại. Cô thấy Nam Như tay ôm cổ chân, ống quần thì đầy vết bẩn. Cô ngồi xuống:

- Sao vậy ?

Nam Như nhăn nhó:

- Có một tên lẩn tao xuống lề đường. Ui da! Hình như là trật khớp rồi.

- Đâu, mày đứng dậy thử xem.

Mới nhón lên cô liền khuyu xuống:

- Đau lắm, không được đâu.

Trán Nam Như đầm mồ hôi cho thấy cô rất đau, Sơn Khương bực mình:

- Thật là xui xẻo.

Đưa mắt nhìn chung quanh đoạn đường, Sơn Khương chỉ:

- Vào ngồi tạm ở quán kia nhé ? Cô vòng tay ngang eo bạn, dìu đến quán nước khá lịch sự:

- Ngồi đây để tao tìm dầu cho.

- Nhưng gọi nước cái đã, ngồi không đây kỳ lắm. - Ừ.

Sơn Khương gọi hai ly dừa tươi, sẵn tiện cô hỏi thăm tiệm thuốc tây. Chị chủ quán cũng tận tình chỉ giúp.

Dẫn dò bạn, Sơn Khương đi nhanh ra đường. Lát sau, cô trở lại với bông gòn và chai dầu trên tay. Kéo ghế ngồi, Sơn Khương ra lệnh:

- Đưa chân đây.

Nam Như ngần ngừ:

- Tự tao làm được rồi.

- Tao nói thì cứ nghe đi. Bộ mày biết xoa bóp để giảm đau sao ?

- Nhưng ...

- Không nhưng nhị gì hết.

Sơn Khương làm những động tác thật là thuần thục. Nam Như cũng thấy cái chân mình bớt đi nhiều. Cô khen:

- Mày hay thật đó.

- Hay ho gì. Tao xoa bóp cho bác Dung không biết cũng thành biết. Sao, đi được chứ ?

- Mày muốn đi mua hàng tiếp à ?

- Không. Tao hỏi xem mày về nhà được không thôi.

Nam Như nhồm lên:

- Chắc là được.

- Thôi, ngồi xuống uống nước đi , tao đâu bảo mày đi liền.

Sơn Khương cầm tay bạn:

- Xin lỗi nghe, tại tao mày bị đau.

Nam Như không đồng ý :

- Sao lại nói vậy ? Lỗi này không phải do ai.

- Chẳng lẽ do cái người đựng mỳ ?

Sơn Khương lườm dài:

- Nói vậy mà cũng nói.

Nam Như chột đề nghị:

- Tao thì không theo kịp mỳ nữa rồi. Hay là tao ngồi đây đợi, mỳ vào trong kia mua quà đi.

Sơn Khương lắc đầu:

- Bây giờ không thích mua nữa.

— Sao kỳ vậy ? Chẳng lẽ mỳ giận tao ?

- Không thích mua thì không thích mua, chẳng có gì kỳ mà cũng chẳng giận ai.

Cô chống cằm:

- Có lẽ thượng đế đã không tán thành việc tao mua quà.

Nam Như tò mò:

- Mỳ mua quà cho ai vậy ?

- Nói ra thì mỳ cũng không tin. Còn một tuần lễ nữa là sinh nhật của Trí Nguyên.

Nam Như tròn mắt:

- Mỳ nói ...

- Đó! Thấy chưa ? Tao biết thế nào mỳ cũng ngạc nhiên đến tột độ. Nhưng trên đời này có những cái bất ngờ vậy. Tao còn chưa dám tin sẽ có ngày tao mua quà cho Trí Nguyên , người đàn ông mà tao tưởng mình ghét.

- Thú thật, tao cũng không bất ngờ lắm đâu. Vì từ đầu, tao nghĩ thượng đế đã sắp đặt sẵn cho hai người gặp nhau trong trường hợp như vậy. Đúng là những ấn tượng khó quên.

Sơn Khương cúi đầu:

- Tao không biết lòng mình hiện tại như thế nào, nhưng chữ yêu thì tao chưa dám nói. Bởi vì tao chưa thích ứng lắm với sự thay đổi.

- Thì cứ từ từ , nhưng tao cũng thành thật chúc mừng mỳ, lời hứa năm xưa không bị quên lãng.

Nam Như đẩy bạn:

- Nào! Mau đi mua đi.

- Không cần thiết. Không có món quà này tao cũng có món quà khác thay thế.

- Đó là trái tim của mỳ chứ gì ? Đúng là mâu thuẫn. Một mặt chưa dám nói chữ yêu, một mặt thì đi dâng tặng trái tim. Tao thật không hiểu nổi mỳ.

- Còn có cái mỳ không hiểu nữa nè. Đó là sinh nhật của tao trùng với sinh nhật Trí Nguyên.

- Chu choa! Vui cả làng nghe. Ê! Mỳ muốn quà gì ?

- Một nhẫn đính kim cương tám ly.

- Bảo Trí Nguyên kia, hẩn mua cho.

- Vậy đâu còn ý nghĩa nữa.

- Hay là tao mua ày một bó hoa bách hợp đi ?

- Đám cưới tao chắc ?

- Tao nghĩ cũng gần đúng như vậy.

Sơn Khương đắm bạn:

- Con quý!

Nam Như xoay ly nước trên tay:

- Mày làm việc. mà gần gũi với Trí Nguyên như vậy, mày thấy anh ta thế nào ?

- Thế nào là thế nào ?

- Còn hỏi đồ tao nữa hả ?

Sơn Khương mỉm cười:

- Nói chung tao không phủ nhận Trí Nguyên thông minh, tài giỏi, bản lĩnh, là mẫu người đàn ông lý tưởng. Nhưng cũng không loại trừ bản tính hay ra lệnh mà dễ dàng thất vọng. Chỉ cần một lời từ chối nhẹ nhàng của tao thì anh ta không còn xem tao là bạn. Cứ thế là mấy ngày gần đây, Trí Nguyên trở nên lạnh lùng và luôn cau gắt.

- Vậy là mày lầm rồi. Trí Nguyên không dễ dàng bỏ cuộc như mày nghĩ đâu. Trái lại, anh ta còn quan tâm đến mày nhiều hơn nữa. Theo tao được biết, Tiến Dũng đang tiến hành kế hoạch hủy hoại Trí Nguyên và mày cũng đang là mục tiêu của bọn chúng. Cho nên, cả Trí Nguyên , Mộ Nam , Thái Hoàng lẫn chị Thúy Mỹ luôn tìm cách bảo vệ mày.

16. Chương 11

Tờ hứa hôn Chương 11

Sơn Khương chợt hiểu:

- Thì ra ... tao đi đâu cũng có người thay phiên đi theo.

- Họ có thể bắt cóc mày bất cứ lúc nào để uy hiếp Trí Nguyên , tao theo mày cũng không an toàn lắm đâu. Mày nên cẩn thận đấy.

Nam Như kín đáo quan sát:

- Bọn chúng cũng có thể ngồi gần chúng ta.

- Vậy là nguy hiểm lắm.

- Trí Nguyên cũng nguy hiểm như mày, vậy mà anh ta không màng. Vì tình yêu dành ày, anh ta sẵn sàng hy sinh tất cả.

- Không dám đâu.

- Nhưng Trí Nguyên thì thấy đáng lắm. Anh ta không mong mày đáp lại tình yêu, nhưng anh ta vẫn yêu mày. Anh ta cho rằng tình anh ta tình đơn côi đấy.

- Nguy hiểm trước mắt mà không lo đi nói chuyện tình cảm.

- Ê! Mày cho Trí Nguyên cơ hội đi. Biết rằng trước đây anh ta có lãng nhăng tình cảm, nhưng bây giờ là thật lòng đó.

Sơn Khương cười buồn:

- Không phải tao không cho Trí Nguyên cơ hội, mà chính tao chưa cho tao cơ hội thôi.

- Sao lạ vậy ?
- Vì tao sợ. Sợ lắm khi tình vội đến rồi vội đi, tao cần phải có thời gian để xác định lại lòng mình.
- Bao lâu ?
- Hãy để chuyện của Tiến Dũng lắng dịu đi, tao không muốn mình hấp tấp.

Chợt Nam Như giật áo bạn:

- Nhìn kìa!

Sơn Khương quạu quọ:

- Nhìn, nhìn cái gì ? Giữa quán xá giật áo, lỗ đứt nút thì sao ?
- Khoan hãy nóng vội. Mày nhìn bên kia đường xem có phải là Nguyệt Mỹ và Thủy Linh không ?

Theo cánh tay chỉ của bạn, Sơn Khương đã nhận ra.

- Đúng là họ rồi.

Cô nheo mắt :

- Nhưng sao họ lại đi chung với nhau ?
- Có gì đâu, hai người ấy đều quen biết Tiến Dũng mà.

Sơn Khương gục gặc:

- Tao hiểu rồi. Họ cũng đã vì đồng tiền đánh mất lương tri của mình. Hay họ đang là nạn nhân của những hành động mà luật pháp không thể chấp nhận được ?
- Khi gặp chuyện rồi, họ đều đổ thừa cho hoàn cảnh hay sự lỡ lầm, tạm chấp nhận đi. Nhưng họ đã tiếp tay với bọn tội phạm hại người vô tội, tội trạng ấy không thể tha thứ.

Sơn Khương chép miệng :

- Đó là con đường họ đã chọn, nhưng hình như họ đã hối hận trong sự muộn màng.
- Sao mày biết ?
- Linh cảm của mình. Hôm tao vô tình gặp Thủy Linh ở bệnh viện thì tao đã biết họ không được đối xử tốt. Thủy Linh bị đánh mang đầy thương tích phải vào bệnh viện.
- Đáng đời.
- Tao không hề ghét họ , mà tao thấy tội nghiệp họ thì đúng hơn. Vì một phút thiếu suy nghĩ không phân biệt rõ người xấu tốt nên đã sai lầm. Lúc chợt tỉnh thì không còn đường quay lại.

Nam Như không đồng ý:

- Mày tội nghiệp họ thì ai tội nghiệp mày đây ? Mày nên nhớ, họ đã từng muốn hại mày và bây giờ đây cũng như vậy.
- Nếu để tao được tiếp xúc với họ một lần nữa, thì tao sẽ khuyên họ quay lại. Xã hội sẵn sàng tha thứ cho những kẻ biết ăn năn.
- Thì cứ cho đi. Tao không phải phản đối việc làm của mày, hay muốn dạy mày. Yêu chuộng hòa bình và công bằng là tốt nhất. Ai tốt với mình thì mình tốt lại, còn không đừng quan tâm đến.
- Cảm ơn lời khuyên của mày. Nhưng ở trên đời này ai ai cũng giống như vậy thì cái xã hội này sẽ ra sao đây ? Mình mang tình thương đến để người ta không mặc cảm vì bỏ rơi, khinh bỉ. Con người sống quý nhau ở tấm lòng.
- Cùng tùy theo người.

- Tao có nói gì đâu. Như những người theo Tiến Dũng , thật ra họ là những con cò Tiến Dũng mang đi đánh. Họ phải làm theo mệnh lệnh trong sự ép buộc mà không thể chống đối lại, vì họ đã nợ Tiến Dũng cái gì đó.

Nam Như chấp tay:

- Tao phục mày rồi đó. Sự việc như thế nào mày cũng có thể xoay chiều. Vậy sao mày không biết tự xoay chiều con tim của mày đi ?

- Đó là hai việc khác nhau. Chuyện con tim không thể dùng lý trí xoay chuyển, mà phải tự nó.

- Nè, tao chỉ ví dụ thôi nghe. Nếu như Thủy Linh muốn trở lại với Trí Nguyên , mày xử sự sao ?

- Không xử sự gì hết. Muốn biết thì hỏi con tim của Trí Nguyên sẽ rõ.

Nam Như cười cười:

- Không cần hỏi tao cũng biết rồi , mày tự tin lắm.

Sơn Khương băng quơ:

- Cũng hay. Khi người phụ nữ được quý như một đóa hoa, chỉ có một thời nở rồi cũng tàn. Lúc tàn rồi không còn ai biết đó là loại hoa gì nữa.

Nam Như nghiêng đầu: - Sao hôm nay tự nhiên có hứng tả tình tả cảnh vậy ?

- Tao thương cho người phụ nữ, cũng thương cho loài hoa kia nữa. Nếu người không biết vun xới, nâng niu thì loài hoa tươi đẹp lâu còn không sẽ sớm héo tàn. Mày thấy không ? Thủy Linh một thời đã làm điều đúng bao nhiêu người đàn ông, còn bây giờ chị ta đã tàn tạ rồi. Tao nhớ ngày Thủy Linh cặp bồ với Trí Nguyên mới đẹp rực rỡ làm sao.

- Đó là quy luật của tự nhiên, mày còn nuôi tiếc làm gì ?

- Vẫn biết, nhưng tao thấy sao sao ấy.

- Thôi, bỏ những thứ lung tung ấy đi, mày nói chệch hướng bây giờ đó.

Nam Như gõ vào đồng hồ:

- Về được chưa ? Ngồi quá lâu, không sợ người ta đuổi sao ?

Sơn Khương đứng dậy:

- Để tao trả tiền đã.

Trả tiền nước xong, trở lại bàn Sơn Khương hỏi:

- Đi bộ với tao ra đầu lộ được không ?

- Có gì khó khăn đâu.

Nam Như đi những bước chậm rãi vì dấu ấn té lúc nãy chân vẫn còn đau. Sơn Khương nâng tay bạn:

- Nổi không đó ?

- Mày đừng quan trọng quá.

Đi được một quãng, Sơn Khương có cảm giác như không an toàn cho lắm. Cô nói nhỏ vào tai bạn:

- Hình như có người theo dõi chúng ta.

Nam Như hơi lo:

- Thật không ?

- Mày bình tĩnh như không có chuyện gì, luống cuống thì bọn họ phát hiện ngay. Để tao tìm cách.

Suy nghĩ một lát, Sơn Khương vẫy chiếc taxi:

- Lên xe thôi, không đi bộ nữa.

Cô nói địa. chỉ , chiếc taxi chạy đi. Nhưng Sơn Khương biết bọn chúng thế nào cũng theo, mặc kệ chúng. Đang xem báo, thấy con trai đi ngang ông Dũng gọi:

- Trí Nguyên !

- Dạ.

- Con ra ngoài à ? - Dạ.

- Có gấp lắm không ?

- Cũng không gấp lắm. Con dự định mua vài cái đĩa nhạc thôi.

- Vậy ngồi xuống nói chuyện với ba, được không ?

Trí Nguyên ngồi xuống đối diện với ông Dũng:

- Dạo này sức khỏe của ba có tốt hơn trước không ?

- Dĩ nhiên là tốt nhiều, nhưng con đừng lo cho ba. Công việc ở công ty đã ổn chưa ?

- Dạ đã bình thường trở lại.

- Con phải cẩn thận với đối thủ của mình. Quang Tiến Dũng không phải là một kẻ tầm thường.

- Con biết, thưa ba.

Ông Dũng sửa lại gọng kính trên mặt: - Sơn Khương thế nào rồi ? Mấy lúc gần đây, con bé không có ghé thăm ba.

Ông nhìn con trai:

- Con quan tâm đến con bé một chút nghe. Sơn Khương bây giờ chỉ có một thân một mình, người thân thì ở xa cô đơn lắm. Trí Nguyên buồn buồn:

- Con nghĩ Sơn Khương không cô đơn đâu, cô ta đã có người yêu rồi.

Ông Dũng nhòm dật:

- Ai nói ?

- Thì chính miệng cô ta nói với con.

- Không thể nào đâu. Con có gặp mặt bạn trai con bé chưa ?

Trí Nguyên lắc đầu:

- Chưa. Mà sao lạ, cô ta nói với con cô ta có người yêu rồi, thế nhưng con cảm nhận được cô ta chưa có người yêu.

- Là thế nào ?

- Chẳng hạn như những cú điện thoại hẹn hò đi chơi không bao giờ có với con người đang yêu như Sơn Khương. Suốt ngày cô ta tứ lăm lăm, lì lì, tạo chi mình bộ mặt nghiêm trang. Đôi lúc lại trở nên nghiêm trọng căng thẳng.

- Sao con không tìm hiểu xem con bé đang gặp chuyện gì ?

- Ngoài sự đe dọa của Tiến Dũng ra, cô ta chẳng còn vấn đề gì khác.

Ông Dũng cau mày:

- Đe dọa vậy là Sơn Khương gặp nguy hiểm rồi.

Trí Nguyên trấn an:

- Ba đừng lo lắng quá nhiều. Con hứa sẽ bảo vệ Sơn Khương bằng tất cả khả năng của mình.

- Ba tin con. Trí Nguyên này! Ba muốn hỏi con một điều, nhưng con phải thành thật với ba.

- Con không dám nói dối.

- Tốt.

Ông Dũng nghiêm mặt: - Có phải con đã giấu tình cảm mình với người con gái nào đó, phải không ?

- Dạ ...

- Trả lời ba đi.

- Dạ phải, nhưng cô ấy đã từ chối con. Cô ấy đã có người yêu.

Ông Dũng thở nhẹ:

- Lần này là lần thứ mấy con thất bại trong tình cảm, con còn nhớ không ? Cho đến bây giờ ba vẫn không hiểu sao con lại từ chối cuộc hôn nhân mà ba đã vừa ý. Sơn Khương đâu thua bất kỳ cô gái nào.

- Con tìm có lý lẽ riêng của nó. Con không buồn khi mình thất bại, nhưng xin ba đừng nhắc lại chuyện xưa.

- Ba không ép con nữa đâu. Ba chỉ xin con một điều. Có xảy ra chuyện gì, con cũng không được bỏ quên Sơn Khương. Hãy bảo vệ con bé bằng chính tình yêu của mình.

Trí Nguyên mở to mắt:

- Ba muốn nói con... - Thằng gốc à! Làm như ba không biết con yêu trợ lý xinh đẹp, thông minh của con vậy. - Ba!

- Nhưng này ! Không được bỏ cuộc đấy.

Trí Nguyên mừng ra mặt: - Cảm ơn ba.

- Còn một tin quan trọng nữa, con có muốn nghe không ?

- Con đang chờ ạ.

- Trí Nguyên! Ba thật hài lòng khi con đã làm tròn nguyện ước của ba, để ba không còn phải khó xử. Nay mai bác Sơn Nam về nước, ba muốn ngày sinh nhật của con cũng là ngày đính hôn của con và Sơn Khương, con nghĩ sao ?

Trí Nguyên lẩm bẩm:

- Sơn Nam!

Cái tên này anh đã từng nghe ba nhắc đến. Không phải bác Sơn Nam là bạn thân của ba và cũng là người có mặt trong câu chuyện đính ước ngày xưa, chẳng lẽ... Anh hồi hộp:

- Ba ơi! Ba đừng nói với con, Vũ Sơn Khương, trợ lý của con cũng là vợ hứa hôn của con nghe.

Ông Dũng cười sảng khoái:

- Đúng rồi.

- Tại sao lại có chuyện như vậy được ?

- Sao không thể chứ ? Không phải con đã từng nói hôn nhân là xuất phát từ tình yêu sao ? Nay con đã yêu được người vợ hứa hôn của mình, vậy là con không còn phản đối cuộc hôn nhân này nữa chứ ?

- Vũ Sơn Khương, ba nói là con của một người bạn rất gần ?

- Không sai ?

- Vậy ...

- Ba đã hiểu ra một điều nên ba không ép buộc các con. Ba và bác Sơn Nam bàn ra một kế hoạch cho chúng con tự tìm hiểu nhau. Ba sắp xếp và buộc con nhận Sơn Khương làm trợ lý, vì ba muốn chúng con gần gũi nhau và giúp đỡ lẫn nhau.

Trí Nguyên ôm lấy đầu:

- Mọi người đã quay con như một cái chong chóng. Sơn Khương có biết chuyện ba sắp đặt không ?

- Chính con bé đưa ra ý kiến đó mà.

Trí Nguyên khó chịu:

- Cô ta muốn gì mà làm vậy ? Nay đã đạt được mục đích rồi, bảo cô ta cứ cười đi.

Ông Dũng không hài lòng:

- Sao con lại có thể nói vậy ? Sơn Khương cũng vì mến con nên mới đưa ra kế hoạch như vậy. Con có biết Sơn Khương đã gạt đi bản tính vốn có của người con gái để thay đổi suy nghĩ của con không ?

- Giờ thì con yêu cô ta, đúng là oái oăm. Con đã bị một người con gái coi thường tình cảm ... nhưng thôi.

Trí Nguyên cố lấy lại bình tĩnh:

- Kể từ bây giờ, con không yêu cô ta nữa. Thà con để con tim mình rỉ máu chứ không để cho người ta coi thường. Cuộc hôn nhân mà ba nghĩ, mãi mãi không có đâu.

- Trí Nguyên !

Trí Nguyên lao ra ngoài, nhưng anh đã đụng phải Sơn Khương và Thúy My từ ngoài đi vào. Khuôn mặt của Sơn Khương lúc này rất buồn.

Thúy My níu tay anh trai:

- Anh hai!

Trí Nguyên ngửa cổ cười khan:

- Cô đến đây để xem tôi đau khổ như thế nào, phải không ? Đúng, tôi đã thất bại trước cô rồi đó. Đúng, tôi không phủ nhận là tôi yêu cô, nhưng cô đừng có mơ về một đám cưới.

Thúy My la lên:

- Anh hai! Anh đừng nói vậy.

Những gì đã nghe trong cuộc đối thoại giữa hai cha con Trí Nguyên. Sơn Khương đứng bên ngoài cửa sổ đã nghe hết, cô đau lòng lắm.

Tại sao Trí Nguyên có thể làm đau lòng nhau như vậy ? Nhiều đêm suy nghĩ, hôm nay cô đến đây với cả sự chân thành của con tim để nói cho anh biết, cô cũng yêu anh. Thế mà anh lại nói là cô coi thường tình cảm của anh.

- Trí Nguyên ! Anh quá đáng lắm.

Nước mắt chảy dài, Sơn Khương run run cầm phong thư trao cho ông Dũng.

- Cháu trả lại bác vật này. Xin lỗi, cháu xin hủy hôn ước. Từ đây về sau cháu không còn liên hệ gì với gia đình họ Lâm nữa.

Cô quay sang Trí Nguyên :

- Ngày mai, anh sẽ nhận được đơn thôi việc của tôi.

Sơn Khương quay phắt người đi, nhưng Thúy My đã chặn lại:

- Khoan đã!

- Không còn gì nữa đâu chị.

- Em giận Trí Nguyên rồi giận luôn cả chị và ba nữa hay sao ?

Sơn Khương quệt nước mắt:

- Em không giận chị cũng không giận bác Dũng.

- Vậy là được rồi.

Thúy My đẩy cô bé ngồi xuống sofa:

- Nghe chị nói nè. Anh hai chị đã hò hò rồi em hò hò nữa chỉ làm khổ nhau thôi.

Sơn Khương trề môi:

- Đâu ai thèm có tình cảm với anh ta. Bộ tưởng ngon lắm sao ?

- Đàn ông con trai có nhiều tự ái. Anh trai chỉ cảm thấy bị xúc phạm khi chính em đưa ra kế hoạch thay đổi suy nghĩ của anh ấy. Còn nữa, chính anh ấy lại yêu em khi em lại là người con gái mà anh ấy từng phản đối trong cuộc hôn nhân định đoạt.

Thúy My ôm vai Sơn Khương :

- Hai người phải thông cảm cho nhau, chứ cứ khư khư bảo vệ suy nghĩ của mình là hỏng mất thôi.

- Chị không thấy anh ta nói không có cái đám cưới ... Em đâu thích làm vợ anh ta, tưởng ngon lắm sao ?

Ông Dũng lên tiếng:

- Do Trí Nguyên nóng nảy lỡ lời. Một chút bác bảo nó xin lỗi cháu.

- Không cần đâu bác. Anh ta mà biết xin lỗi ai, chỉ giỏi bắt nạt người ta.

- Có lẽ hai đứa chưa hiểu nhau. Bây giờ phong thư này bác giữ đây, khi nào cần thì bác trả lại.

- Cháu không cần nó nữa. - Đừng có lấy.

Ông Dũng đứng lên:

- Hai đứa ngồi đây từ từ mà cảm thông. Thúy My đến bên anh trai:

- Sáng suốt một chút đi anh hai, cơ hội không đến với anh lần nữa đâu.

Cô dìu ông Dũng lên lầu. Còn lại hai người ở phòng khách, không gian im lặng bao trùm.

Sơn Khương hất khuôn mặt lên thách thức. Cái khuôn mặt trẻ con ấy bao đêm Trí Nguyên không ngon giấc. Anh yêu cô nhiều hơn anh tưởng, vậy mà khi gặp mặt nhau anh chẳng lấy một lời ngọt ngào.

Thêm nữa, hôm nay anh lại biết cô là vợ hứa hôn của anh, Trí Nguyên tự ái tuôn ra một hồi, đúng là thiếu suy nghĩ.

Mà cô ta cũng đâu có vừa, giận dữ trả lại tờ giấy hứa hôn.

Qua phút giây nóng nảy, bây giờ lắng xuống Trí Nguyên không biết phải làm hòa như thế nào đây ? Thật ra, anh đâu có biết năn nỉ con gái. Nhưng chẳng lẽ cứ im lặng như thế này ? Chắc chắn cô ta không bao giờ lên tiếng trước.

Trí Nguyên đằng hắng:

- Xích qua một bên cho ngồi với coi.

- Ghế trống bao la, sao anh không ngồi ?

- Nhưng tôi thích ngồi đây.

- Còn tôi thì không thích xê dịch.

Trời ơi! Giọng điệu muốn gây lộn kia, Trí Nguyên bậm môi, anh khom người bỗng Sơn Khương lên và ngồi xuống ngay chỗ cô ngồi.

Lần thứ hai lại nằm gọn trong lòng Trí Nguyên , tim cô đập loạn xạ. Sơn Khương la lên:

- Anh làm gì thế ?

- Làm ghế cho em ngồi như vậy mới là tình cảm.

Sơn Khương đấm túi bụi vào người Trí Nguyên :

- Thả tôi xuống đi, lỡ bác Dũng và chị Thúy My thấy thì sao ?

Trí Nguyên siết chặt cô bé:

- Không sao hết.

Anh dọa:

- Ngồi yên đi. Nếu không tôi quăng xuống không gãy chân cũng gãy tay đó.

Sơn Khương thút thít:

- Anh ăn hiếp tôi.

- Lại khóc nữa à ? Tôi nhớ em đâu mau nước mắt như vậy.

Cô bé cong môi:

- Tôi mà thèm khóc trước mặt anh sao ?

- Vậy lúc này ai đã rơi nước mắt ?

- Tôi ... tại tôi tức.

- Ai làm gì cho em tức ? Chẳng lẽ lý do không được làm vợ tôi ?

- Anh ...

Tức quá là tức, Sơn Khương cắn mạnh vào bả vai Trí Nguyên.

Anh chịu đựng ngồi yên không la. Đến khi nghe mằn mằn ở môi, Sơn Khương mới giật mình. Cô nhìn anh:

- Sao anh không phản kháng ?

Trí Nguyên nhẹ nhàng:

- Nếu như thế mà xoa dịu được cơn tức của em, anh cũng vui lắm.

- Điên khùng!

Nhìn thấy vết máu loang lổ trên nền vải áo sơ mi màu xanh, Sơn Khương hốt hoảng:

- Đã chảy máu rồi kìa.

Trí Nguyên cười:

- Răng em cũng bén lắm.

Lo lắng, Sơn Khương đổi cách xưng hô lúc nào không hay:

- Anh để em coi.

Mở tung hàng cúc áo của Trí Nguyên, Sơn Khương xuýt xoa:

- Đau lắm hả anh ?

- Không đau lắm.

Cô lật đặt đứng dậy :

- Để em lấy bông băng, băng lại cho anh.

Trí Nguyên giữ cô bé trong vòng tay:

- Đừng đi, cứ ngồi đây với anh.

- Nhưng ...

- Đây chỉ là một vết thương nhỏ, anh sẽ không sao đâu.

Trí Nguyên nâng khuôn mặt cô bé lên:

- Anh xin lỗi.

Sơn Khương chớp mắt:

- Gì cơ ?

- Vì anh đã mắng em.

- Nhưng em cũng đã cắn lại anh rồi. Huề nhé.

Tiếp xúc với vùng da thịt ấm áp của Trí Nguyên , Sơn Khương đỏ mặt. Cô bé mắc cỡ ngo ngoáy:

- Ngồi như vậy, anh sẽ mỏi đó.

Trí Nguyên nheo mắt:

- Sợ anh mỏi hay sợ anh ăn thịt em ?

- Cả hai.

Trí Nguyên cụng đầu cô bé:

- Nếu em hiền như vậy thì em rất dễ thương.

Anh thì thầm:

- Anh muốn hôn em quá.

Sơn Khương né người:

- Đừng có ẩu ghen.

Nhìn điệu bộ cô bé, Trí Nguyên phá lên cười:

- Tới lúc anh muốn rồi, em đừng hòng né tránh. Nhưng thôi, anh tôn trọng em, bao giờ em cho anh mới dám.

Sơn Khương xúc động. Cô cúi xuống hôn nhẹ lên trán Trí Nguyên :

- Tặng cho anh đó.

Không kiềm được tình yêu đang đầy. Trí Nguyên ghì Sơn Khương vào lòng, môi anh miên man trên cánh hồng hé mở.

- Anh yêu em.

Sơn Khương tận hưởng nụ hôn ngọt ngào bằng cả tình yêu nồng cháy. Bây giờ, cô mới biết cô yêu anh dường nào.

Rời môi cô, Trí Nguyên nồng nàn:

- Sinh nhật anh cũng là ngày đính hôn của chúng ta nhé ?

- Mười bốn tháng bảy cũng là ngày sinh nhật của em.

- Ôi! Một điều lý thú. Mười bốn tháng bảy năm nay chúng ta đính hôn. Mười bốn tháng bảy năm sau cưới, em chịu không ?

Sơn Khương liếc ngang:

- Ham lắm! Lúc này em nghe nói không có đám cưới mà.

- Còn giận anh sao ?

- Giận chứ.

- Vậy để anh chuộc lỗi cho.

- Anh khôn lắm.

Nói thì nói, Trí Nguyên vẫn hôn được Sơn Khương. Nụ hôn làm cho họ quên hiện tại và quên luôn những gì đã xảy ra. Với họ, bây giờ chỉ có hai con tim cùng chung nhịp đập thôi.

oOo

Rút rề đưa cho ông Nam tờ giấy, vú Hà nói:

- Thưa ông, Sơn Khương gửi cho ông cái này.

Nhận tờ giấy, ông Nam ơ hờ:

- Thế nào ? Vú đã sửa soạn cho con bé chưa ? Gần đến giờ rồi đó. Còn vú nữa, vú cũng phải đi. Hôm nay sinh nhật của Trí Nguyên và Sơn Khương , cũng là lễ đính hôn của chúng.

- Đính hôn ư ?

Vú Hà như mơ:

- Đúng rồi. Tôi cứ tưởng cuộc hôn nhân này không bao giờ xảy ra, nhưng không ngờ chúng nó đã yêu nhau. Từ đây về sau, tôi rất yên tâm khi giao Sơn Khương cho Trí Nguyên.

Ông Nam hồi thức:

- Sao vú còn đứng đó ? Không đi chuẩn bị ỳnh đi, đừng để bên nhà trai phải đợi.

Ông dẫn đo:

- Vú nhớ ăn mặc đẹp vào nghe. Sơn Khương vui lắm khi có vú bên cạnh mình.

Bà vú ngập ngừng:

- Thưa ông ...

Ông Nam cau mày:

- Sao hôm nay vú cứ thưa mãi thế ?

- Sơn Khương ...

- Con bé lại mè nheo chứ gì ? Sắp có chồng đến nơi rồi ...

- Không phải đâu. Sơn Khương không có ở trong phòng, con bé đi đâu rồi.

Ông Nam nhảy nhồm:

- Cái gì ?

- Tờ giấy ... Tôi đã phát hiện trên bàn học của con bé.

Ông Nam hấp tấp mở ra xem:

” Thưa ba, con có công việc phải ra ngoài. Ba và vú cứ đến nhà hàng trước đi, con sẽ đến sau. Nếu có trễ một chút, ba bảo anh Nguyên đừng có lo lắng.

Sơn Khương ”.

Con bé muốn giở trò gì đây ?

Nhìn đồng hồ, ông Năm khoát tay:

- Không còn thời gian nữa đâu, vú vào chuẩn bị đi, chúng ta sẽ đi ngay.

- Vâng.

17. Chương 12 - Hết

Chương kết

Nhà hàng khách sạn Tây Đô hôm nay tưng bừng. Nó như nổi lên giữa cái thành phố vốn đã náo nhiệt.

Trước cổng là tấm biển bằng trái tim thật to, có đề hàng chữ : " Lễ đính hôn của Lâm Trí Nguyên - Vũ Sơn Khương ".

Bạn bè hai họ đông đúc, sang trọng. Các chàng trai, cô gái có mặt trong buổi tiệc hôm nay hình như rất luyến tiếc, vì họ đã không còn cơ hội. Nhưng họ cũng thành tâm chúc mừng cho đôi trai tài gái sắc.

Lâm Trí Nguyên, một nhà doanh nghiệp thành đạt, là người đàn ông lý tưởng một thời làm say mê bao cô gái.

Vũ Sơn Khương xinh đẹp dễ thương , từng có bao chàng trai trồng cây si. Hai người kết hợp lại với nhau đúng là đôi Tiên Đồng - Ngọc Nữ.

Khách qua đường cũng dừng lại xem không phải vì họ tò mò cảnh trí đặc biệt của khách sạn mà họ muốn chính mắt mình chiêm ngưỡng đôi trai tài gái sắc, vì họ biết hôm nay là ngày sinh nhật của hai nhân vật chính.

Khách du lịch trọ tại khách sạn Tây Đô cũng được mời tham dự.

Quan khách mỗi lúc một đông , bên ngoài người ta nhìn thấy có rất nhiều bảo vệ được mướn giữ trật tự trong đêm nay. Thêm nữa , họ muốn tránh nữa chuyện không hay xảy ra.

Ai ai mà không biết những buổi tiệc lạ lùng này thường xuất hiện tay anh chị khét tiếng như Quang Tiến Dũng.

Màn hình một trăm inch được trực tiếp ra bên ngoài. Quang cảnh bên trong đều được thấy rõ.

Lâm Trí Nguyên kia rồi! Hôm nay anh lịch sự sang trọng trong bộ đồ vest màu xám. Một giám đốc tài hoa đó, nụ cười anh mới rạng rỡ làm sao.

Trí Nguyên bắt tay một lượt khách có tiếng tăm trong thương trường , nhưng anh không quên nhìn đồng hồ. Hình như anh đang chờ đợi.

Ngoài cổng , chiếc xe hơi sang trọng dừng lại. Trí Nguyên ra hiệu ấy người bạn đứng gần đó rồi bước nhanh ra ngoài.

Trên xe , một người đàn ông và một người đàn bà bước xuống. Người ta thấy ông Lâm Trí Dũng đứng kế bên con trai.

- Anh Nam! Chào vú.

Trí Nguyên cúi đầu lễ phép:

- Con chào bác, chào vú.

Anh nhóng ra xe:

- Dạ, còn Sơn Khương ...

Ông Nam vỗ vai Trí Nguyên :

- Con bé sẽ đến sau.

- Sơn Khương đi đâu à ?

- Công việc gì đó. Nó dặn cháu đừng lo lắng.

Vú Hà trấn an:

- Sơn Khương tới đúng giờ thôi.

- Dạ.

Ông Dũng hướng dẫn anh sui của mình và vú Hà vào trong.

Không thấy Sơn Khương , khuôn mặt Trí Nguyên đã có phần thay đổi, không vui như lúc trước nữa.

Làm sao anh không lo cho được khi Tiến Dũng đang chực chờ bắt đi cô bé. Nếu như ...

Trí Nguyên vội lắc nhanh:

- Đừng nên nghĩ vậy.

Mộ Nam bước đến bên bạn:

- Sơn Khương chắc chắn sẽ đến, nhưng sẽ mang ày cùng cái bát ngờ. Cô bé là vậy đó.

Trí Nguyên mỉm cười, phải công nhận điều đó thôi. Chỉ có Sơn Khương và duy nhất một Sơn Khương của anh.

Trí Nguyên hỏi:

- Thái Hoàng đâu?

- Đang tiếp khách bên trong.

- Tụi bây ráng chịu cực với tao bữa nay đi, sau này đến phiên tụi bây , tao sẽ trả lại gấp đôi.

- Bọn này chắc còn lâu lắm. Tao không biết đến lúc đó mày có còn giàu có để giúp đỡ không?

- Đừng lo. Với tao, bạn bè cũng giống như tao thôi.

- Bắt đầu từ ngày hôm nay, mày không còn cơ hội lảng nhãng nữa đâu. Làm ơn nghiêm chỉnh một chút , Sơn Khương là người con gái tốt , đừng bao giờ để mắt cô ấy nghe. Bọn tao là những người độc thân không đầy, mày coi chừng.

Trí Nguyên đấm bạn:

- Tụi bây đừng nằm mơ. Một khi Trí Nguyên này đã quyết định dừng chân rồi thì không ai có thể thay đổi được.

- Nghe được đấy.

Mộ Nam nhìn ra cổng:

- Khách tới kìa. Nhận ra hai vị Khách là Thủy Linh và Nguyệt My. Trí Nguyên sầm mặt:

- Tao không muốn gặp.

Mộ Nam kéo bạn:

- Đừng làm vậy, không lịch sự lắm đâu. Hôm nay là sinh nhật , cũng là ngày đính hôn của mày, có lẽ họ đến chúc mừng.

- Tao không cần.

- Trí Nguyên! Nghe tao nói có được không? Tuy họ sai, nhưng họ đã từng là bạn mày. Rộng lòng một chút, mày sẽ thấy dễ chịu hơn.

Mộ Nam vừa dứt lời thì Nguyệt My và Thủy Linh đã đến gần. Trí Nguyên lạnh lùng:

- Hai cô đến đây làm gì?

Nguyệt My khó khăn:

- Tôi biết tôi không xứng đáng để đến đây gặp anh. Anh có tha thứ hay không tha thứ cho tôi, tôi cũng không cần thiết nữa.

Thủy Linh đưa ra gói quà:

- Hôm nay là sinh nhật anh cũng là ngày đính hôn của anh. Đây cũng là chút lòng thành, mong anh nhận cho.

- Cảm ơn.

Mộ Nam nhận gói quà:

- Tôi thay mặt Trí Nguyên, cảm ơn hai cô.

Nguyệt My và Thủy Linh buồn bã quay đi:

- Chúc anh đạt được những gì anh mơ ước. Tạm biệt.

Mộ Nam thúc vào hông bạn:

- Sao mà chẳng nói lấy một lời gì với họ?

- Tao chẳng có gì để nói.

Mộ Nam lắc đầu:

- Mà cô cố chấp quá.

Vừa lúc đó Thúy My chạy ra:

- Anh hai! Đến giờ rồi. Người hướng dẫn chương trình đang bắt đầu. Sơn Khương đâu ?

- Cô ấy chưa đến?

- Sao lại như vậy ? Hai người có giận nhau không?

Trí Nguyên vẫn hướng mắt ra cổng:

- Có lẽ cô ấy muốn anh trả món nợ mà anh đã gây ra.

- Em không hiểu.

Tiếng người hướng dẫn chương trình vang vang:

- Quý vị được mời đến đây thì quý vị cũng biết lý do của chủ nhân. Nhưng tôi xin thay mặt chủ nhân nói rõ hơn. Hôm nay là ngày sinh nhật của tổng giám đốc chúng tôi, ông Lâm Trí Nguyên. Trùng hợp nữa là sinh nhật của cô Vũ Sơn Khương, người yêu của ông Trí Nguyên. Quý vị có biết, hôm nay cũng là ngày đính hôn của họ.

- Hoan hô!

- Để tôi xin được giới thiệu. Có mặt trong buổi tiệc hôm nay, ông Lâm Trí Dũng, thân sinh của ông Lâm Trí Nguyên. Người đã nuôi lớn và cho ông Nguyên cuộc sống làm người.

- Hoan hô!

- Tiếp theo, có mặt của ông Vũ Sơn Nam, thân sinh cô Vũ Sơn Khương.

- Hoan hô!

- Sự có mặt của ông tổng giám đốc ngân hàng ... Giám đốc công ty ...

Một loạt giới thiệu, người hướng dẫn có vẻ trịnh trọng:

- Ông Lâm Trí Nguyên và cô Vũ Sơn Khương. Xin mời hai người ra sân khấu.

- ...

- Tôi xin nhắc lại một lần nữa. Mời ông Lâm Trí Nguyên và cô Vũ Sơn Khương.

- ...

Các vị quan khách bắt đầu xôn xao. Trí Nguyên đứng đó như gỗ đá. Còn ông Dũng và ông Nam bắt đầu thấy căng thẳng. Tại sao giờ này Sơn Khương còn chưa đến?

Thúy My giật tay Mộ Nam:

- Làm sao đây?
- Em vào đến trần tỉnh mọi người và gọi Thái Hoàng ra đây.
- Dạ.

Thúy My chưa kịp quay lưng thì trên màn hình ti vi bắt lên một bản tin.

Cô lay tay anh trai:

- Quang Tiến Dũng kia.

Mọi người đều im lặng lắng nghe.

” Một tập đoàn kinh doanh trái phép, buôn bán ma túy xuyên quốc gia đã bị hình cảnh Hồng Kông, Thái Lan, Trung Quốc kết hợp với cảnh sát Việt Nam bắt trọn ổ , trong lúc họ đang giao dịch.

Được biết Quang Tiến Dũng là tên cầm đầu tập đoàn này. Vụ án mạng lần trước ở vũ trường MNC do hắn gây ra.

Bao nhiêu con người đã là nạn nhân của hắn. Quang Tiến Dũng chẳng những là tên trùm bạch phiên mà còn là tên trùm mại dâm. Nhà hàng khách sạn Tân Nam Hoa là một ổ chứa. Hắn đến Việt Nam đã làm cho bao nhà doanh nghiệp điêu đứng. Hy vọng lần này hắn sẽ bị pháp luật trừng trị thích đáng.

Vụ bắt được trọn ổ lần này người có công lớn là cô Vũ Sơn Khương. Chính cô ấy đã đưa ra kế hoạch hành động cho cảnh sát...”

Thúy My reo vui:

- Là Sơn Khương đó anh hai.

Trí Nguyên để ngón tay lên miệng:

- Nhỏ thôi.

Sơn Khương xuất hiện trên màn hình với khuôn mặt xinh đẹp và tự tin.

- Chào Sơn Khương. Em còn đi học chứ?
- Dạ còn.
- Thế em đang học ngành gì ?
- Xây dựng.
- Động lực nào khiến em hợp tác với cảnh sát?
- Nói ra thì rất dài. Em chỉ có thể tóm gọn Quang Tiến Dũng đang là kẻ thù của bao người. Nếu hắn không bị trừng trị thì còn rất nhiều người là nạn nhân của hắn. Hắn là mối nguy hiểm của xã hội, cũng vì những việc làm của hắn mà biết bao thanh niên đã đánh mất tương lai.
- Em đã lập được công lớn, vậy em có yêu cầu gì với bên cảnh sát không?
- Hợp tác và giúp cảnh sát bắt tội phạm , đó là trách nhiệm của mọi người dân.

Sơn Khương nhìn đồng hồ rồi tiết lộ:

- Hiện tại người nhà em và người yêu của em đang chờ em ở nhà hàng khách sạn Tây Đô. Dù đã trễ, nhưng em tin họ không giận em.
- Hôm nay là sinh nhật em à ?

Sơn Khương cười rất tươi:

- Vâng, sinh nhật em và anh ấy trùng nhau.
- Thế người yêu em tên gì?

- Lâm Trí Nguyên.
- Một nhà doanh nghiệp trẻ. Thôi, chúc em vui vẻ.
- Cám ơn chị.

Bản tin chấm dứt, mọi người rộn ràng cả lên. Trí Nguyên không giấu được niềm vui.

Món quà Sơn Khương dành cho anh quả thật là lớn

Hai anh sui thì cứ nhìn nhau cười khà khà. Một bất ngờ chứ bộ.

Ngày hôm nay đúng là một ngày có ý nghĩa.

Vài phút sau, Sơn Khương đến nhà hàng bằng xe tắc xi. Trí Nguyên chạy bay ra, họ Ôm chầm lấy nhau trong tình yêu nồng cháy.

Quan khách đổ xô ra chúc mừng, các phóng viên có mặt thi nhau bấm máy.

Nay mai đây, chắc chắn trên trang báo đầu tiên sẽ có hình ảnh của họ.

Mà người được chụp nhiều nhất là Lâm Trí Nguyên và Vũ Sơn Khương.

Nhà hàng khách sạn Tây Đô cả một sự kiện tương bừng.

Vài phút sau nữa, có người mặc quân phục đến. Họ trao cho Sơn Khương- Trí Nguyên lời chúc mừng.

Còn niềm vinh dự nào hơn ?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-hua-hon>